

○ คำพิพากษา
(ฟ้องตรง)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ พ. ๘๗/๒๕๕๕
คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๗๔/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๗ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { ร้อยตรี ชยันต์ หรือชาญยันต์ หรือชยันต์ อยู่สวัสดิ์ ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ที่ ๑
ปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒
คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม
การทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำแหน่ง นายอำเภอ (ผู้อำนวยการสูง) อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิด วินัยอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ ได้กระทำการทุจริตแก้ไขรายการสัญชาติรวมทั้งเพิ่มชื่อและจัดทำ บัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลไม่มีสัญชาติไทยโดยมิชอบ ดังนี้ ๑. ผู้ฟ้องคดีรู้เห็นและ ร่วมมือกับนายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ เจ้าหน้าที่สำนักทะเบียนอำเภอแม่สายหลีกเลี่ยง เกี่ยวกับการใช้ระเบียบกฎหมายที่ถูกต้องมาพิจารณาคำร้องขอเพิ่มชื่อรายนางสาวยุพิน ใจบวน นายพิชัย แสนคำ และนางสาวจาริตรา ชุมภู ซึ่งเกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า แล้วเดินทางเข้ามา ในประเทศไทย แต่นายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ ไม่ใช้ระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการ จัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๕ แต่กลับไปใช้ข้อ ๙๗ ซึ่งเป็นการเพิ่มชื่อบุคคล

/สัญชาติไทย...

สัญชาติไทยโดยไม่มีเอกสารหลักฐานมาแสดง และได้รับหนังสือสำนักทะเบียนกลางและหนังสือรายงานผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ของภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งไม่สามารถใช้พิสูจน์ตัวบุคคลของบุคคลทั้งสามไว้เป็นหลักฐาน โดยไม่ทักท้วงหรือท้วงติง ทั้งที่ก่อนหน้านี้เคยได้รับหนังสือรับรองรายงานผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ที่มีภาพถ่ายประกอบ นอกจากนี้ มีการจัดทำเอกสารคำรับรองต่าง ๆ มาให้พยานรับรองเกินกว่าปกติ ซึ่งพฤติการณ์การใช้ระเบียบกฎหมายและข้อพิรุธสงสัยต่าง ๆ ผู้ฟ้องคดีทราบหรือควรจะทราบว่าบุคคลทั้งสามมิใช่บุคคลสัญชาติไทยและมีการใช้ระเบียบกฎหมายไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่ทักท้วง หากทักท้วงและส่งตัวบุคคลทั้งสามไปให้ตรวจคนเข้าเมืองพิสูจน์สัญชาติเสียก่อนก็จะทราบว่านางสาวยุพิน ใจปาน มิใช่บุคคลสัญชาติไทยและการเพิ่มชื่อบุคคลที่ไม่มีหลักฐานใด ๆ ให้ได้รับสัญชาติไทย มิใช่เรื่องเร่งด่วนสำคัญที่ต้องเร่งรัดอนุมัติโดยเฉพาะพื้นที่ชายแดนจำต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมากและเป็นเรื่องความมั่นคงของประเทศ ๒. ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ว่าหลักฐานการตรวจสายพันธุกรรมที่ยื่นประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อรายนางสาวน้อง ไทยใหญ่ เป็นเอกสารปลอม และมีได้ทักท้วงสอบถามให้ความจริง จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ว่านางสาวน้อง ไทยใหญ่ มิใช่บุคคลสัญชาติไทย แต่ได้อนุมัติการเพิ่มชื่อบุคคลดังกล่าวโดยทุจริต ๓. ผู้ฟ้องคดีเห็นและร่วมมือกับนายธรรณพ หรือมทศร เลื่อนประไพ เจ้าหน้าที่สำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะหลีกเลี่ยงการใช้ระเบียบกฎหมายที่ถูกต้องในการพิจารณาคำร้องขอแก้ไขรายการสัญชาติไทยและเพิ่มชื่อรายนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ซึ่งปรากฏหลักฐานตามทะเบียนประวัติบนพื้นที่สูงว่าเป็นบุคคลสัญชาติพม่า มีบิดามารดาเป็นบุคคลสัญชาติพม่าและเกิดที่ประเทศพม่า จึงไม่อาจลงรายการสถานะบุคคลเป็นบุคคลสัญชาติไทยได้ แต่หลีกเลี่ยงไปใช้ระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๑๕ ประกอบพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ (๑) และมาตรา ๑๑ และหนังสือสำนักทะเบียนกลางที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ซึ่งใช้กับคนไทยปกติไม่ใช้กับชนกลุ่มน้อยที่มีการลงรายการสัญชาติไทยไว้โดยไม่ถูกต้อง และการที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้แก้ไขรายการสัญชาติจาก “พม่า” เป็น “ไทย” โดยฟังจากพยานบุคคลที่มาให้ถ้อยคำรับรองขัดแย้งกับพยานเอกสารคือ ทะเบียนประวัติบุคคลพื้นที่สูง และไม่ปรากฏหลักฐานว่ามารดามีสัญชาติไทยอย่างไร เคยปรากฏชื่อในทะเบียนบ้านใด ประกอบกับเอกสารหลักฐานหนังสือรับรองการตรวจสายพันธุกรรมปลอมที่นายสุ ्ह่องผ่าน ผู้ยื่นคำร้องนำมายื่นประกอบการพิจารณานั้น มีต้นฉบับที่นำมาปลอมอยู่ในความครอบครองของสำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่กำกับดูแลและรับผิดชอบงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีมติว่า กรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

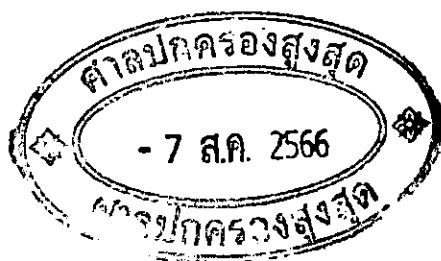
/เป็นเหตุให้...

เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงและฐานประพฤติก่ออย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง และได้ส่งรายงานการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าว ตามนัยมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูล ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๖/๑๑๖ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยเห็นว่า คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มีผลบังคับใช้ มีประชาชนในอำเภอแม่เอย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวนมากที่เป็นคนไทยไม่มีชื่อในทะเบียนบ้าน ไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน และได้ทำบัตรผู้อพยพหนีภัยจากการสู้รบชนกลุ่มน้อย และบัตรบุคคลพื้นที่สูง ได้รวมตัวกันเรียกร้องขอให้รัฐบาลแก้ปัญหากรณีบุคคลไม่มีสัญชาติไทย ไม่มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) และไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน โดยขอให้มีการพิสูจน์ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยเป็นอำนาจของนายอำเภอทั้งสิ้น และผู้ฟ้องคดีมาดำรงตำแหน่งนายอำเภอแม่เอยเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ ได้สานต่อนโยบายดังกล่าวจากนายอำเภอคนเดิมที่ได้ทำไว้ โดยเพิ่มชื่อราษฎรที่มีปัญหาเรื่องสัญชาติอย่างต่อเนื่อง แต่เนื่องจากมีการกล่าวหาว่า มีการทุจริต และกรรมการปกครองมีคำสั่งให้อำเภอแม่เอยจำหน่ายชื่อราษฎรที่มีปัญหาเกี่ยวกับสัญชาติออกจากทะเบียนราษฎร จำนวน ๓๖๗ คำร้อง และได้มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่วิทยาลัยการปกครอง ต่อมาประชาชนจำนวน ๑,๒๔๓ คน (ที่ถูก คือ จำนวน ๘๖๖ คน) ได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองและศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งอำเภอแม่เอย (ที่ถูก คือ ประกาศอำเภอแม่เอย) โดยให้มีผลบังคับใช้ทั้ง ๓๖๗ คำร้อง จึงไม่มีคำสั่งอำเภอแม่เอยให้เพิกถอนการขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านอีก แต่ได้มีการส่งคำร้องบางคำร้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อตรวจสอบการทุจริตของผู้ฟ้องคดี และนายรณภพ หรือนายมหศร เลื่อนประไพ ปลัดอำเภอแม่เอย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิ่งจะชี้มูลความผิด และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งนายธีรเดช พวงดอกไม้ เป็นอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี เพราะ

/นายธีรเดช...

นายธีรเดชเคียดำรงตำแหน่งนิติกร สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครองมาก่อน เป็นผู้หนึ่ง
ซึ่งผลักดันให้มีคำสั่งเพิกถอนคำร้องการขอเพิ่มชื่อของราษฎรอำเภอแม่เมาะ จำนวน ๓๖๗ คำร้อง
แต่ศาลปกครองมีคำพิพากษาเป็นประโยชน์ต่อราษฎรทั้งหมด นายธีรเดชจึงไม่พอใจผู้ฟ้องคดี
นอกจากนี้ นายธีรเดชยังมีความสนิทสนมกับนางอ้อย หรือนางจุก คุณเลิศ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาด้วยกัน
มีการเจรจาตกลงกันเพื่อให้มีการลงโทษน้อยลง ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่านายธีรเดชเคียดำรงตำแหน่ง
นิติกร สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง มาก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้ร้องคัดค้านนายธีรเดช
ส่วนกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีร่วมกับนายรณภพ หรือนายมทธร เลื่อนประไพ
กระทำการโดยทุจริตเพิ่มชื่อและจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลไม่ปรากฏสัญชาติ
รายนางสาวน้อง ไทยใหญ่ นั้น คณะอนุกรรมการไต่สวนไม่ได้ทำการตรวจสอบว่าผู้ใดมาขอรับ
การตรวจสอบสายพันธุ์กรรม ระหว่างนายบุญยืน ปินตา และนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ไม่มีการสอบปากคำ
บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน เช่น แพทย์หรือพยาบาลผู้รับคำร้องขอตรวจสอบสายพันธุ์กรรม
นายวิศศักดิ์ สุวรรณชะตัน เจ้าหน้าที่ปกครอง ผู้รับคำร้องขอเพิ่มชื่อ ตลอดจนนายรณภพว่า
ได้ส่งหนังสือพร้อมรูปถ่ายผู้ขอรับการตรวจไปด้วยหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อ่านบันทึกการสอบปากคำ
ที่จัดทำโดยนายรณภพ เนื่องจากลายมือนายรณภพหวัดมาก จึงไม่ได้สนใจการสรุปข้อความ
ในแต่ละคำร้อง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้สอบปากคำนางสาวน้อง ไทยใหญ่ เนื่องจากไม่มีระเบียบใด
กำหนดให้ต้องพูดไทยได้ คำร้องขอเพิ่มชื่อมีจำนวนมาก เอกสารอาจสูญหายหรือฉีกขาด เนื่องจาก
เหตุการณ์เกิดมานานกว่า ๑๐ ปีแล้ว และการกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการกล่าวหาที่มีอคติ
ต่อผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกับนายรณภพเพิ่มชื่อและจัดทำ
บัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลไม่ปรากฏชื่อและสัญชาติรายนายพิชัย แสนคำ นั้น นายพิชัย
เกิดในพื้นที่บ้านน้ำยอน ซึ่งเป็นพื้นที่ในประเทศไทยมิใช่พม่า ตามเอกสารประวัติศาสตร์และหนังสือ
กองกำลังผาเมือง ที่ กท ๐๔๘๓/ผาเมือง ๓๗๖ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ จึงต้องพิจารณา
ตามข้อ ๙๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕
ประกอบหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕
และไม่ปรากฏหลักฐานทางทะเบียนว่านางป้อ แสนคำ มารดาของนายพิชัย มีตัวตนจริงหรือไม่
เนื่องจากสำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะถูกไฟไหม้หมด ไม่สามารถหาหลักฐานทางทะเบียนได้
คณะอนุกรรมการไต่สวนไม่ได้สอบปากคำพยานบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับการจัดทำหนังสือรับรอง
การตรวจสอบสายพันธุ์กรรม (DNA) ให้มีความชัดเจน และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกับนายรณภพเพิ่มชื่อ
และจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่นางป้อย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจัมแสง
นายหม่อง นั้น กรณีดังกล่าวเป็นการแก้ไขรายการสัญชาติในทะเบียนราษฎรโดยอาศัยอำนาจ
ตามข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕
ผู้ฟ้องคดีสามารถกระทำได้ เพราะเป็นอำนาจของนายอำเภอ ส่วนประเด็นการปลอมหนังสือรับรอง

/การตรวจ...

การตรวจสอบสายพันธุกรรม (DNA) คณะอนุกรรมการไต่สวนไม่ได้ทำการสอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง และยืนยันว่าเอกสารการตรวจสอบสายพันธุกรรมที่เสนอมาของผู้ฟ้องคดีเป็นฉบับจริง
 มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีผลทำให้คำสั่งกระทรวงมหาดไทย
 ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอาศัย
 ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนและวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฉะนั้น
 การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
 ออกจากราชการ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔
 เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
 พิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕

๓. เพิกถอนมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๒๘๕ - ๓๒/๒๕๕๔ เมื่อวันที่
 ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ และครั้งที่ ๒๘๗ - ๓๔/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๕๖
 ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามขั้นตอน
 ต่อจากกระบวนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ไม่มีอำนาจเปลี่ยนแปลง
 ฐานความผิดตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ คงมีเพียงอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ในการสั่ง
 ลงโทษของผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ดังนั้น เมื่อเรื่องนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลว่า
 ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
 อย่างร้ายแรง และฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง
 และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งในความผิด
 ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น ได้มีมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
 ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้วางแนวทางการลงโทษไว้ในระดับไล่ออก
 จากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
 ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (ที่ถูก คือ มติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย)
 เหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอถือเอาคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์
 ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕

/เป็นส่วนหนึ่ง...

เป็นส่วนหนึ่งของการให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งตามคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ สรุปสาระสำคัญได้ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๔ ของผู้ฟ้องคดีที่อุทธรณ์ขอให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ พิจารณา และคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ พิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการ ไล่สวนข้อเท็จจริงก่อนออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการไล่สวนข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่งตั้งขึ้นแล้ว และผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามฐานความผิดทางวินัย ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ และตามมติ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย โดยไม่ต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว การดำเนินการก่อนออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงถูกต้องตามกฎหมาย ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่งตั้งนายธีรเดช พวงดอกไม้ เป็นอนุกรรมการไล่สวน ข้อเท็จจริงนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่า นายธีรเดช ได้รับมอบหมายให้ตรวจสอบการเพิ่มชื่อบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติในทะเบียนบ้านภายหลังเกิดการ กระทำความผิดแล้ว ไม่ถือว่านายธีรเดชเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์เรื่องดังกล่าวมาก่อนได้รับแต่งตั้ง เป็นอนุกรรมการไล่สวนข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีดุลพินิจแต่งตั้งนายธีรเดชเป็นอนุกรรมการ ไล่สวนข้อเท็จจริงได้ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้สิทธิคัดค้านการแต่งตั้ง นายธีรเดชเป็นอนุกรรมการไล่สวนและเพิกยกขึ้นกล่าวอ้างลอย ๆ เพื่อให้พ้นความรับผิดชอบ ในชั้นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น สำหรับประเด็นที่ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ เห็นว่า จากข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีสนับสนุนให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรู้ว่า นายพิชัย แสนคำ นางสาวจาริตรา ชุมภู และนางสาวยุพิน ใจปวน เป็นบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติก่อนที่ผู้ฟ้องคดี จะอนุมัติให้เพิ่มชื่อบุคคลทั้งสามลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) เพราะบุคคลทั้งสามเดินทางเข้ามา ในประเทศไทยโดยไม่มีหลักฐานทะเบียนราษฎรใด ๆ ที่แสดงว่า บุคคลทั้งสามเป็นบุคคลสัญชาติไทย ตามมาตรา ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์อ้างว่า บุคคลทั้งสามเป็นคนไทยตกสำรวจทะเบียนราษฎรนั้น เห็นว่า หากบุคคลทั้งสามเป็นคนไทยตกสำรวจทะเบียนราษฎรตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ก็ไม่มีเหตุผลอันใด ที่บุคคลทั้งสามจะต้องทำและใช้หนังสือรายงานผลการตรวจสอบสายพันธุ์กรรมปลอมมาประกอบ คำร้องขอเพิ่มชื่อซึ่งเป็นความผิดทางอาญา ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่มีน้ำหนัก

/และเหตุผล...

และเหตุผลเพียงพอที่จะให้เชื่อถือและรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น และเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า บุคคลทั้งสามไม่ได้สัญชาติไทยตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ฟ้องคดีอนุญาติให้แก้ไขรายการสัญชาติเป็นสัญชาติไทยให้บุคคลทั้งสาม จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าบุคคลทั้งสามเป็นบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะอนุญาติให้เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน จึงไม่สามารถใช้ระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๕ นั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ใช้ข้อ ๙๕ แห่งระเบียบดังกล่าวในการเพิ่มชื่อบุคคลทั้งสาม แต่ใช้ข้อ ๙๗ แห่งระเบียบดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีตั้งใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบของทางราชการเพื่อช่วยให้บุคคลไม่ปรากฏสัญชาติมีชื่อในทะเบียนบ้าน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจจะยกเอาเรื่องที่น่าयरณภาพเป็นผู้พิจารณาเสนอความเห็นให้ใช้ข้อ ๙๗ ดังกล่าวมาอ้างเพื่อให้พ้นผิดไม่ได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอนุญาติให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรู้ว่านางสาวน้องเป็นบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะอนุญาติให้เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่ามีการสับเปลี่ยนเอกสารภายหลังผู้ฟ้องคดีส่งอนุมัติแล้วนั้น เห็นว่า ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่มีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอที่จะให้เชื่อถือและรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นางสาวน้องไม่มีพยานหลักฐานของทางราชการที่แสดงว่าบิดาหรือมารดามีสัญชาติไทยและไม่มีพยานหลักฐานที่เชื่อได้ว่านางสาวน้องเกิดในประเทศไทย นางสาวน้องจึงไม่ได้สัญชาติไทย ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ฟ้องคดีอนุญาติให้ดำเนินการแก้ไขสัญชาติให้นางสาวน้อง จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่านางสาวน้องเป็นคนไทยตกสำรวจทะเบียนราษฎร ผู้ฟ้องคดีจึงอนุญาติให้เพิ่มชื่อโดยชอบด้วยกฎหมายนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ เห็นว่า หากนางสาวน้องเป็นคนไทยตกสำรวจทะเบียนราษฎรตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ก็ไม่มีเหตุผลอันใดที่นางสาวน้องจะต้องทำและใช้หนังสือรายงานผลการตรวจสายพันธุ์กรรมปลอมมาประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อซึ่งเป็นความผิดทางอาญา ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่มีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอที่จะให้เชื่อถือและรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอนุญาติให้แก้ไขสัญชาติและเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง กับบุตร ๒ คน คือ นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) นั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์

/คณะที่ ๖...

คณะที่ ๖ พิจารณาแล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานสนับสนุนให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรู้นางปอยกับบุตร ๒ คน เป็นคนสัญชาติพม่า และรู้ว่าหนังสือรายงานผลการตรวจสายพันธุ์กรรมเป็นเอกสารปลอม ก่อนอนุมัติให้แก่ข้าราชการสัญชาติและเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การระบุที่นางปอยกับบุตร ๒ คนเกิดที่พม่าเป็นการบันทึกผิดนั้น เป็นข้อกล่าวอ้างที่ขัดกับข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ดังกล่าว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น และเมื่อบุคคลทั้งสามไม่ได้สัญชาติไทย ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้ดำเนินการแก้ไขรายการสัญชาติเป็นสัญชาติไทยให้บุคคลทั้งสาม จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าบุคคลทั้งสามเป็นคนไทยตกสำรวจทะเบียนราษฎรมีหนังสือรับรองผลการตรวจสายพันธุ์กรรมของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมีพยานบุคคลรับรองการเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน จึงอนุมัติให้เพิ่มชื่อถูกต้องตามข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ เห็นว่า ข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติในการแก้ไขรายการสัญชาติที่ใช้กับคนไทยปกติ (มิใช่ชนกลุ่มน้อย) ที่มีการลงรายการสัญชาติไว้ไม่ถูกต้อง การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้แก่ข้าราชการสัญชาตินางปอยกับพวกจากสัญชาติพม่าเป็นสัญชาติไทย โดยฟังจากพยานบุคคลที่มาให้ถ้อยคำขัดแย้งกับพยานเอกสาร (ทะเบียนประวัติบุคคลบนพื้นที่สูง) ทั้งที่ ไม่ปรากฏหลักฐานการก่อตั้งสิทธิการเป็นคนไทยของนางปอย จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีร่วมมือกับนายรณภพ ปลัดอำเภอแม่เมาะ กระทำการแก้ไขรายการสัญชาติและเพิ่มชื่อนางปอย กับพวกอีก ๒ คน โดยมิชอบ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีไม่มีเหตุผลให้รับฟัง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่พิพากษาเพิกถอนประกาศของอำเภอแม่เมาะ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เรื่องการจำหน่ายรายชื่อราษฎรอำเภอแม่เมาะออกจากทะเบียนราษฎรนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ เห็นว่า ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่พิพากษาเพิกถอนประกาศของอำเภอแม่เมาะ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ยังไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นเนื้อหาตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีแต่ละรายและคำพิพากษาดังกล่าวไม่มีผลถึงนางสาวน้อย นางสาวยุพิน นายพิชัย และนางสาวจาริตรา เพราะบุคคลทั้งสี่ไม่มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้ถูกจำหน่ายรายการบุคคลในทะเบียนราษฎรตามประกาศอำเภอแม่เมาะดังกล่าว และบุคคลทั้งสี่ไม่ได้เป็นผู้ฟ้องคดี ดังนั้น คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวไม่มีผลให้การพิจารณาความผิดของผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไป เพราะพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีน้ำหนักแน่นหนาสนับสนุนให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติให้เพิ่มชื่อบุคคลทั้งสี่ซึ่งเป็นบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) และได้รับบัตรประจำตัวประชาชน นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติให้แก่ข้าราชการสัญชาติ

/เป็นสัญชาติไทย...

เป็นสัญชาติไทยและเพิ่มชื่อนางปอย นายสุรินทร์ และนายจ๋ามแสง ลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ทั้งที่นางปอยกับพวกเป็นผู้มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน ท.ร. ๑๓ ซึ่งเป็นแบบพิมพ์ทะเบียนบ้านใช้สำหรับคนเข้าเมืองและมีสถานะเป็นชนกลุ่มน้อยและได้รับบัตรประชาชนไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมติชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และการที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการนั้นเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๒ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๒ ดังกล่าว จึงมีคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กรณีนี้เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดและมีมติว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าประพฤตชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำผิด และประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นไปยังอธิบดีกรมการปกครองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัย ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่กรณีนี้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายอำเภอ (ผู้อำนวยการสูง) ผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาโทษทางวินัย ได้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกรณีการลงโทษผู้กระทำผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น ได้มีมติคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งเวียนตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ว่าการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ จึงสมควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย พิจารณา ตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔

/แล้วมีมติ...

แล้วมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า คดีนี้สืบเนื่องมาจากนายรณภพ ถาวรพันธ์ ปลัดอำเภอแม่เมาะ ได้รับมอบหมายจากนายอำเภอแม่เมาะให้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่เมาะว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีปลอมเอกสารราชการเพื่อขอแก้ไขสัญชาติและเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านให้แก่บุคคลสัญชาติอื่น มาเป็นสัญชาติไทย ต่อมานายอำเภอแม่เมาะในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๒๖๘๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕ ส่งสำนวนคดีอาญาที่ ๒๗๔/๒๕๔๕ หนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๓๓๑๘ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ส่งสำนวนคดีอาญาที่ ๕๗/๒๕๔๕ และหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๐๓๔๓ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ส่งสำนวนคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๔๕ ที่ ๒๖๕/๒๕๔๕ ที่ ๒๗๒/๒๕๔๕ และที่ ๒๗๓/๒๕๔๕ มาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการ ตามอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๕๖๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๖ ที่ ๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๗ ที่ ๑๙๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ ที่ ๘๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และ ที่ ๑๘๙/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนดำเนินการ ไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีกล่าวหานายรณภพ เลื่อนประไพ และนางสาวทรงปราณี นาคะนาท เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก กระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยได้กระทำการโดยมิชอบแก้ไข รายการสัญชาติรวมทั้งเพิ่มชื่อและทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลไม่มีสัญชาติไทย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ให้ผู้ฟ้องคดีทราบและผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้วแต่ไม่คัดค้านคณะอนุกรรมการไต่สวนแต่อย่างใด ต่อมาคณะอนุกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง โดยสอบปากคำพยานบุคคล จำนวน ๒๑ ราย รวบรวมพยานเอกสารจำนวน ๙๘ รายการ เห็นว่า มีพยานหลักฐานพอที่จะแจ้งข้อกล่าวหาได้จึงมีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๘๔๖๗ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับการแจ้ง ข้อกล่าวหาและลงนามรับทราบข้อกล่าวหาและเข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดี ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตามหนังสือไม่ลงวันที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับไว้เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ และจากการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวคณะอนุกรรมการไต่สวนเห็นว่า การกระทำของนายรณภพ หรือมหรส เลื่อนประไพ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอแม่เมาะ ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง

/นายอำเภอ...

นายอำเภอแม่เมาะ มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนว่าข้อกล่าวหาโมฆะ จึงได้เสนอสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณามีมติ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงในการประชุมครั้งที่ ๒๘๕ - ๓๒/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ และครั้งที่ ๒๘๗ - ๓๔/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ แล้วมีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวน ดังนี้ (๑) นางปอย นายหม่อง กับพวก ผู้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) เป็นบุคคลสัญชาติพม่า มีบิดามารดาเป็นบุคคลสัญชาติพม่า และเกิดที่ประเทศพม่า จะต้องดำเนินการตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการพิจารณาลงรายการสถานะบุคคลในทะเบียนราษฎรให้แก่บุคคลบนพื้นที่สูง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบกับพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งไม่อาจขอลงรายการสถานะบุคคลเป็นบุคคลสัญชาติไทยได้ นายธณภพ หรือมทศร เลื่อนประไพ ได้หลีกเลี่ยงไปใช้ระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๑๕ ประกอบกับพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ (๑) และมาตรา ๑๑ และหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ซึ่งใช้กับผู้ที่มีบิดาหรือมารดาเป็นผู้มีสัญชาติไทยหรือเกิดในประเทศไทย แต่ลงรายการสัญชาติไว้ไม่ถูกต้อง และการที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้แก่ขอรายการสัญชาติจาก “พม่า” เป็น “ไทย” โดยรับฟังจากพยานบุคคลที่มาให้ถ้อยคำขัดแย้งกับพยานเอกสาร คือ ทะเบียนประวัติบุคคลบนพื้นที่สูง และไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีมารดาเป็นผู้มีสัญชาติไทยตามที่อ้าง แล้วผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้มีการเพิ่มชื่อได้ ประกอบกับหนังสือรายงานการเป็นการตรวจสอบสายพันธุ์กรรม (DNA) ฉบับปลอมที่นายสุ หม่องฝาน นำมายื่นประกอบคำร้อง นั้น มีเอกสารจริงอยู่ที่สำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่กำกับดูแล (๒) นางสาวน้อง ไทยใหญ่ ผู้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ไม่ใช่บุคคลสัญชาติไทย ได้นำเอกสารปลอมมายื่นประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อ โดยปรากฏว่ามีความผิดปกติของหนังสือรายงานการตรวจสอบสายพันธุ์กรรม (DNA) ที่ส่งถึงนายทะเบียนอำเภอแม่เมาะ ตามหนังสือภาคิวิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่นำไปประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อเป็นสำเนาภาพถ่ายเอกสารซ้ำสำเนาภาพถ่ายเดิมที่มีเจ้าหน้าที่พยาบาลประจำห้องตรวจรับรองไว้อีกชั้นหนึ่ง โดยตามข้อตกลงในทางปฏิบัตินั้น ด้านหลังหนังสือดังกล่าวจะมีสำเนาภาพถ่ายผู้รับการตรวจติดไว้และมีคำรับรองของพยาบาลลงชื่อไว้ อีกทั้งมีการบันทึกสรุปข้อเท็จจริงเกินกว่าคำให้การของพยานที่ให้ไว้ ต่อนายธณภพ หรือมทศร เลื่อนประไพ โดยมีการเพิ่มเติมและตกแต่งข้อเท็จจริงในลักษณะชี้ว่ามีพยานหลักฐานสอดคล้องกับผลการตรวจสอบสายพันธุ์กรรม (DNA) ซึ่งพฤติการณ์การใช้ระเบียบกฎหมายและข้อพิรุธต่าง ๆ ผู้ฟ้องคดีทราบหรือควรจะทราบว่าเป็นเอกสารปลอม แต่ก็ไม่ทักท้วงให้ทบวนการปฏิบัติกลับอนุมัติให้มีการเพิ่มชื่อดังกล่าว (๓) นางสาวยุพิน ใจปวน นายพิชัย แสนคำ

/และนางสาว...

และนางสาวจาริตรา ชุมภู ผู้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) เกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า แล้วเดินทางเข้ามาในประเทศไทยจะต้องส่งตัวไปให้ตรวจคนเข้าเมืองพิสูจน์สัญชาติ เสียก่อน ตามหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ด่วนมาก ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๖ และระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ.๒๕๓๕ ข้อ ๕๕ นายธรรณพ หรือมหศร เลื่อนประไพ ไม่ใช้ระเบียบข้อดังกล่าว แต่กลับไปใช้ข้อ ๕๗ ซึ่งเป็นการเพิ่มชื่อบุคคล สัญชาติไทยโดยไม่มีเอกสารหลักฐานมาแสดง ประกอบกับหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ อีกทั้งหนังสือรายงานผลการตรวจ สายพันธุกรรม (DNA) ไม่มีการติดภาพถ่ายของบุคคลผู้เข้ารับการตรวจรายงานสาวยุพิน ใจปวน และรายงานสาวจาริตรา ชุมภู และไม่มีพยาบาลรับรองภาพถ่ายรายนายพิชัย แสนคำ ซึ่งไม่สามารถ ใช้พิสูจน์ตัวบุคคลได้ แต่นายธรรณพ หรือมหศร เลื่อนประไพ ได้รับไว้เป็นหลักฐานโดยไม่ทักท้วง หรือท้วงติง ทั้งที่วิธีการปฏิบัติที่ผ่านมาเคยรับหนังสือรายงานผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ที่มีภาพถ่ายประกอบ นอกจากนี้ ยังมีการจัดทำเอกสารรับรองต่าง ๆ มาให้พยานรับรองเกินกว่าปกติ ซึ่งพฤติการณ์การใช้ระเบียบกฎหมายและข้อพิรุธต่าง ๆ ผู้ฟ้องคดีทราบหรือควรจะทราบว่า ผู้ยื่นคำร้องทั้งสามรายมิใช่บุคคลสัญชาติไทยและมีการใช้ระเบียบกฎหมายไม่ถูกต้องแต่ก็ไม่ทักท้วง ให้ทบพวนการปฏิบัติ กลับอนุมัติให้มีการเพิ่มชื่อดังกล่าว การกระทำของนายธรรณพ หรือมหศร เลื่อนประไพ และผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง และมีมูลเป็นความผิด ทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และฐานทำ ใช้ หรือกระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อหรือมีรายการในทะเบียนบ้าน หรือเอกสารการทะเบียนราษฎรโดยมิชอบ ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีมติให้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นดังกล่าว ไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และส่งไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา ในศาลที่มีเขตอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แล้วแต่กรณี และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๓๑๖ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ และลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๓๗๐ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งให้อธิบดีกรมการปกครองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้มีคำสั่ง

/กระทรวง...

กระทรวงมหาดไทยที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยเรื่องดำ ที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดง ๐๐๗๐๑๕๕ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งจากข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงเห็นได้ว่า กระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นไปโดยสุจริต ถูกต้องตามขั้นตอนและชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงส่งผลให้คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วเช่นกัน จึงไม่มีเหตุที่ศาลปกครองสูงสุดจะเพิกถอน คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

กรณีและผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในข้อเท็จจริงเดียวกันกับคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้เคยมี คำพิพากษาให้เพิกถอนประกาศเรื่อง การจำหน่าย ยกเลิก เพิกถอนรายการบุคคล กรณีการขอแก้ไข สัญชาติเป็นสัญชาติไทยและเพิ่มชื่อลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร.๑๔) ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดนั้น คดีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เป็นคนละประเด็นกับข้อพิพาทในคดีนี้และไม่อาจนำมาเป็นบรรทัดฐานได้ การเพิกถอนประกาศ อำเภอแม่เมาะในคดีดังกล่าว สืบเนื่องมาจากก่อนออกประกาศอำเภอแม่เมาะฉบับดังกล่าวมิได้ดำเนินการ ตามหลักเกณฑ์และขั้นตอนในการออกคำสั่งทางปกครอง โดยในคดีดังกล่าวศาลยังไม่ได้วินิจฉัย ในประเด็นแห่งคำฟ้องที่ว่า การแก้ไขสัญชาติหรือการเพิ่มชื่อลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ได้กระทำไปโดยถูกต้องหรือชอบด้วยกฎหมายหรือไม่แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีและผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนและการไต่สวน ข้อเท็จจริงของคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี โดยการแต่งตั้งนายธีรเดช พวงดอกไม้ ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งนิติกร สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง และเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการทุจริต เพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) มูลกรณีการแก้ไขสัญชาติและการเพิ่มชื่อเกิดขึ้นตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพิ่งมาแจ้งข้อกล่าวหาและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ หลังเกิดเหตุนานเกือบ ๑๐ ปี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ให้เวลาผู้ฟ้องคดี ในการแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ อีกทั้งไม่อนุญาตให้คัดถ่ายเอกสาร เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี แก้ข้อกล่าวหาได้ไม่ละเอียดเพียงพอ นายธีรเดช พวงดอกไม้ มีความสนิทสนมกับนางอ้อย หรือนางจุก คุณเลิศ ซึ่งเป็นผู้กล่าวหาในเรื่องที่กล่าวหานี้ด้วย และหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูล ความผิดอาญาแล้ว นายธีรเดชยังกลับแก้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัวต่อพนักงานอัยการจังหวัดฝาง เพื่อส่งฟ้องคดีในวันศุกร์ที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นเวลากระชั้นชิดโดยประสงค์ ให้พนักงานอัยการส่งฟ้องคดีไม่ทัน ต้องผลัดฟ้องเป็นวันจันทร์ที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ เป็นผลให้

/ผู้ฟ้องคดี...

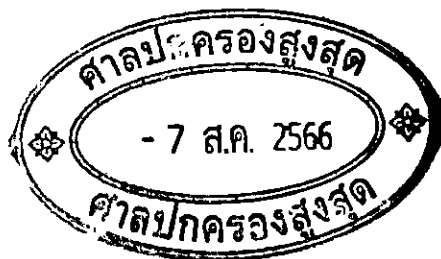
ผู้ฟ้องคดีประกันตัวไม่ทัน จึงต้องถูกฝากขังไว้ในระหว่างนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน และการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถูกต้อง ตามกฎหมายและเป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีตามที่ได้ให้การไว้ข้างต้น และกรรมการปกครองได้แต่งตั้ง คณะกรรมการขึ้นมาเพื่อดำเนินการตรวจสอบเอกสารคำร้องขอเพิ่มชื่อราษฎร จำนวน ๓๖๗ คำร้อง ดังนี้ (๑) คณะกรรมการตรวจสอบและเก็บรักษาเอกสารการกำหนดสถานะบุคคลบนพื้นที่สูง ของอำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ตามคำสั่งกรรมการปกครอง ที่ ๘๕๓/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ (๒) คณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายกรณีร้องเรียนว่าสำนักทะเบียน อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ เพิ่มชื่อบุคคล หรือแก้ไขรายการในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมาย ตามคำสั่งกรรมการปกครอง ที่ ๘๕๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๔ ซึ่งไม่ปรากฏว่านายธีรเดช พวงดอกไม้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบ การทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้านแต่อย่างใด และขณะนั้นนายธีรเดช พวงดอกไม้ ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๗) ฝ่ายทะเบียนและบัตร อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี โดยไม่เคยดำรงตำแหน่งนิติกรตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด และนายธีรเดช พวงดอกไม้ ไม่มีเหตุให้ถูกคัดค้านตามข้อ ๙ แห่งระเบียบคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๓ หรือตามข้อ ๑๑ แห่งระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ อีกทั้งเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวน ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการคัดค้านนายธีรเดชไว้แต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้เวลานานในการแจ้งข้อกล่าวหา และไม่ให้เวลาให้ผู้ฟ้องคดีแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอรวมทั้งไม่ยอมให้ผู้ฟ้องคดีคัดถ่ายเอกสารนั้น คดีนี้ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี ซึ่งมาตรา ๙๕ (๒) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ได้กำหนด อายุความในการฟ้องคดีไว้สิบห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ และคณะกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและชี้มูล ความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีภายในอายุความดังกล่าว จึงไม่ใช่เหตุที่จะทำให้ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหา ของคณะกรรมการไต่สวนและชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่อย่างใด และคณะกรรมการไต่สวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีและผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับฟังข้อเท็จจริงไม่ถูกต้อง และ คณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้สอบปากคำพยานบุคคลสำคัญ ได้แก่ นายรณภพ หรือมทศ เลื่อนประไพ นายทวีศักดิ์ สุวรรณชะตัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับคำร้องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) และเจ้าหน้าที่พยาบาลซึ่งเกี่ยวข้องในการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) กรณีการแก้ไขสัญชาติและเพิ่มชื่อบุคคลรายนางสาวน้อง ไทยใหญ่ นายพิชัย แสนคำ นางยุพิน ใจปวน นางสาวชริตตรา ชุมภู และนางปอย นายหม่อง กับพวก นั้น การรับฟังพยานหลักฐาน และการปรับข้อเท็จจริงกับข้อกฎหมายของคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถูกต้องแล้ว และในการไต่สวนข้อเท็จจริงได้มีการรวบรวมพยานหลักฐานที่สำคัญและเป็นประจักษ์พยาน ได้แก่ แพทย์ผู้ทำการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) และเจ้าหน้าที่พยาบาลผู้เกี่ยวข้องกับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ส่วนบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างล้วนเป็นผู้กระทำความผิดและเป็นผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องกล่าวหานี้ด้วยจึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียและถ้อยคำของบุคคลดังกล่าวย่อมไม่น่ารับฟัง ส่วนนายทวีศักดิ์ สุวรรณชะตัน และนายนายสุ หม่องผ่าน ได้เสียชีวิตก่อนที่จะมีการแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวน อย่างไรก็ตาม นายทวีศักดิ์ ได้ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่เมาะ ซึ่งคณะอนุกรรมการไต่สวนได้รวมไว้ในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า หลังจากมีการทุจริตแก้ไขรายการสัญชาติ และเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๔ แจ้งว่าได้ปรากฏข่าวสารเกี่ยวกับการประพุดมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐร่วมกับราษฎรในการทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่ราษฎรชาวไทยภูเขาและบุคคลต่างด้าวในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จึงขอให้ อำเภอแม่เมาะตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วรายงานให้จังหวัดทราบ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๔ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า ไม่มีหลักฐานยืนยันการประพุด มิชอบของเจ้าหน้าที่ การตรวจสอบเอกสารมีการดำเนินการถูกต้องตามระเบียบ ไม่พบข้อพิรุณสงสัย ไม่สามารถยืนยันได้ พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีแสดงว่า เป็นการปกป้องนายรณภพ หรือมทศ เลื่อนประไพ จึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกับนายรณภพ หรือมทศ เลื่อนประไพ ร่วมกันกระทำการโดยมิชอบ หรือโดยทุจริตในการดำเนินการแก้ไขรายการสัญชาติและเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านให้แก่บุคคล ไม่มีสัญชาติไทย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจของศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีจึงยอมมีอาญยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ออกโดยอาศัยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้

/เพราะการมี...

เพราะการมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ดังกล่าว ดังนั้น ศาลปกครองสูงสุด จึงไม่มีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ด้วยเหตุผลและข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณา พิพากษาหรือมีคำสั่งยกคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การทำนองเดียวกับคำฟ้องและเพิ่มเติมว่า การทุจริตเพิ่มชื่อ ในทะเบียนบ้านและจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน รายนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ทางโรงพยาบาล มหาราชนครเชียงใหม่หรือโรงพยาบาลสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งรับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ของนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ไม่ตรวจดูรูปถ่ายบุคคลผู้ขอรับการตรวจที่ทางอำเภอแม่เมาะ ส่งไปเพื่อทำการเปรียบเทียบใบหน้าของผู้รับการตรวจว่าเป็นตัวจริงหรือไม่ เป็นเหตุให้มีการทุจริต เปลี่ยนตัวผู้ขอรับการตรวจสายพันธุกรรม และถึงแม้จะมีการเปลี่ยนรูปถ่ายผู้ขอรับการตรวจ สายพันธุกรรมในหนังสือรับรองการตรวจในเวลาต่อมาจริง ผู้ฟ้องคดีก็ไม่อาจทราบได้เลยว่า นางสาวน้อง ไทยใหญ่ หน้าตาเป็นอย่างไร เพราะเชื่อถือตามใบรับรองการตรวจที่ลงนาม โดยโรงพยาบาล ซึ่งคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ทำการสอบปากคำพยาน ที่เป็นผู้ทำการตรวจสายพันธุกรรมในประเด็นนี้ และยังไม่ทำการสอบปากคำนายทวิศักดิ์ สุวรรณชะตัน อดีตเจ้าหน้าที่ปกครองของอำเภอแม่เมาะ จนกระทั่งนายทวิศักดิ์เสียชีวิต เพราะนายทวิศักดิ์ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับเรื่องและรับเอกสารคำร้องไปดำเนินการ และผู้ฟ้องคดียืนยันว่ามีการสอบปากคำ นางสาวน้อง ไทยใหญ่ ผู้ขอเพิ่มชื่อจริง เพราะการสอบปากคำผู้ยื่นคำร้องเป็นขั้นตอนสำคัญ ที่ระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดไว้ แต่เอกสาร การสอบปากคำไม่ทราบว่าอยู่ที่ใด กรณีทุจริตเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านและจัดทำบัตรประจำตัว ประชาชน รายนายพิชัย แสนคำ นางสาวยุพิน ใจปวน และนางสาวจาริตรา ชุมภู นั้น บุคคลทั้งสาม เกิดในพื้นที่บ้านน้ำยอน หรือบ้านสบบยอน ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นบ้านร่มไทย อันเป็นเขตพื้นที่ ของประเทศไทย มิใช่ประเทศพม่า จึงต้องใช้ระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๗ ผู้ฟ้องคดีมิได้แจ้งใจหลีกเลี่ยงไปใช้ข้อ ๙๕ ของระเบียบ เดียวกันนี้ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหา ซึ่งมีการสอบปากคำเรื่องสถานที่เกิดโดยนายรณภพ หรือมหรส เลื่อนประไพ แต่บันทึกข้อความสูญหาย สำหรับหลักฐานการตรวจสายพันธุกรรมนั้น ทางโรงพยาบาลผู้รับการตรวจไม่ใช้ความรอบคอบในการพิจารณาภาพถ่ายผู้ขอรับการตรวจ ตามหนังสืออำเภอแม่เมาะที่ส่งไป เป็นเหตุให้มีการทุจริตลับเปลี่ยนตัวผู้ขอรับการตรวจสายพันธุกรรม การทุจริตแก้ไขรายการสัญชาติ เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน และจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน รายนางปอย นายหม่อง กับพวกรวม ๓ คน มีพยานบุคคลให้การยืนยันว่า นางปอย นายหม่อง เป็นคนบ้านแม่สาว ตำบลแม่สาว อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ และเป็นหลานของนายสุ้ หม่องผ่าน

/ซึ่งเป็น...

ซึ่งเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย ถือบัตรประจำตัวประชาชนที่มีเลข ๓ นำหน้า ตามข้อ ๑๑๕ แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ สามารถนำมาใช้กับการขอลงรายการของชนกลุ่มน้อยได้เช่นกัน มิใช่ใช้เฉพาะกับคนไทยปกติตามที่อนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวอ้าง สำหรับหนังสือรับรองการตรวจสายพันธุกรรม นั้น น่าจะมีการเปลี่ยนรูปภาพจากนายสุ๋ หม่องผ่าน เป็นนายจ๋ามแสง นายหม่อง และน่าจะมีการนำใบรับรองการตรวจฉบับนี้เสนอขึ้นมาพร้อมกับคำร้องขอเพิ่มชื่อเป็นเหตุให้ตนสำคัญผิด การดำเนินการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นไปโดยมีอคติ ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการชี้แจง แก้อ้อกล่าวหาด้วยวาจา ไม่อนุญาตให้คัดถ่ายเอกสารในสำนวน และมีพยานบุคคลยืนยันว่า อนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เจรจาต่อรองกับนางจุก หรือนางอ้อย คุณเลิศ ที่ร้านกาแฟกลางอำเภอฝาง เมื่อประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สอบปากคำ พยานบุคคลยังไม่ครบถ้วนและไม่มีการพยานบุคคลรายใดขัดทอดถึงผู้ฟ้องคดีว่าเกี่ยวข้อง กับการรับสินบน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีเพียงพยานแวดล้อมให้รับฟังและชี้มูลผู้ฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดี รู้หรือควรรู้และสมรู้ร่วมคิดกับนายรณภพ หรือนายมทศ เลื่อนประไพ ในการจัดหาพยานบุคคล จัดทำหนังสือรับรองผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ปลอม รวมถึงการชักชวนพยาน พยานบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่น่าเชื่อถือ ไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากไม่ใช่พยานผู้เชี่ยวชาญ ทำให้การตีความระเบียบกฎหมายไม่ถูกต้อง พยานบางคนให้ถ้อยคำไม่ชัดเจนเพื่อให้ตนเองพ้นผิด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สอบปากคำพยานบางคนซึ่งเป็นพยานสำคัญ อีกทั้งในการสอบปากคำพยาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ใช้คำถามนำ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดตีความระเบียบ สำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ถูกต้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมติให้มีการเพิ่มชื่อ ในทะเบียนบ้านให้กับบุคคลผู้แอบอ้าง สวมตัวเป็นนางสาวน้อง ไทยใหญ่ โดยพิจารณาจาก พยานเอกสารที่รวบรวมและเสนอโดยนายรณภพ หรือมทศ เลื่อนประไพ ซึ่งมีหนังสือรายงาน ผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ของภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ ทม ๐๖๐๕ (๑๑)/๒๐๒ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ที่นายบุญยีน ปินตา นำมายื่นประกอบคำร้อง ขอเพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ เข้าในทะเบียนบ้านเป็นสำเนาภาพถ่ายซ้ำภาพถ่ายเดิม เมื่อผู้ฟ้องคดี ได้รับมอบเอกสารประกอบการพิจารณาทั้งหมดจากนายรณภพแล้ว ผู้ฟ้องคดีย่อมเห็นได้ว่า มีความผิดปกติที่มิใช่เอกสารต้นฉบับโดยมิได้หักท้วง หากผู้ฟ้องคดีได้หักท้วง การทุจริต โดยใช้เอกสารปลอมก็อาจจะไม่เกิดขึ้นได้ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นความผิดของโรงพยาบาล ที่ไม่ทำการตรวจสอบภาพใบหน้า จึงเป็นการกล่าวอ้างให้ตนเองพ้นผิด การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า นายพิชัย แสนคำ นางสาวยุพิน ใจปวน และนางสาวชาริตรา ชุมภู เกิดในพื้นที่บ้านสบบอน

/อันเป็นพื้นที่...

อันเป็นพื้นที่ของประเทศไทยมิใช่พม่านั้น ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเลื่อนลอยปราศจากพยานหลักฐาน ไม่พบว่ามีหมู่บ้านสบยอน อยู่ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ มีแต่ถ้อยคำพยานผู้รับรองการเพิ่มชื่อระบุว่า เป็นเมืองยอน ประเทศพม่า ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างพยานบุคคลเพื่อหักล้างข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ในทะเบียนประวัติบุคคลบนพื้นที่สูง ซึ่งเป็นพยานเอกสารที่มีระเบียบ กฎหมาย รับรอง โดยการจัดทำ ร่วมกันระหว่าง หัวหน้าชุดปฏิบัติการของสำนักทะเบียนกลาง ปลัดอำเภอท้องที่ที่จัดทำ และผู้ปกครองท้องที่อย่างเลื่อนลอย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีสื่อให้เห็นพิรุธว่าผู้ฟ้องคดีรู้ว่า นายปอย นายหม่อง กับพวกมิใช่ผู้มีสัญชาติไทย สำหรับเอกสารหนังสือรับรองการตรวจ สายพันธุกรรมปลอมที่นายสุ้ หม่องผ่าน นำมายื่นประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง กับพวก มีต้นฉบับที่ถูกปลอมอยู่ในความครอบครองของสำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะ ซึ่งผู้ฟ้องคดี มีหน้าที่กำกับดูแลและรับผิดชอบ จึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีรู้เห็นและร่วมมือกับนายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ ปลัดอำเภอแม่เมาะ กระทำการแก้ไขรายการสัญชาติและเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง กับพวก โดยมีชอบ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการหลีกเลี่ยง การใช้กฎหมายที่ถูกต้องตรงตามข้อเท็จจริง อาทิ พยานบุคคลให้ถ้อยคำขัดกับพยานเอกสาร การสรุปข้อเท็จจริงของนายรณภพ หรือนายมหศร เลื่อนประไพ เกินกว่าคำให้การของพยาน มีการเพิ่มเติมและตกแต่งข้อเท็จจริงเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีพยานหลักฐานสอดคล้องกับผลการตรวจ สายพันธุกรรม (DNA) การที่หนังสือรับรองการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) เป็นสำเนาภาพถ่าย เอกสารซ้ำสำเนาภาพถ่ายเอกสารเดิมที่มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องตรวจรับรองไว้อีกชั้นหนึ่ง การไม่ติดภาพถ่ายผู้เข้ารับการตรวจ และการไม่มีเจ้าหน้าที่พยาบาลรับรองภาพถ่าย ทำให้ ไม่สามารถใช้พิสูจน์ตัวบุคคลได้ ผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าบุคคลผู้ขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านดังกล่าว มิใช่ผู้มีสัญชาติไทย ในฐานะผู้บังคับบัญชาย่อมมีอำนาจที่จะสั่งการให้ดำเนินการให้ถูกต้องได้ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับอนุมัติให้มีการเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน หนังสือรายงานการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ฉบับปลอมที่นายสุ้ หม่องผ่าน นำมายื่นประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง นั้น มีเอกสารต้นฉบับอยู่ในความครอบครองของสำนักทะเบียนแม่เมาะ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บังคับบัญชา การเรียกเอกสารต้นฉบับมาประกอบการพิจารณาสามารถทำได้โดยสะดวก ซึ่งหากผู้ฟ้องคดี เรียกเอกสารต้นฉบับมาประกอบการพิจารณา ก็คงจะรู้ว่าเอกสารฉบับที่นายสุ้ หม่องผ่าน นำมา ยื่นประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง เป็นเอกสารปลอม การดำเนินการขอเพิ่มชื่อ นางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) พบว่า มีการสอบสวนนายบุญยืน ปินตา ผู้ยื่นคำร้อง นายมา อินทะรัตน์ และนางแทน ชัยแก้ว แต่ไม่มีการสอบสวนนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ซึ่งเป็นผู้ขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน หนังสือรับรองการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ที่ใช้ยื่นประกอบ คำร้องขอเพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) รายงานปอย นายหม่อง กับพวก หนังสือ

รายงานการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) เป็นเอกสารปลอม เอกสารจริงอยู่ที่สำนักทะเบียน อำเภอแม่เอย รายงานสาวน้อง ไทยใหญ่ หนังสือรายงานการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ที่ส่งถึง นายทะเบียนอำเภอแม่เอย เป็นการทำสำเนาเอกสารจากสำเนาเอกสารฉบับที่มีเจ้าหน้าที่ ประจำห้องตรวจรับรองความถูกต้องไว้แล้วอีกครั้งหนึ่ง รายงานพิชัย แสนคำ ไม่มีพยาบาล รับรองสำเนาภาพถ่าย จึงไม่สามารถใช้พิสูจน์ตัวบุคคลได้ และรายงานสาวยุพิน ใจปวน กับนางสาวจาริตรา ชุมภู หนังสือรายงานผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ไม่มีการติดภาพถ่าย ของบุคคลผู้เข้ารับการตรวจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีโดยระบุรายละเอียด เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและพฤติการณ์การกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีไว้อย่างครบถ้วนแล้ว ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิในการตรวจสอบพยานเอกสารในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดี ด้วยตนเอง แต่จะคัดสำเนาเอกสารไม่ได้ ในอำเภอแม่เอย จังหวัดเชียงใหม่ ไม่มีหมู่บ้านชื่อสบยอน หรือเมืองยอน แต่อย่างไรก็ตาม บันทึกรายชื่อความ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เรื่องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) รายงานพิชัย แสนคำ และบันทึกข้อความลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ เรื่อง ขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) นายนางสาวยุพิน ใจปวน ปรากฏถ้อยคำพยานที่เกี่ยวข้องความว่า นายพิชัย แสนคำ และนางสาวยุพิน ใจปวน เกิดที่เมืองยอน เขตพม่า และไม่ปรากฏว่ามีการแก้ไขบันทึกข้อความจากเมืองยอน เขตพม่า เป็น เมืองยอน (บ้านร่มไทย) ประเทศไทยแต่อย่างใด และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมืองยอนคือหมู่บ้านร่มไทย ในอำเภอแม่เอย ก็เป็นการกล่าวอ้างขึ้นใหม่ กรณีของนางสาวจาริตรา ชุมภู นายพิชัย แสนคำ และนางสาวยุพิน ใจปวน จึงไม่ใช่กรณีที่จะสามารถปรับเข้ากับระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๘๗ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าว คณะอนุกรรมการไต่สวน ของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ รับฟังข้อเท็จจริงและปรับข้อกฎหมายถูกต้องแล้ว

ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงและคำชี้แจงต่อศาลในทำนองเดียวกับคำฟ้องและคำคัดค้าน คำให้การ และเพิ่มเติมว่า กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกมีการทุจริต โดยการเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านและจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน รายงานสาวน้อง ไทยใหญ่ นั้น นายบุญยืนไม่ได้นำเอกสารการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ของนางสาวน้อง ไทยใหญ่ มายื่นกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งในชั้นการสอบสวนเบื้องต้น นายทวิศักดิ์ สุวรรณชะตัน รับสารภาพว่า ให้นายบุญยืนพาลูกสาว ไปตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ซึ่งขั้นตอนการส่งเอกสารนายทวิศักดิ์น่าจะเป็นผู้รวบรวมเสนอผ่าน นายรณภพ หากการเสนอเรื่องและเอกสารการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) เป็นสำเนาภาพถ่ายซ้ำ ผู้ฟ้องคดีเห็นสมควรต้องผิดสังเกตและต้องตรวจสอบใหม่ ผู้ฟ้องคดีไม่อาจทราบได้ว่าเป็นนางสาวน้อง ตัวจริงหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีพิจารณาตามเอกสารการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ที่ทางโรงพยาบาล ยืนยันและลงนามกำกับ หากมีการแก้ไขหรือถ่ายเอกสารซ้ำน่าจะเกิดขึ้นเมื่อเรื่องอยู่กับนายทวิศักดิ์ อีกทั้งหากทางโรงพยาบาลรับหนังสือขอตรวจสายพันธุกรรม (DNA) จากอำเภอแม่เอยและ

/ตรวจดูภาพถ่าย...

ตรวจคุณภาพถ่ายที่อำเภอแม่เมาะส่งไป ก็ไม่สามารถเปลี่ยนตัวผู้เข้ารับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ได้ ซึ่งนายบุญยืนให้การชัดเจนว่าพยาบาลขอรูปลูกสาวของนายบุญยืนโดยไม่ตรวจดู กับหนังสือของอำเภอแม่เมาะ ส่วนการสอบปากคำนางสาวน้องนั้น นายรณภพกล่าวกับผู้ฟ้องคดีว่า ได้สอบปากคำนางสาวน้องไว้ แต่เนื่องจากนางสาวน้องยังไม่บรรลุนิติภาวะจึงไม่ได้บันทึกสรุป เสนอผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีทุจริตเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) และจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน รายนายพิชัย แสนคำ นางสาวยุพิน ใจปวน และนางสาวจาริตรา ชุมภู นั้น อำเภอแม่เมาะได้มีหนังสือ ขอตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ไปยังโรงพยาบาลศิริราชทั้งสามราย แต่โรงพยาบาลส่งผลการตรวจ สายพันธุกรรม (DNA) กลับมายังอำเภอแม่เมาะโดยไม่ติดรูปผู้เข้ารับการตรวจ ใบตรวจ สายพันธุกรรม (DNA) ด้านหน้ามีลายมือชื่อแพทย์กำกับ นายรณภพจึงให้ทนายมายืนยื่น ซึ่งพยานผู้มายืนยื่นเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน จึงทำให้นายรณภพและผู้ฟ้องคดีเชื่อถือ

สำหรับประเด็นหมู่บ้านสบยอนนั้น ราษฎรเรียกติดปากว่าบ้านสบยอน บ้านน้ำยอน ซึ่งหมายถึงพื้นที่และหมู่บ้านสบยอน ปัจจุบันคือบ้านร่มไทย อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของเดิม มีระบุไว้ชัดเจนว่าบ้านน้ำยอน เหตุที่ผู้ขอเพิ่มชื่อให้ถ้อยคำ ว่ามาจากเมืองยอน เขตพม่า เกิดจากความเข้าใจผิดเนื่องจากบ้านน้ำยอนตั้งอยู่ในพื้นที่ใกล้เขต ฐานทหารพม่า ซึ่งเป็นพื้นที่คาบเกี่ยวยังไม่มีার্ชแนวเขต ปรากฏตามหนังสือกองกำลังผาเมือง ที่ กท ๐๔๘๓/ผาเมือง ๓๗๖ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เมืองยอนเป็นเมืองของมวลชน กลุ่มว่าเพิ่งมาตั้งถิ่นฐานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นปีที่มีประเด็นพิพาทในคดีนี้ เมืองยอนก่อตั้งมาเป็นเวลา ๖ ปี ในขณะที่ผู้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านทุกคนอายุเกิน ๖ ปี ผู้ฟ้องคดีทราบว่านายทวิศักดิ์เป็นผู้สอบปากคำในเบื้องต้น โดยบันทึกว่านายพิชัย แสนคำ นางสาวยุพิน ใจปวน และนางสาวจาริตรา ชุมภู มาจากเมืองยอน เขตพม่า จึงเกิดจากความเข้าใจผิด ของนายทวิศักดิ์และผู้ขอเพิ่มชื่อในทะเบียนราษฎร ต่อมามีการแก้ไขให้ถูกต้องและจัดทำ บันทึกแผ่นเพิ่มเติมแต่บันทึกแผ่นเพิ่มเติมดังกล่าวหายไป ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้ฟ้องคดี ใช้ระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๘๗ เนื่องจาก บุคคลทั้งสามไม่ได้เกิดนอกประเทศไทย ส่วนกรณีการทุจริตแก้ไขรายการสัญชาติ เพิ่มชื่อ ในทะเบียนบ้านและจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน รายงานปอย นายหม่อง กับบุตรอีก ๒ คน นั้น ผู้ฟ้องคดีอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติ การทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๘ (๑) วรรคสอง และระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วย การจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยผู้อำนวยการทะเบียนกลางได้วางระเบียบการจัดทำ ทะเบียนราษฎรไว้ดังต่อไปนี้คือ ระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๑๕ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพ ของชนชาวไทย ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวอ้างว่าการพิจารณาคำร้องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยเร่งด่วนนั้น ไม่มีการอธิบายหรือชี้แจงกล่าวหาให้ชัดเจนว่าเร่งด่วนอย่างไร เรื่องผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าหากผลการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) เป็นฉบับปลอม จะเป็นไปได้อย่างไรที่นายอำเภอปล่อยให้ผ่านเรื่อง และนำเอกสารฉบับปลอมดังกล่าวมาเก็บไว้เพื่อรอการตรวจสอบ แล้วมากล่าวหาว่านายอำเภอมีหน้าที่กำกับดูแลไม่รับผิดชอบ ซึ่งเอกสารดังกล่าวถูกจัดเก็บไว้ที่สำนักทะเบียน และตั้งแต่ประมาณเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นต้นมา ผู้ฟ้องคดีไม่เคยเห็นเรื่องทั้งหมดและกรรมการปกครองไม่เคยให้ผู้ฟ้องคดีไปร่วมตรวจสอบหรือร่วมค้นหาความผิดปกติ เมื่อนางปวยกับพวกไม่ใช่ชาวเขา ๙ เผ่า ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจลงรายการสถานะบุคคลบนพื้นที่สูง พ.ศ. ๒๕๔๓ ให้แก่นางปวยกับพวกได้ ตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการพิจารณาลงรายการสถานะบุคคลในทะเบียนราษฎรให้แก่บุคคลบนพื้นที่สูง พ.ศ. ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีจึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้อัปเดตทะเบียนประวัติและลงรายการสัญชาติไทยให้นางปวยกับพวก ซึ่งตามหนังสือกรมการปกครอง ที่ มท ๐๓๐๔.๑/๖๔๓๘ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๒ เรื่อง ทหารหรือการแก้ไขทะเบียนประวัติเพื่อดำเนินการขอลงรายการสัญชาติไทย ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีสามารถแก้ไขทะเบียนประวัติทั้งคนไทยและบุคคลที่อ้างว่ามีสัญชาติไทยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนประวัติบุคคลโดยอาศัยข้อ ๑๑๕ ของระเบียบดังกล่าวได้ สำหรับการจัดทำทะเบียนประวัติ เป็นการดำเนินการร่วมกันระหว่างหัวหน้าชุดปฏิบัติการของสำนักทะเบียนกลาง ปลัดอำเภอท้องที่ที่จัดทำและผู้ปกครองท้องที่ การดำเนินการร่วมกันของบุคคลดังกล่าวได้กระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อน ซึ่งบางครั้งให้อาสาสมัครอำเภอลงนาม บางเรื่องไม่มีส่วนราชการลงนาม โดยกรณีผู้จัดทำทะเบียนประวัติ ได้แก่ หัวหน้าชุดปฏิบัติการ ปลัดอำเภอ และกำนันผู้ใหญ่บ้าน จัดทำทะเบียนประวัติผิดพลาด เช่น กรณีนางมน บุญเรือง และนางสาวจันทร์ทิพย์ บุญกำ นายสนิท อยู่อ่อน นายอำเภอซึ่งเข้ามาดำรงตำแหน่งนายอำเภอแม่เมาะเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ แต่ลงลายมือชื่อในทะเบียนราษฎรของนางมน และนางสาวจันทร์ทิพย์ ย้อนหลังไป พ.ศ. ๒๕๑๔ และเกิดขึ้นก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะดำรงตำแหน่งนายอำเภอแม่เมาะในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ และกรณีที่กรมการปกครองสั่งให้แก้ไขทะเบียนประวัติโดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ เช่น กรณีเด็กหญิงจันทร์ ใ้เม็ง และเด็กหญิงนิ ลุงตา ทั้งสองกรณีไม่มีหลักฐานที่เป็นพยานเอกสารนอกจากพยานบุคคล และต้องทำหนังสือรับรองการเกิด (ทร. ๒๐/๑) ซึ่งกรณีนางปวยกับพวกก็มีแต่พยานบุคคล และใช้ข้อ ๑๑๕ ของระเบียบดังกล่าวในการแก้ไขสถานที่เกิดเช่นเดียวกัน และผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของนายอัมพร ประสิทธิ์ เจ้าหน้าที่พนักงานปกครองฝ่ายบริหารการทะเบียนบุคคล ว่า ผู้กล่าวหาเป็นเจ้าพนักงานปกครองระดับทงจะเป็นผู้เชี่ยวชาญได้อย่างไร กรณีกล่าวอ้าง

/มติคณะรัฐมนตรี...

มติคณะรัฐมนตรีจะเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลหรือไม่หากบุคคลนั้นสามารถพิสูจน์ได้ว่าถือบัตรสีชมพูหรือไม่ได้ถือบัตรอะไรเลย และเนื่องจากผู้ที่ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนราษฎรที่ตกเป็นจำเลยไม่มีพยานหลักฐานเอกสาร แต่มีพยานบุคคล ซึ่งสามารถใช้ข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้นำมาตรฐานและวิธีการปฏิบัติของโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่หรือโรงพยาบาลสวนดอกและโรงพยาบาลศิริราชมาเป็นวิธีการปฏิบัติของอำเภอแม่ฮวย เมื่อนายรณภพประสานงานไปยังโรงพยาบาลศิริราชเพื่อขอให้ทางโรงพยาบาลดำเนินการติดรูปถ่ายผู้เข้ารับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) แต่ทางโรงพยาบาลไม่ดำเนินการ จนเกิดเหตุปลอมตัวผู้เข้ารับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) จึงติดรูปถ่ายแล้วให้ปากคำว่าได้ป้องกันการทุจริตแล้ว ผู้ฟ้องคดีคาดไม่ถึงว่าจะมีการปลอมตัวผู้เข้ารับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) เนื่องจากหนังสือขอรับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) จากอำเภอแม่ฮวยถึงโรงพยาบาลจะติดรูปถ่ายผู้เข้ารับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ทุกครั้ง หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะทุจริตก็ไม่จำเป็นต้องส่งผู้ขอเพิ่มชื่อในทะเบียนราษฎรไปตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ซึ่งเป็นหลักฐานทางวิทยาศาสตร์มากล่าวหาตนเอง เพราะไม่มีกฎระเบียบใดกำหนดให้ต้องตรวจสายพันธุกรรม (DNA) เพียงแค่สอบปากคำพยานบุคคลก็เพียงพอแล้วต่อการเพิ่มชื่อในทะเบียนราษฎร

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจตรวจสอบเฉพาะเรื่องการทุจริต ไม่มีอำนาจตรวจสอบการกระทำผิดวินัยของข้าราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อีกทั้งไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่บ่งชี้ว่าผู้ฟ้องคดีแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะถือเอาสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นเหตุในการออกคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลไม่ได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีในกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิด และมีได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานนำสืบแก้ข้อกล่าวหาที่นั้น คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการลงโทษทางวินัยกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งคำสั่งลงโทษทางวินัยเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การพิจารณาความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองต้องพิจารณาทั้งรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายบัญญัติในการออกคำสั่งทางปกครอง ตลอดจนพิจารณาเนื้อหาของคำสั่งทางปกครองนั้นว่าเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองใช้ดุลยพินิจ

/ภายในขอบเขต...

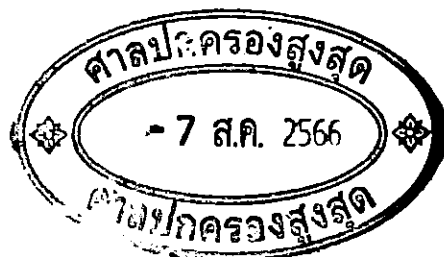
ภายในขอบเขตแห่งเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจในการออกคำสั่งทางปกครองหรือไม่
เทียบเคียงกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘

คำให้การของผู้ขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านทั้งสาม ได้แก่ นางสาวจาริตรา ชุมภู
นางสาวยุพิน ใจปวน และนายพิชัย แสนคำ และพยานประกอบคำให้การ ไม่ปรากฏข้อความว่า
ผู้ขอเพิ่มชื่อทั้งสามเกิดเมืองยอน เขตพม่า แต่ข้อความดังกล่าวปรากฏในภายหลังจาก
การสรุปข้อเท็จจริง นอกจากนี้ พยาบาลและนายแพทย์ วรวิทย์ ไชยวุฒิ ตำแหน่งหัวหน้าหน่วย
นิติซีโรโลยี (ที่ถูก คือ นิติซีโรโลยี) ภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช
ให้การว่าไม่ได้ติดรูปถ่ายของผู้ขอรับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ในใบพิสูจน์สายพันธุกรรม
และนายแพทย์ วรวิทย์ ได้ลงนามรับรองในใบตรวจ และมีชื่อผู้ขอรับการตรวจสายพันธุกรรม
(DNA) ย่อมทำให้เอกสารดังกล่าวน่าเชื่อถือ ส่วนการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ของโรงพยาบาล
มหาราชนครเชียงใหม่ที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่ามีการสับเปลี่ยนรูปถ่ายนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า
ทางโรงพยาบาลได้ติดรูปถ่ายของผู้ขอรับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ไว้ด้านหลังของใบตรวจ
พิสูจน์สายพันธุกรรม (DNA) และนำไปถ่ายสำเนาเอกสารรูปถ่าย ดังนั้นรูปถ่ายของผู้ขอรับการตรวจ
สายพันธุกรรม (DNA) จึงเป็นสำเนาภาพถ่ายและติดอยู่ด้านหลังใบตรวจพิสูจน์สายพันธุกรรม
(DNA) โดยนางสาววราภรณ์ รินทกร ซึ่งเป็นผู้ช่วยพยาบาล เป็นผู้ดำเนินการทั้งหมด ดังนั้น
การสับเปลี่ยนรูปถ่ายย่อมไม่อาจทำได้เนื่องจากรูปถ่ายของผู้ขอรับการตรวจสายพันธุกรรม (DNA)
เป็นสำเนาภาพถ่าย และเนื่องจากการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี โดยศาลจังหวัดฝางได้มี
คำพิพากษายกฟ้องและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๕/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ ๔๓๓/๒๕๖๑ พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นในส่วนของผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง
พนักงานอัยการจังหวัดฝางซึ่งเป็นโจทก์ในคดีอาญามีได้ยื่นฎีกาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด
คดีจึงถึงที่สุดแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงประสงค์จะสรุปประเด็นสำคัญเพื่อประกอบการพิจารณาความว่า
กรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีดำเนินการไม่เป็นไปตามระเบียบแบบแผน
ของทางราชการ เป็นเหตุให้กรมการปกครองสั่งการให้อำเภอแม่เมาะดำเนินการจำหน่ายชื่อ
ออกจากทะเบียนบ้านนั้น นายธีรเดช พวงดอกไม้ ซึ่งเป็นอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง
เคยดำรงตำแหน่งนิติกร สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง มาก่อน ย่อมทราบดีว่า
ประชาชนเคยยื่นฟ้องเป็นคดีต่อศาลปกครองเชียงใหม่ ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๐๖/๒๕๔๕
คดีหมายเลขแดงที่ ๗๔/๒๕๔๗ และศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙๙/๒๕๔๗
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๗/๒๕๔๘ โดยเนื้อหาของคำพิพากษาได้ความว่า พระมหานิกม
ถือบัตรประวัติชนกลุ่มน้อยเช่นเดียวกับราษฎรส่วนใหญ่ได้ร้องเรียนต่อกระทรวงมหาดไทย
เพื่อขอให้แก้ไขสัญชาติของตนเองและครอบครัว และได้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา ขอพระราชทาน
ความเป็นธรรมในเรื่องสัญชาติจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ในปีพ.ศ. ๒๕๓๗

/ต่อมา...

ต่อมาได้มีการตรวจพบว่าพระมหานิกมและครอบครัวเป็นคนมีสัญชาติไทยตามพระราชบัญญัติ การทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ และระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ นายอำเภอแม่ฮ่อมในขณะนั้นจึงอนุมัติให้เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) หลังจาก กรณีดังกล่าวจึงมีประชาชนมายื่นคำขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) อีกหลายราย โดยอาศัย เหตุผลในลักษณะเดียวกันกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙๙/๒๕๔๗ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๘ หน้าที่ ๔๙ หากผู้ฟ้องคดี ทำผิดระเบียบและแบบแผนของทางราชการ เหตุไฉนราษฎรผู้ขอเพิ่มชื่อในทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๑๔) จำนวน ๑,๒๔๓ คน ยังคงมีสถานะเป็นผู้ถือสัญชาติไทย ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหา ผู้ฟ้องคดีว่าการเสนอคำร้องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านไม่ได้ดำเนินการผ่านปลัดอาวุโสตามหลัก การปฏิบัติราชการนั้น เนื่องจากนายอุทิศ ขุนพิสิท ซึ่งเป็นปลัดอาวุโสในขณะนั้น ไม่ปฏิบัติหน้าที่ จนเป็นเหตุให้เกิดความล่าช้าในการปฏิบัติราชการและผู้บังคับบัญชาระดับจังหวัดได้ตำหนิ ในความล่าช้าดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงสั่งการในที่ประชุมอำเภอว่าการเสนองานของหน่วยงานและ ส่วนราชการต่าง ๆ ไม่ต้องผ่านปลัดอาวุโส แต่ให้เสนอโดยตรงต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การเสนองาน ทั้งจากส่วนราชการอื่นรวมถึงงานฝ่ายทะเบียนของอำเภอแม่แตงก็ได้เสนอผ่านปลัดอาวุโส อีกทั้งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือหนังสือสั่งการว่าการเสนองานจะต้องผ่านปลัดอาวุโสแต่อย่างใด สำหรับกรณีนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ไม่ใช่กรณีการขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) แต่เป็นกรณี ขอแจ้งเกิดเกินกำหนด ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าต้องใช้ข้อ ๕๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ นายรณภพแจ้งว่านายทวีศักดิ์เป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งนายทวีศักดิ์ชี้แจงว่าเข้าใจผิดในเรื่องระเบียบประกอบกับนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ยังไม่บรรลุนิติภาวะ จึงไม่ได้สอบปากคำ ซึ่งตามข้อ ๕๗ ของระเบียบดังกล่าว มิได้ระบุให้ต้องสอบปากคำ ผู้ฟ้องคดี จึงลงนามอนุมัติและสั่งการให้นายทวีศักดิ์ไปดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบและให้แก้ไข บันทึกรายชื่อความอำเภอแม่ฮ่อมจากข้อ ๙๗ เป็นข้อ ๕๗ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบสาเหตุใดจึงไม่มี การแก้ไข เนื่องจากในบันทึกข้อความ หนังสือขอความร่วมมือตรวจพิสูจน์สายพันธุ์กรรม (DNA) และประกาศสำนักทะเบียนอำเภอแม่ฮ่อม เรื่อง การรับแจ้งเกิดเกินกำหนดเวลาหรือการเพิ่มชื่อ บุคคลในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ซึ่งต้องนำไปปิดที่หน้าที่ทำการอำเภอและที่ทำการหมู่บ้าน เพื่อให้ราษฎรร่วมกันตรวจสอบ ซึ่งเอกสารเป็นเรื่องการรับแจ้งเกิดเกินกำหนด ส่วนใบรายงานผล การตรวจพิสูจน์ (DNA) ด้านหน้าของเอกสารดังกล่าวปรากฏลายมือชื่อของนายแพทย์ ธาณินทร์ และนายแพทย์ ไพฑูรย์ ซึ่งเป็นการลงนามจริง และด้านหลังมีลายมือชื่อของนางสาววราภรณ์ ซึ่งเป็นผู้ช่วยพยาบาล ลงนามจริง ไม่ใช่สำเนาลายมือชื่อ ซึ่งจากบันทึกปากคำของนางสาววราภรณ์ ได้ดำเนินการติดรูปถ่ายของผู้ขอรับการตรวจสายพันธุ์กรรม (DNA) ไว้ด้านหลังและนำไปถ่ายเอกสาร ส่วนกรณีนางปอย นายหม่อม กับพวกรวม ๓ คน นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่อาจทราบได้เลยว่าใบรายงาน

ผลการตรวจพิสูจน์สายพันธุกรรม (DNA) เป็นฉบับจริงหรือฉบับปลอม เนื่องจากเอกสารการตรวจพิสูจน์สายพันธุกรรม (DNA) ไม่ได้ส่งทางไปรษณีย์ถึงอำเภอแม่เมาะโดยตรง แต่ให้ผู้ขอรับการตรวจสายพันธุกรรมนำมายื่นต่อสำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะ

กรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่งตั้งว่าที่ร้อยตรีสมบัติ จันทระเชษฐากร และนายอัมพร ประสิทธิ์ เป็นพยานผู้เชี่ยวชาญนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบุคคลทั้งสองมิใช่บุคคลตามมาตรา ๘ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ และไม่มีหนังสือมอบอำนาจจากผู้มีอำนาจให้บุคคลทั้งสองมาเป็นพยานผู้เชี่ยวชาญ อีกทั้งการให้การของบุคคลทั้งสองเป็นการกล่าวอ้างอย่างลอยๆ ไม่ได้ชี้ชัดถึงที่มาและหลักฐาน และหากไม่สามารถแก้ไขรายการสัญชาติตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๗ และข้อ ๑๑๕ (๑) (๒) และ (๓) ได้จริง เหตุใดนายอำเภอแม่เมาะในขณะนั้นซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำพิพากษาศาลปกครองเชียงใหม่และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดได้เพิ่มชื่อผู้มีประวัติและถือบัตรเป็นชนกลุ่มน้อยกลับเข้าทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองเชียงใหม่ ปรากฏตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙๙/๒๕๔๗ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๘ หน้าที่ ๓๘ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีพยานหลักฐานที่ปรากฏชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกันกระทำความผิดกับนายธรรณพอย่างตัวการร่วม โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อาศัยการคาดคะเนมากกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้สอบปากคำบุคคลที่ตรวจสายพันธุกรรม (DNA) แทนนายพิชัย แสนคำ และปล่อยให้ขาดอายุความ ปล่อยขาดอายุความบิดาของนางสาวน้อง ไทยใหญ่ และบุคคลที่ตรวจสายพันธุกรรม (DNA) แทนนางสาวน้อง ไม่สอบปากคำและปล่อยให้ขาดอายุความบุคคลที่ตรวจสายพันธุกรรม (DNA) แทนนางสาวยุพิน ใจปวน และไม่สอบปากคำนางอ้อยหรือนางจุก คุณเลิศ จนเป็นเหตุให้ขาดอายุความ

สำหรับกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เป็นการอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งบัญญัติไว้ชัดเจนว่าผู้มีอำนาจแต่งตั้งและถอดถอนผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือน คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดก่อน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อาศัยอำนาจการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเหตุในการออกคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูล โดยไม่ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี

/ก่อนมีคำสั่ง...

ก่อนมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกตั้งกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ เทียบเคียงกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๘/๒๕๖๒ ซึ่งมีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในคดีดังกล่าวสามารถเทียบเคียงกับข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในคดีนี้ได้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า การไต่สวนและแสวงหาข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องโดยสอบปากคำพยานบุคคลจำนวน ๒๑ ราย และพยานเอกสารจำนวน ๘๔ รายการ ซึ่งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมีน้ำหนักและรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและเป็นความผิดทางอาญานั้น ในชั้นการไต่สวนของศาลจังหวัดฝางและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานหรือพยานวัตถุที่ชี้ให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งทั้งศาลจังหวัดฝางและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้มีคำพิพากษายกฟ้อง (ที่ถูก คือ ศาลจังหวัดฝางมีคำพิพากษายกฟ้องในส่วนของผู้ฟ้องคดี และศาลอุทธรณ์ภาค ๕ มีคำพิพากษายืนตามศาลชั้นต้นในส่วนของผู้ฟ้องคดี)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นคำชี้แจงต่อศาลในทำนองเดียวกับคำให้การ และเพิ่มเติมว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบกับมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในฐานะกระทำความผิดทางวินัยตามนัยมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ซึ่งมาตรา ๙๑ ได้แยกกระบวนการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาออกจากกัน โดยมีได้กำหนดให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญาก่อนแล้วจึงสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ อีกทั้งมาตรา ๙๑ (๑) ก็ได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น เนื่องจากหากความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัยซึ่งเป็นการกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการรวมอยู่ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมมีอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามฐานความผิดที่พิจารณาได้ตามแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขดำที่ อม. ๖/๒๕๕๒ คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๕/๒๕๕๒ ซึ่งพิพากษาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจที่จะฟังข้อเท็จจริงจากสำนวนการไต่สวนมาวินิจฉัยชี้มูลความผิดฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยไม่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมหรือไต่สวน

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว และความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีที่ ๑๔๘/๒๕๕๑ ได้วินิจฉัยว่า มูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีความหมายแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น นอกจากนี้ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอื่น อันเป็นผลจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในฐานความผิดอื่นตามมาตรา ๙๒ ได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวศาลรัฐธรรมนูญ ได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยข้อเท็จจริงและมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหา กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ต้องฟังเป็นที่ยุติ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้โดยครบถ้วนแล้วสำหรับ กรณีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ นั้น เป็นกรณีที่ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาโดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้เข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีดังกล่าว และศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งรับคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณาแล้ว ดังนั้น คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง จึงไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และไม่อาจรับฟังเป็นที่ยุติมาตัดอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างถึงผลของคำพิพากษาในคดีอาญา ของศาลจังหวัดฝางที่พิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี และศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษายืน และคดีถึงที่สุดแล้ว จึงต้องฟังว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า การดำเนินคดีอาญากับการดำเนินการทางวินัยมีวัตถุประสงค์ และขั้นตอนการดำเนินการที่แตกต่างกัน โดยการดำเนินคดีอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุม การกระทำของบุคคลในสังคมมิให้กระทำการใดที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดทางอาญา อันเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและความสงบสุขของสังคมโดยรวม ซึ่งจะต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางอาญาจึงจะลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ ส่วนการดำเนินการทางวินัยเป็นมาตรการในการรักษาวินัยของข้าราชการที่มุ่งปราบปรามข้าราชการ ที่กระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนด ซึ่งรวมถึงขนบธรรมเนียม ของทางราชการด้วย โดยใช้วิธีการลงโทษทางวินัยซึ่งมีผลเป็นการปรามไม่ให้ข้าราชการกระทำผิดวินัย

/เพราะเกรงกลัว...

เพราะเกรงกลัวการลงโทษ ประกอบกับขั้นตอน วิธีการสอบสวน และการรับฟังพยานหลักฐาน เพื่อลงโทษบุคคลใดในทางอาญาแตกต่างจากกระบวนการขั้นตอนในการดำเนินการทางวินัย ดังนั้น แม้ผลของคดีอาญาจะปรากฏว่าศาลได้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และคดีถึงที่สุดแล้ว ก็ตาม แต่การดำเนินการทางวินัยมีการรับฟังพยานหลักฐานที่แตกต่างจากคดีอาญา กล่าวคือ หากปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานพอรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยจริง ก็ย่อมสามารถลงโทษทางวินัยได้โดยไม่ต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนดังเช่นการดำเนินคดีอาญา ตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูง คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓๓/๒๕๔๗ คดีหมายเลขแดง ที่ อ. ๓๔๐/๒๕๕๑ ประกอบกับคำพิพากษาของศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๔/๒๕๕๗ คดีหมายเลขแดงที่ บ. ๒๘๐/๒๕๖๑ เมื่อการดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องผูกพันกับผลของคดีอาญา ดังนั้น จึงไม่อาจนำผลของคดีอาญาดังกล่าวมาใช้ในการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงสามารถพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้ โดยไม่ต้องผูกพันต่อผลของคดีอาญาแต่อย่างใด อีกทั้งข้อเท็จจริงในกรณีนายพิชัย แสนคำ เป็นที่ยุติแล้วตามคำพิพากษาศาลจังหวัดฝางคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๔๕/๒๕๕๔ คดีหมายเลขดำที่ ๑๒๙๘/๒๕๕๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๑ - ๑๓๒/๒๕๖๐ ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดฝาง โจทก์ กับนายรณภพ หรือมทร เลื่อนประไพ จำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๔ คน ผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๒ ว่า นายรณภพ ไม่ถือปฏิบัติตามข้อ ๙๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ และแนวปฏิบัติตามหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ด่วนมากที่ มท ๐๓๒๒/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๙ แต่เสนอว่านายพิชัย แสนคำ เป็นผู้มีสัญชาติไทยยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) โดยไม่มีหลักฐานเอกสารมาแสดงรายการผลการพิสูจน์สายพันธุ์กรรม (DNA) ตามข้อ ๙๗ ของระเบียบดังกล่าว แล้วเสนอความเห็นต่อผู้ฟ้องคดีว่านายพิชัยมีสัญชาติไทย ตามมารดาจริง ตามรายงานผลการตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรม (DNA) อันเป็นเท็จ จึงเป็นการพิจารณา โดยมีเจตนาหลีกเลี่ยงไม่นำนายพิชัยไปตรวจคนเข้าเมืองพิสูจน์สัญชาติตามที่ระเบียบกำหนดไว้ และเหตุแห่งการอนุมัติสัญชาติให้นายพิชัยก็เพราะนายรณภพใช้รายงานผลการตรวจสายพันธุ์กรรม (DNA) เป็นหลักฐานชี้้นำสำคัญในการนำเสนอต่อผู้ฟ้องคดีเพื่ออนุมัติสัญชาติตามหลักสายโลหิต จากมารดา ซึ่งต่อมาพบว่ารายงานผลการตรวจสายพันธุ์กรรมดังกล่าวนายพิชัยไม่ได้รับการตรวจ เป็นรายงานอันเป็นเท็จ จึงส่อเจตนาของนายรณภพว่ามีเจตนาทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ ประกอบกับมีเหตุผลสนับสนุนพฤติกรรมข้างต้นเด่นชัดขึ้นว่าเมื่อสำนักทะเบียนกลางตรวจสอบ คำร้องขอเพิ่มชื่อยื่นต่ออำเภอแม่เฒ่า จำนวน ๙๓๔ คำร้อง ๒,๒๒๙ ราย โดยอยู่ที่ร้อยตรีสมบัติ

/จันทร์เจษฎากร...

จันทระเจษฎากร หัวหน้าฝ่ายตรวจงานทะเบียน สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง พยานผู้เชี่ยวชาญ ให้ความเห็นต่อคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า รายการเพิ่มชื่อของอำเภอแม่เมาะจะไม่ชอบถึง ๑,๒๔๓ ราย ยังเป็นภาพสะท้อนการปฏิบัติหน้าที่ ผิดปกติวิสัยของ นายรณภพ ในฐานะผู้มีอำนาจสอบสวนรวบรวมข้อเท็จจริงผู้ขอยื่นคำร้อง การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งรับราชการตำแหน่งนายอำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ มีหน้าที่ปกครอง บังคับบัญชาข้าราชการในอำเภอแม่เมาะ มีอำนาจอนุญาตหรืออนุมัติตามพระราชบัญญัติ การทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ และพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่มาก่อน จนได้รับแต่งตั้งให้ ดำรงตำแหน่งในอำเภอแม่เมาะ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นเวลาก่อนเกิดเหตุเกือบ ๒ ปี ย่อมมีเวลาศึกษาระเบียบปฏิบัติต่างๆ โดยเฉพาะระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๕ และข้อ ๙๗ ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร กรณีใดต้องปรับใช้ ระเบียบข้อใดอย่างถ่องแท้ ประกอบกับเมื่อพิจารณาเอกสารที่นายรณภพนำเสนอมาเกี่ยวกับบันทึกข้อความ โดยมีข้อความตามที่นายสมาน ให้การว่าบิดาของตนเป็นพี่ชายของนางป้อซึ่งเป็นมารดา ของนายพิชัย จึงมีศักดิ์เป็นญาติผู้พี่ของนายพิชัย และทราบว่านางป้อไปอยู่กินฉันสามีภรรยา กับนายสี แสนคำ ที่เมืองยอน ประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา จนมีบุตร คือ นายพิชัย ยิ่งทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องระมัดระวังในการปรับใช้ระเบียบทั้ง ๒ ข้อ เพราะนายพิชัยเกิดที่ประเทศ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา การพิจารณาอนุมัติของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการพิจารณา โดยไม่ละเอียดรอบคอบ ไม่ได้ใช้ความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในฐานะนายอำเภอ ผู้มีอำนาจพิจารณาอนุมัติตามสมควรแก่การกระทำ พึงได้ว่าเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ตีความระเบียบ กฎหมายโดยถูกต้องแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีและนายรณภพ ใช้ระเบียบ กฎหมายไม่ถูกต้องจึงเป็นการชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผลของคดีอาญา ศาลได้พิพากษาแล้วว่า การกระทำของนายรณภพเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยมีชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่านายรณภพ ได้ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำความผิดอาชญาฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗ จริง และเมื่อการกระทำ ของนายรณภพในกรณีแก้ไขรายการสัญชาติ เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านและจัดทำบัตรประจำตัว ประชาชนให้กับบุคคลสัญชาติพม่ารวม ๓ กรณี ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลดังกล่าว ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ กระทบต่อความมั่นคงของประเทศ อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่ารายการ

/เพิ่มชื่อของ...

เพิ่มชื่อของอำเภอแม่อำยนน่าจะไม่ชอบถึง ๑,๒๔๓ ราย ยิ่งเป็นภาพสะท้อนการปฏิบัติหน้าที่ ผิดปกติวิสัยของรายนายรณภพ ในฐานะผู้มีอำนาจสอบสวนรวบรวมข้อเท็จจริงผู้ขอยื่นคำร้อง ดังกราบเรียนมาแล้วข้างต้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอหากได้ใช้ความระมัดระวังในการใช้ ระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยเคร่งครัด โดยเฉพาะระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ก็จะไม่ทราบถึงความผิดปกติและข้อพิรุธต่างๆ ของนายรณภพ การที่ ผู้ฟ้องคดีมีความเห็นอนุมัติตามความเห็นที่นายรณภพเสนอมา จนมีการแก้ไขสัญญาชาติให้ผู้ยื่นคำขอ จากสัญญาชาติพม่าเป็นสัญญาชาติไทยและมีการเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านโดยมิชอบดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ อีกทั้งพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้มีอำนาจอนุมัติเมื่อได้รับ บันทึกรายชื่อความเสนอความเห็นของนายรณภพหากได้ใช้ความละเอียดรอบคอบในวิสัย และพฤติการณ์ของนายอำเภอพอสมควรแล้วก็จะทราบหรือควรทราบว่า นายรณภพใช้ระเบียบ กฎหมายโดยไม่ถูกต้องและสามารถดำเนินการให้นายรณภพตรวจสอบหรือทบทวนการบังคับ ใช้ระเบียบได้ โดยเฉพาะกรณีที่ระบุในหลักฐานที่เสนอมาว่าผู้ยื่นคำขอเกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังในการใช้ระเบียบกฎหมายอย่างเคร่งครัดก็คงจะไม่เกิด ความเสียหายร้ายแรงดังกล่าวขึ้น แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอตามควร แก่พฤติการณ์ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบในผลจากการกระทำดังกล่าวด้วย รวมทั้งการที่ผู้ฟ้องคดี ในฐานะนายอำเภอมีหน้าที่ปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในอำเภอแม่อำยนตลอดจนควบคุมดูแล การปฏิบัติงานของสำนักทะเบียนอำเภอแม่อำยน ในฐานะนายทะเบียนอำเภอหรือในฐานะนายอำเภอ ผู้มีอำนาจอนุญาตหรืออนุมัติตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ และพระราชบัญญัติ บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ แต่กลับปล่อยปละละเลยให้มีเหตุการณ์ว่ามีรายการเพิ่มชื่อ ของอำเภอแม่อำยนที่น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมายเกิดขึ้นเป็นจำนวนถึง ๑,๒๔๓ ราย จากทั้งหมด ๒,๒๒๙ ราย จึงไม่อาจฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอได้ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตแล้ว ด้วยเหตุผลดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี ในข้อหานี้จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับกรณีอำนาจชี้มูลความผิดวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๙ ที่กำหนดว่า

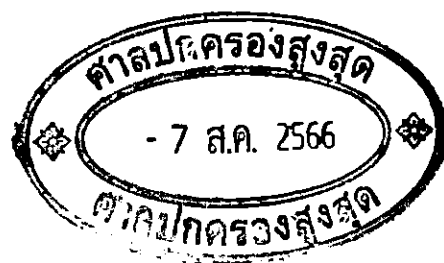
/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๔) ใต้อำนาจและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งไม่ใช่บุคคลตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือข้าราชการ ในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกันทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือที่กระทำความผิด ในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งคำว่า “หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน” ตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมนั้น ย่อมมีความหมายว่าการใต้อำนาจและวินิจฉัย เจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำความผิดเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม อันเป็นการกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบท หรือการกระทำที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดทั้ง ๓ ฐาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ย่อมมีอำนาจใต้อำนาจและข้อมูลความผิดในทุกฐานที่เกี่ยวข้อง ทั้งทางอาญาและวินัย โดยมีได้จำกัดความหมายเฉพาะว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะมีอำนาจเพียงแค่ ใต้อำนาจความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น เพราะหากกฎหมายประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจใต้อำนาจและวินิจฉัยเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ก็คงไม่บัญญัติเพิ่มเติมเพื่อให้อำนาจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการใต้อำนาจและวินิจฉัยความผิดการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในส่วนความผิดที่เกี่ยวข้องไว้ดังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยกขึ้นกล่าวอ้าง ซึ่งความผิดทางอาญาและวินัย เป็นความผิดที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันโดยมีเนื้อหาแห่งการกระทำอันเดียวจากเจตนาภายใน ที่แสดงออกมาในคราวเดียว โดยความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐมีทั้งความผิดทางอาญา ซึ่งเป็นการควบคุมการใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่และมีกฎหมายวินัยควบคุมความประพฤติไว้อีกชั้นหนึ่ง ซึ่งหากทางใต้อำนาจพบว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดทั้งทางอาญาและวินัยที่มีมูลเหตุ มาจากความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ย่อมจะวินิจฉัยในความผิดนั้นได้ ในคราวเดียวกัน มิฉะนั้นแล้วก็จะไม่มีองค์การที่ทำหน้าที่ใต้อำนาจความผิดที่เกี่ยวข้องนั้นได้ หรือจะต้องมีองค์การอื่น อาทิ ผู้บังคับบัญชา มาใต้อำนาจความผิดนั้นซ้ำอีกในการกระทำอันเดียวกัน ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวไว้ดังกล่าวข้างต้น ส่วนผลของการวินิจฉัยความผิดรวมทั้งการลงโทษ เจ้าหน้าที่ของรัฐก็จะเป็นไปตามบทกฎหมายมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หากตีความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจข้อมูลความผิดทางวินัยอื่นที่มีใช้ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่แล้ว หากข้อเท็จจริง ที่ปรากฏจากการใต้อำนาจพบว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดกรรมเดียว รวมถึง การกระทำในส่วนที่เป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดทางวินัยฐานอื่นด้วย

/กระบวนกร...

กระบวนการตามที่ศาลปกครองมีคำสั่งก็จำเป็นต้องแยกความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดทางวินัยฐานอื่นดังกล่าวแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการในความผิดกรรมเดียวกันนั้น และหลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีจะใช้สิทธิโต้แย้งโดยนำคดีในการกระทำความผิดเดียวกันมาฟ้อง ต่อศาลปกครองอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้ว่าการตีความตามนัยดังกล่าว มีผลเป็นการฝ่าฝืน หลักการของกฎหมายอันเป็นการที่คู่กรณีเดียวกันฟ้องคดีในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ อย่างเดียวกันอันเป็นการฟ้องซ้ำซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๘๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เทียบเคียงคำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ ๒๐๒/๒๕๕๕ นอกจากนี้ การตีความในทำนองการดำเนินคดีโดยแยกฐานความผิดและ แบ่งหน่วยงานสำหรับการไต่สวนพยานหลักฐานออกจากกันทั้งที่เป็นการกระทำความผิดเดียวกันนั้น ยังขัดกับหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ (Double Jeopardy) ซึ่งเป็นหลักการสากล อันมุ่งคุ้มครองบุคคลไม่ให้ได้รับความเดือดร้อนอันเกิดจากการสืบสวนหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ ความผิดซ้ำโดยไม่รู้จักจบสิ้น ซึ่งหลักการดังกล่าวเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่เป็นสากลที่ใช้กันอยู่ ในปัจจุบัน ดังนั้น จึงมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ในความผิดทางวินัยฐานทุจริตและความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องดังกล่าวได้ ด้วยหลักกฎหมายนี้ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่วินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี จึงมีผลเป็นยุติและผูกพัน ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ที่ถูก คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีให้ต้องพิจารณา โทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ โดยไม่อาจใช้ดุลพินิจวินิจฉัยการกระทำ ของผู้ฟ้องคดีให้เป็นความผิดฐานอื่นใดได้อีกทั้งไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของผู้ถูกกล่าวหา โดยที่กรณีดังกล่าวเป็นการดำเนินการตามนัยมาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายพิเศษโดยเฉพาะ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ที่ถูก คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มี คำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ จึงชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว ซึ่งประเด็นปัญหาดังกล่าวศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งที่ ๕๑/๒๕๖๑ เรื่องพิจารณา ที่ ๔/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ว่า เมื่อได้มีการประกาศพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ขึ้นใช้บังคับโดยมาตรา ๘๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนแล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิด ฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่ง

หน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน ส่วนงานการไต่สวน เอกสารหลักฐาน สำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และคำวินิจฉัยไปยังอัยการสูงสุดภายในสามสิบวัน เพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อไป (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน ส่วนงานการไต่สวน เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายในสามสิบวันเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว กรณีจึงมีความชัดเจนในประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วจึงไม่มีเหตุที่จะต้องวินิจฉัยคดีนี้ต่อไป ซึ่งบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว เป็นการเน้นย้ำให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและมีมติเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน และเป็นกฎหมายที่บัญญัติให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไต่สวนเจ้าหน้าที่ของรัฐไปในคราวเดียวกันทั้งทางอาญาและวินัย มิฉะนั้นแล้วกฎหมายคงไม่ได้บัญญัติไว้ชัดเจนตั้งแต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งผลของการไต่สวนและวินิจฉัยทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไต่สวนผู้ฟ้องคดีก็เพื่อมุ่งควบคุมการใช้อำนาจรัฐให้เกิดประสิทธิภาพ และขจัดปัญหาการคอร์รัปชันได้อย่างเด็ดขาด แม้ว่า ความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีในบางการกระทำจะไม่เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่โดยตรงก็ตาม แต่เมื่อพิเคราะห์กฎหมายลายลักษณ์อักษรและคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญตั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ศาล ได้กราบเรียนต่อศาลปกครองสูงสุดในข้างต้น จึงเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจไต่สวน และวินิจฉัยความผิดทางวินัยต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบทางราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นความผิดที่เกี่ยวข้องกันตามนัยคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไต่สวนและมีมติชี้มูลว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นความผิดที่เกี่ยวข้องกันด้วยตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นการมีมติโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวจึงมีผลเป็นที่ยุติ และผูกพันต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ให้ต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูล อีกทั้งไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก

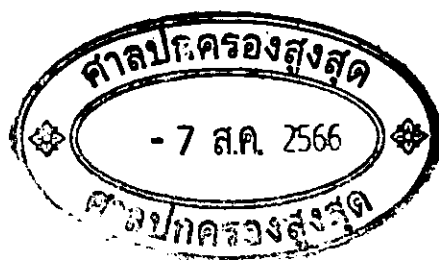
/และให้ถือ...

และให้ถือรายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของผู้ถูกกล่าวหา ตามนัยมาตรา ๙๑ และมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับฟังข้อเท็จจริงตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงและมติชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วเช่นกัน

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดีด้วยแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และคำชี้แจงเพิ่มเติมแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๒๖๘๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญา กรณีมีผู้กล่าวหา ต่อพนักงานสอบสวน เป็นคดีอาญาที่ ๒๗๔/๒๕๔๕ กล่าวหาว่านายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอมะออย (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอมะออย (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลสัญชาติพม่า รายนางสาวจาริตรา ชุมภู และได้มี หนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๓๓๑๘ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญา กรณีมีผู้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวน เป็นคดีอาญาที่ ๕๓/๒๕๔๕ กล่าวหาว่านายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอมะออย (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอมะออย (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลสัญชาติพม่า รายนางปอย นายหม่อง กับพวก ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งสำนักงาน ป.ป.ช. ได้รวมเรื่องคดีอาญาทั้ง ๒ คดีดังกล่าวเป็นเรื่องกล่าวหาเลขดำที่ ๔๕๙๔๒๑๘๘ ต่อมา อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๐๓๔๓ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญากรณีมีผู้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวน เป็นคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๔๕ เป็นคดีอาญาที่ ๒๗๒/๒๕๔๕ และเป็นคดีอาญาที่ ๒๗๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕ กล่าวหาว่านายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอมะออย (เจ้าพนักงาน ปกครอง ๖ ว) อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอมะออย (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอมะออย จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลไม่ปรากฏ

/สัญญาติ...

สัญญาติ รายนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลสัญญาติพม่า รายนายพิชัย แสนคำ และตุจริตเพิ่มชื่อบุคคลไม่ปรากฏสัญญาติ รายนางสาวยุพิน ใจปวน ตามลำดับ ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เพิ่มเติม ซึ่งสำนักงาน ป.ป.ช. ได้รวมเรื่องคดีอาญาทั้ง ๓ คดีดังกล่าวเป็นเรื่องกล่าวหาเลขดำที่ ๔๖๘๔๐๘๑๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเรื่องกล่าวหาดังกล่าวซึ่งประธานอนุกรรมการไต่สวนได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยได้รวบรวมพยานเอกสารให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาแก้ข้อกล่าวหา และสอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องเสร็จแล้วได้เสนอรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงพร้อมความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วได้มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีควรจะรู้ว่า นางสาวน้อง ไทยใหญ่ มิใช่บุคคลสัญชาติไทย แต่ได้อนุมัติการเพิ่มชื่อบุคคลดังกล่าวลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) โดยมีขอบเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๔ ซึ่งต่อมาได้มีการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้กับบุคคลต่างด้าวดังกล่าว เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ พฤติการณ์การใช้ระเบียบข้อกฎหมายของผู้ฟ้องคดีและมีข้อพิรุธสงสัย ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอหรือนายทะเบียนอำเภอผู้มีอำนาจอนุญาตหรืออนุมัติการเพิ่มชื่อทราบหรือควรจะทราบว่านายพิชัย แสนคำ มิใช่บุคคลสัญชาติไทย และมีการใช้ระเบียบกฎหมายไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่ทักท้วงให้ทบทวนปฏิบัติ หากทักท้วงและส่งตัวนายพิชัย แสนคำ ไปให้ตรวจคนเข้าเมืองพิสูจน์สัญชาติเสียก่อนก็จะทราบว่านายพิชัย แสนคำ มิใช่บุคคลสัญชาติไทย แต่ผู้ฟ้องคดีกลับอนุมัติให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ บุคคลสัญชาติพม่าลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) โดยมีขอบเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และมีการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้กับบุคคลดังกล่าวในเวลาต่อมา เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ พฤติการณ์การใช้ระเบียบข้อกฎหมายของผู้ฟ้องคดีและมีข้อพิรุธสงสัย ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอหรือนายทะเบียนอำเภอผู้มีอำนาจอนุญาตหรืออนุมัติการเพิ่มชื่อทราบหรือควรจะทราบว่านางสาวยุพิน ใจปวน มิใช่บุคคลสัญชาติไทย และมีการใช้ระเบียบกฎหมายไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่ทักท้วงให้ทบทวนปฏิบัติ หากทักท้วงและส่งตัวนางสาวยุพิน ใจปวน ไปให้ตรวจคนเข้าเมืองพิสูจน์สัญชาติเสียก่อนก็จะทราบว่านางสาวยุพิน ใจปวน มิใช่บุคคลสัญชาติไทย แต่ผู้ฟ้องคดีกลับอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน บุคคลไม่ปรากฏสัญชาติลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) โดยมีขอบ และต่อมาได้มีการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้กับบุคคลดังกล่าว เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู โดยรู้เห็นและมีการร่วมกับนายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ กระทำการหลีกเลี่ยงการใช้ระเบียบกฎหมายที่ถูกต้อง การพิจารณาอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู จริงตามที่กล่าวหา และผู้ฟ้องคดีได้ร่วมมือกับนายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ กระทำการทุจริตแก้ไขรายการสัญญาติและเพิ่มชื่อ

/ให้กับ...

ให้กับนางปอย นายหม่อง กับพวก ซึ่งเป็นบุคคลสัญชาติพม่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง ให้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๓๑๖ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ และหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๓๗๐ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๔ ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว มาให้อธิบดีกรมการปกครองพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งอธิบดีกรมการปกครองได้ส่งเรื่องให้อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยพิจารณา และ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แล้วมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการตามฐานความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายสำนวนอุทธรณ์ให้แก่คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๒ เป็นองค์คณะวินิจฉัย ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการก่อนออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีถูกต้องตามกฎหมาย และเมื่อข้อเท็จจริงจากการไต่สวนของคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบด้วยกฎหมายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ฉะนั้น คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ สั่งไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๒ จึงได้มีคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๔ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๖/๑๑๖

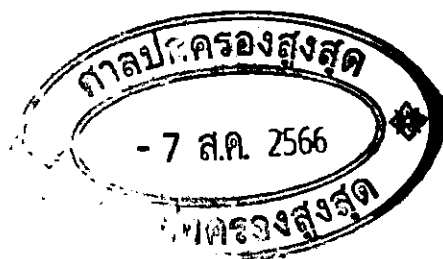
/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีปัญหาที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นตามข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การใช้อำนาจไต่สวนและวินิจฉัยและชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการใช้อำนาจวินิจฉัยชี้ขาดซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ และศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้หรือไม่

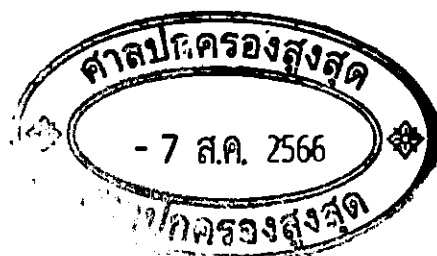
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดเหตุ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑)... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี มาตรา ๒๕๐ บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการหรือเทียบเท่าขึ้นไปร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่

/ดังต่อไปนี้...

ดังต่อไปนี้ (๓) ใต้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการ ยุติธรรม และมาตรา ๑๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจ หน้าที่ดังต่อไปนี้ (๔) ใต้สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกอง ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการ กับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๖๘ บัญญัติว่า บรรดาการดำเนินการใด ๆ ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. และคณะอนุกรรมการใต้สวน พนักงานใต้สวน และพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้กระทำไปตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ให้เป็นอันใช้ได้ มาตรา ๖๙ บัญญัติว่า บรรดาคดีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการกอง หรือเทียบเท่า ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. รับไว้พิจารณาแล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ การดำเนินการต่อไปในคดีดังกล่าวให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิด ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณา โทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือรายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแล้ว เห็นว่า ในกรณีที่รัฐธรรมนูญประสงค์จะให้การวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ นั้น รัฐธรรมนูญต้องตราบทบัญญัติให้มีการกระทำ

/ที่เป็นการ...

ที่เป็นกรวินิจฉัยชี้ขาดไว้อย่างชัดเจน แต่เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูง หรือข้าราชการ ซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่า ที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นสมควรดำเนินการด้วย โดยให้ดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้วเห็นว่า บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่ได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการกระทำที่เป็นการข่มขู่ความผิดทางวินัยไว้ เพียงแต่กำหนดอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้เท่านั้น และไม่ปรากฏบทบัญญัติใดในรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการกระทำที่เป็นการข่มขู่ความผิดทางวินัยเช่นเดียวกัน แต่การกระทำที่เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการข่มขู่ความผิดทางวินัยเป็นเรื่องที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๙ (๓) มาตรา ๙๑ (๑) และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกทั้งตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้น ความผิดทางวินัยที่อยู่ในอำนาจไต่สวนและพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น หมายถึงเฉพาะข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมเท่านั้น และเมื่อประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบความผิดและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมจึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่นั้นเป็นทั้งมูลความผิดทางอาญาและเป็นมูลความผิดทางวินัย ฉะนั้น นอกจากความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจข่มขู่ความผิดทางวินัย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ข่มขู่ความผิดทางวินัยในความผิดฐานอื่นนอกเหนือจากฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงไม่ผูกพันผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาที่จะถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง เอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ

/ประกอบ...

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วยเหตุนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้อำนาจไต่สวนและวินิจฉัยข้อมูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้อำนาจตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ไม่ได้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ อันจะทำให้ศาลปกครองไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี และเมื่อฐานอำนาจที่นำไปสู่การไต่สวนและวินิจฉัยข้อมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไต่สวนและมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่าเป็นความผิดวินัย จึงเป็นเพียงการไต่สวนและข้อมูลความผิดทางวินัยที่จะต้องมีการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยต่อไป โดยผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นการใช้อำนาจทางปกครอง มิใช่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ในอันที่จะเป็นข้อยกเว้นอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และโดยที่มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด... ประกอบกับมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด และมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ผู้อุทธรณ์ที่ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. เมื่อคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องโต้แย้งความชอบด้วยกฎหมายของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าว จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นคดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ศาลปกครองสูงสุดจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ ข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

/มีประเด็น...

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๓ บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๔ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในกรณีดังต่อไปนี้... (๔) มีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายแรงผิดปกติตามมาตรา ๗๗ หรือกระทำความผิดตามมาตรา ๘๘ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๓ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการแทนก็ได้ โดยประกอบด้วยกรรมการหนึ่งคน พนักงานเจ้าหน้าที่และหรือผู้ทรงคุณวุฒิตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด มีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิดและวรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง มาตรา ๘๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา ๖๖ อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา ๘๘ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเพื่อจะดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในการนี้หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา ๘๘ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๗ กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงในเรื่องใดแล้ว ให้ประธานอนุกรรมการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และจัดให้มีการประชุมเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเร็ว โดยในการประชุมครั้งแรกให้คณะอนุกรรมการไต่สวนพิจารณาเรื่องดังต่อไปนี้... ข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนเห็นว่ามีความพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาให้คณะอนุกรรมการไต่สวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่รับทราบข้อกล่าวหา วรรคสอง กำหนดว่า ในการแจ้ง

/ข้อกล่าวหา...

ข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการไต่สวนจัดทำเป็นบันทึกตามแบบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดเท่าที่จะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจ ข้อกล่าวหาได้ดี โดยทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวน การไต่สวนข้อเท็จจริงหนึ่งฉบับ และให้ผู้กล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

คดีนี้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๒๖๘๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญา กรณีมีผู้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวน เป็นคดีอาญาที่ ๒๗๔/๒๕๔๕ กล่าวหาว่านายธณภพ หรือมหาร เลื่อนประไพ เมื่อครั้ง ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ฟ้องคดี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลสัญชาติพม่า ราชนางสาวจาริตรา ชมภู และได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๓๓๑๘ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญา กรณีมีผู้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวน เป็นคดีอาญาที่ ๕๗/๒๕๔๕ กล่าวหาว่านายธณภพ หรือมหาร เลื่อนประไพ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้ง ดำรงตำแหน่งนายอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก ทุจริต เพิ่มชื่อบุคคลสัญชาติพม่า ราชนางปอย นายหม่อง กับพวก ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาดำเนินการ ตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งสำนักงาน ป.ป.ช. ได้รวมเรื่องคดีอาญาทั้ง ๒ คดีดังกล่าวเป็นเรื่องกล่าวหา เลขดำที่ ๔๕๕๔๒๑๙๘ ต่อมา อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๐๓๔๓ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญากรณีมีผู้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวน เป็นคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๔๕ เป็นคดีอาญาที่ ๒๗๒/๒๕๔๕ และเป็นคดีอาญาที่ ๒๗๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕ กล่าวหาว่านายธณภพ หรือมหาร เลื่อนประไพ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง นายอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคล ไม่ปรากฏสัญชาติ ราชนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลสัญชาติพม่า ราชนายพิชัย แสนคำ และทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติ ราชนางสาวยุพิน ใจปวน ตามลำดับ ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เพิ่มเติม ซึ่งสำนักงาน ป.ป.ช. ได้รวมเรื่องคดีอาญาทั้ง ๓ คดีดังกล่าว เป็นเรื่องกล่าวหาเลขดำที่ ๔๖๔๔๐๙๑๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๕๖๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๖ ที่ ๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๗ ที่ ๑๙๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ ที่ ๘๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และ ที่ ๑๘๙/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเรื่องกล่าวหาทั้งห้ากรณีดังกล่าว อันเป็น

/การดำเนินการ...

การดำเนินการตามมาตรา ๔๓ (๔) ประกอบกับมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้วแต่ไม่คัดค้านคณะอนุกรรมการไต่สวน ต่อมาคณะอนุกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องโดยสอบปากคำพยานบุคคล จำนวน ๒๑ ราย รวบรวมพยานเอกสารจำนวน ๙๘ รายการ เห็นว่ามีพยานหลักฐานพอที่จะแจ้งข้อกล่าวหาได้แล้วจึงมีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๘๔๖๗ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับการแจ้งข้อกล่าวหาและลงนามรับทราบข้อกล่าวหาแล้วเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ และผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตามหนังสือไม่ลงวันที่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับไว้เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการตามข้อ ๗ และข้อ ๑๕ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น อีกทั้งไม่ปรากฏว่าคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอื่นตามที่กำหนดไว้ในระเบียบดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้นการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ทั้งห้ากรณี จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนและการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ถูกต้องตามกฎหมายและไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี โดยการแต่งตั้งนายธีรเดช พวงดอกไม้ ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งนิติกรสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง และเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) อีกทั้ง นายธีรเดช พวงดอกไม้ มีความสนิทสนมกับนางอ้อย หรือนางจุก คุณเลิศ ซึ่งเป็นผู้กล่าวหาในเรื่องที่กล่าวหานี้ด้วย และหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดอาญาแล้ว นายธีรเดชยังกลับเกลี้ยให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัวต่อพนักงานอัยการจังหวัดฝาง เพื่อฟ้องคดีในวันศุกร์ที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นเวลากระชั้นชิดโดยประสงค์ให้พนักงานอัยการฟ้องคดีไม่ทัน ต้องผลัดฟ้องเป็นวันจันทร์ที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีประกันตัวไม่ทัน จึงต้องถูกฝากขังไว้ในระหว่างนั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำคำคัดค้านนายธีรเดช พวงดอกไม้ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนเป็นหนังสือยื่นต่อประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติภายในเจ็ดวันนับแต่วันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนหรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้าน ตามข้อ ๑๑ วรรคสอง ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

/แห่งชาติ...

แห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ อีกทั้งข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี ไม่ใช่กรณีนายธีรเดช พวงดอกไม้ ได้รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหามาก่อน มีส่วนได้เสียในเรื่องที่ถูกกล่าวหา มีสาเหตุหรือเกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดี หรือเป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมบิดาหรือมารดากับผู้กล่าวหาผู้ฟ้องคดี หรือมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดในฐานะญาติหรือเป็นหุ้นส่วนหรือมีผลประโยชน์ร่วมกันหรือขัดแย้งกันทางธุรกิจกับผู้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีหรือกับผู้ฟ้องคดี อันจะเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิคัดค้านนายธีรเดช พวงดอกไม้ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนตามข้อ ๑๑ วรรคหนึ่ง ของระเบียบดังกล่าว ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า มูลกรณีกារแก้ไขสัญญาและการเพิ่มชื่อเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพิ่งมาแจ้งข้อกล่าวหาและข้อมูลความผิดผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ หลังเกิดเหตุนานเกือบ ๑๐ ปี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ให้เวลาผู้ฟ้องคดีในการแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ อีกทั้งไม่อนุญาตให้คัดถ่ายเอกสาร เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีแก้ข้อกล่าวหาได้ไม่ละเอียดเพียงพอ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่และกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการเพิ่มชื่อบุคคลไม่มีสัญชาติหรือมีสัญชาติพม่าในทะเบียนบ้าน (ทร. ๑๔) รวม ๕ กรณี มีบุคคลร่วมกระทำความผิดเป็นจำนวนมากต้องใช้เวลาในการไต่สวนพยานบุคคลและพยานเอกสารต่าง ๆ จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องใช้เวลาในการพิจารณา อีกทั้งเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องที่ส่งมาตามมาตรา ๘๘ เป็นเรื่องกรณีตามมาตรา ๘๘ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งก็ได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบตั้งแต่วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีโอกาสทราบมูลกรณีที่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาเป็นการล่วงหน้าและมีโอกาสตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของตนในขณะดำรงตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานไว้ชี้แจงโต้แย้งคัดค้านต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในภายหลังได้ ประกอบกับเรื่องที่ถูกฟ้องคดีถูกกล่าวหาเป็นกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี ซึ่งมาตรา ๘๕ (๒) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ได้กำหนดอายุความในการฟ้องคดีไว้สิบห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ และคณะอนุกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและข้อมูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีภายในอายุความดังกล่าว จึงไม่ใช่เหตุที่จะทำให้ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาของคณะอนุกรรมการไต่สวนและข้อมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด และคณะอนุกรรมการไต่สวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

/มีประเด็น...

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลว่า ผู้ฟ้องคดี
กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕
มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความ
ซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ
โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการ
โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย
ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า
ข้าราชการพลเรือนผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยหรือกรณีที่เหมาะสมให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่
บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์
แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือ
สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ...
พระราชบัญญัติสัญญาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยแห่งพระราชบัญญัติสัญญาติ
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า บุคคลดังต่อไปนี้ย่อมได้สัญชาติไทยโดยการเกิด (๑) ผู้เกิด
โดยบิดาหรือมารดาเป็นผู้มีสัญชาติไทย ไม่ว่าจะเกิดในหรือนอกราชอาณาจักรไทย (๒) ผู้เกิด
ในราชอาณาจักรไทย ยกเว้นบุคคลตามมาตรา ๗ ทวิ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗ ทวิ ซึ่งเพิ่มโดย
พระราชบัญญัติสัญญาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทย
โดยบิดาหรือมารดาเป็นคนต่างด้าว ย่อมไม่ได้รับสัญชาติไทย ถ้าในขณะที่เกิดบิดาตามกฎหมาย
หรือบิดาซึ่งมิได้มีการสมรสกับมารดาหรือมารดาของผู้นั้นเป็น (๑) ผู้ที่ได้รับการผ่อนผัน
ให้พักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยเป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย (๒) ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าอยู่
ในราชอาณาจักรไทยเพียงชั่วคราว หรือ (๓) ผู้ที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยไม่ได้รับอนุญาต
ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า
บุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรจะต้องเดินทางเข้ามาหรือออกไปตามช่องทาง
ด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่และตามกำหนดเวลา ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรี
จะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ห้ามมิให้คนต่างด้าว
ซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร (๑) ไม่มีหนังสือเดินทาง
หรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยังสมบูรณ์อยู่ หรือมีแต่ไม่ได้รับการตรวจลงตรา
ในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางเช่นว่านั้นจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทย
ในต่างประเทศ หรือจากกระทรวงการต่างประเทศ เว้นแต่ กรณีที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับ

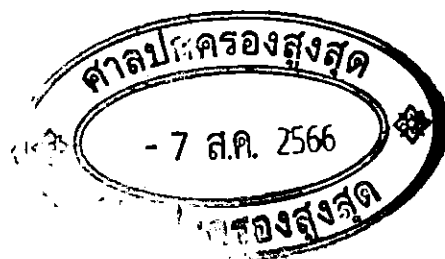

/คนต่างด้าว...

คนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษ ... มาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คนต่างด้าวจะเข้ามา มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรมิได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการและด้วยความเห็นชอบ ของรัฐมนตรี ทั้งนี้ ภายในจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๔๐ และได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ตามมาตรา ๔๗ แล้ว มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัว คนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรก็ได้ มาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดไม่ปฏิบัติ ตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกิน สองหมื่นบาท และวรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งมีสัญชาติไทย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท และมาตรา ๘๑ บัญญัติว่า คนต่างด้าวผู้ใดอยู่ใน ราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอน ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า เมื่อมีคนเกิด ให้แจ้งดังต่อไปนี้... (ข) คนเกิดนอกบ้าน ให้มารดา แจ้งต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งแห่งท้องที่ที่เกิดหรือแห่งท้องที่ที่จะพึงแจ้งได้ในโอกาสแรก ภายในสิบห้าวัน นับแต่วันเกิด ในกรณีจำเป็นไม่อาจแจ้งได้ตามกำหนด ให้แจ้งภายหลังได้ แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน นับแต่วันที่อาจแจ้งได้ มาตรา ๑๓ บัญญัติว่า เมื่อนายทะเบียนผู้รับแจ้ง การมีคนเกิดแล้วให้ออกสูติบัตรเป็นหลักฐาน มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า บิดาต้องแจ้ง ชื่อตัวของบุตรต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งภายในหกเดือนนับแต่วันเกิด และวรรคสอง บัญญัติว่า หน้าที่แจ้งดังกล่าวนี้ ถ้าไม่ปรากฏบิดา หรือบิดาไม่อาจแจ้งได้ ให้เป็นหน้าที่ของมารดา และถ้า ทั้งบิดาและมารดาไม่อาจแจ้งได้ ก็ให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองเด็กนั้น มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ให้นายทะเบียนอำเภอ นายทะเบียนท้องถิ่น แล้วแต่กรณี จัดทำทะเบียนคนเกิด ทะเบียนคนตาย จากสูติบัตรและมรณบัตร โดยใช้สมุดทะเบียนตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง พระราชบัญญัติ การทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้มีสำนักทะเบียนและนายทะเบียน เพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ดังนี้... (๔) สำนักทะเบียนอำเภอ มีนายทะเบียนอำเภอ และผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอ เป็นนายทะเบียนประจำสำนักทะเบียนอำเภอ มีหน้าที่รับผิดชอบ และควบคุมการปฏิบัติงานการทะเบียนราษฎรในเขตอำเภอยกเว้นในเขตท้องถื่นตาม (๕) ให้นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเป็นนายทะเบียนอำเภอ และอาจมอบอำนาจให้ ปลัดอำเภอคนใดคนหนึ่งปฏิบัติราชการแทนนายทะเบียนอำเภอได้ และให้มีอำนาจแต่งตั้ง ผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอ และมาตรา ๓๗ บัญญัติว่า การเพิ่มชื่อและรายการของบุคคลลงในทะเบียน บ้านหรือทะเบียนบ้านกลาง ให้เป็นไปตามระเบียบที่ผู้อำนวยการทะเบียนกลางกำหนด และระเบียบ สำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๓ กำหนดว่า คนสัญชาติไทย ไม่มีชื่อและรายการบุคคลอยู่ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) เพราะตกสำรวจตรวจสอบทะเบียนราษฎร

พ.ศ. ๒๕๔๙ มีความประสงค์จะขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ให้ยื่นคำร้องตามแบบพิมพ์ที่กำหนดต่อนายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นแห่งท้องที่ที่ผู้ร้องมีภูมิลำเนาอยู่ในปัจจุบัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำร้องแล้วให้ดำเนินการ ดังนี้ ... ข้อ ๙๔ กำหนดว่า คนสัญชาติไทยขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร.๑๔) โดยอาศัยหลักฐานสูติบัตร ใบแจ้งการย้ายที่อยู่ หรือทะเบียนบ้านแบบเดิมที่ไม่มีเลขประจำตัวประชาชน เป็นต้น ให้ยื่นคำร้องตามแบบพิมพ์ที่กำหนดต่อนายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นแห่งท้องที่ ดังนี้ ... ข้อ ๙๕ กำหนดว่า คนสัญชาติไทยที่เดินทางกลับจากต่างประเทศหรือเกิดในต่างประเทศแล้วเดินทางเข้ามาในประเทศไทย โดยไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าเป็นคนสัญชาติไทย ให้ยื่นคำร้องตามแบบพิมพ์ที่กำหนดต่อนายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นแห่งท้องที่ที่ผู้ขอเพิ่มชื่อมีภูมิลำเนาในปัจจุบัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำร้องแล้วให้ดำเนินการ ดังนี้ (๑) ส่งตัวผู้ร้องให้ตรวจคนเข้าเมืองแห่งท้องที่ที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อขอพิสูจน์สัญชาติ เมื่อตรวจคนเข้าเมืองดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบแล้วหากเชื่อว่าเป็นบุคคลสัญชาติไทยก็จะมีหนังสือแจ้งให้นายทะเบียนทราบ (๒) หากได้รับแจ้งจากตรวจคนเข้าเมืองว่าผู้ร้องเป็นคนสัญชาติไทย ให้สอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อให้ได้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ร้อง (๓) เมื่อนายทะเบียนอนุญาตแล้ว ให้เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านและสำเนาทะเบียนบ้านฉบับเจ้าบ้าน พร้อมทั้งหมายเหตุในช่องย้ายเข้ามาจากว่า “คำร้องที่ ... ลงวันที่” แล้วให้นายทะเบียนลงลายมือชื่อและวันเดือนปีกำกับไว้ (๔) กำหนดเลขประจำตัวประชาชนให้แก่ผู้ได้รับอนุญาตให้เพิ่มชื่อตามแบบพิมพ์ที่กำหนดในข้อ ๑๓๔ (๒๒) (๕) รายงานตามระเบียบที่กำหนดในข้อ ๑๓๒ (๕) ข้อ ๙๖ กำหนดว่า คนสัญชาติไทยที่เกิดในต่างประเทศโดยมีหลักฐานมีความประสงค์จะขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ให้ผู้ร้องยื่นคำร้องตามแบบพิมพ์ที่กำหนดต่อนายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นแห่งท้องที่ที่ผู้ร้องมีภูมิลำเนาอยู่ในปัจจุบัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำร้องแล้วให้ดำเนินการดังนี้ ... ข้อ ๙๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า บุคคลอ้างว่าเป็นคนมีสัญชาติไทยขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) โดยไม่มีหลักฐานเอกสารมาแสดง ให้เจ้าบ้านหรือผู้ขอเพิ่มชื่อยื่นคำร้องตามแบบพิมพ์ที่กำหนดต่อนายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นแห่งท้องที่ที่ผู้ขอเพิ่มชื่อมีภูมิลำเนาในปัจจุบัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำร้องแล้ว ให้ดำเนินการ ดังนี้ (๑) สอบสวนเจ้าบ้าน ผู้ขอเพิ่มชื่อ บิดามารดา หรือญาติพี่น้อง (ถ้ามี) หรือบุคคลที่น่าเชื่อถือประกอบการพิจารณา (๒) ให้ตรวจสอบไปยังสำนักทะเบียนกลางว่าบุคคลที่ขอเพิ่มชื่อมีชื่อและรายการบุคคลอยู่ในทะเบียนบ้านแห่งอื่นใดหรือไม่ (๓) รวบรวมหลักฐานทั้งหมดพร้อมความเห็น เสนอไปยังนายอำเภอแห่งท้องที่ (๔) เมื่อนายอำเภอพิจารณาอนุมัติแล้ว ให้นายทะเบียนดำเนินการเพิ่มชื่อและรายการบุคคลในทะเบียนบ้านและสำเนาทะเบียนบ้านฉบับเจ้าบ้าน พร้อมทั้งหมายเหตุในช่องย้ายเข้ามาจากว่า “คำร้องที่ ... ลงวันที่ หรือ หนังสือ ลงวันที่” แล้วแต่กรณี แล้วให้นายทะเบียน

/ลงลายมือชื่อ...

ลงลายมือชื่อและวันเดือนปีกำกับไว้ (๕) กำหนดเลขประจำตัวประชาชนให้แก่ผู้ได้รับอนุมัติ ให้เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านตามแบบพิมพ์ที่กำหนดในข้อ ๑๓๔ (๒๒) (๖) รายงานตามระเบียบ ที่กำหนดในข้อ ๑๓๒ (๕) ข้อ ๑๐๗ กำหนดว่า การขอเพิ่มชื่อตามข้อ ๙๓ ถึงข้อ ๑๐๖ กรณี ผู้มีอำนาจอนุมัติหรืออนุญาตพิจารณาแล้วเห็นว่าพยานเอกสารหรือพยานบุคคลไม่น่าเชื่อถือ หรือผู้ขอเพิ่มชื่อและรายการในทะเบียนบ้านมีพฤติการณ์ส่อไปในทางไม่สุจริตและสิ่งไม่อนุมัติ หรือไม่อนุญาตแล้ว ให้แจ้งให้ผู้ร้องทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และข้อ ๑๑๕ กำหนดว่า การแก้ไข เปลี่ยนแปลงรายการในเอกสารการทะเบียนราษฎร ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังต่อไปนี้ (๑) ในกรณีที่ผู้ยื่นคำร้องขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการในเอกสารการทะเบียนราษฎรนำเอกสาร ราชการมาแสดงไม่ว่าเอกสารดังกล่าวจะจัดทำก่อนหรือหลังการจัดทำทะเบียนราษฎร ให้ผู้ยื่น คำร้องแสดงเอกสารดังกล่าวต่อนายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่น เมื่อนายทะเบียน พิจารณาเห็นว่าเอกสารดังกล่าวเชื่อถือได้ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการในเอกสารการทะเบียน ราษฎรให้ (๒) ในกรณีที่ผู้ยื่นคำร้องขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการในเอกสารการทะเบียนราษฎร ไม่มีเอกสารราชการมาแสดง ให้นายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นสอบสวนพยานหลักฐาน แล้วรวบรวมหลักฐานเสนอนายอำเภอพร้อมด้วยความเห็น เมื่อนายอำเภอพิจารณาเห็นว่า พยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อถือได้ ให้นายอำเภอส่งนายทะเบียนแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการ ในเอกสารการทะเบียนราษฎรให้ (๓) การแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติในเอกสาร การทะเบียนราษฎร ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังต่อไปนี้ ในกรณีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง รายการจากสัญชาติอื่นหรือจากไม่มีสัญชาติเป็นสัญชาติไทย เนื่องจากเพราะลงรายการผิดพลาด หรือกรณีอื่น ๆ ให้นายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นสอบสวนพยานหลักฐาน แล้วรวบรวมพยานหลักฐานเสนอนายอำเภอพร้อมด้วยความเห็น เมื่อนายอำเภอพิจารณาเห็นว่า พยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อถือได้ ให้นายอำเภอส่งนายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่น แก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการในเอกสารการทะเบียนราษฎรให้ ในกรณีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง รายการจากสัญชาติไทยหรือจากไม่มีสัญชาติหรือจากสัญชาติอื่นเป็นสัญชาติอื่น เนื่องจาก เพราะลงรายการผิดพลาดหรือกรณีอื่น ๆ ให้นายทะเบียนอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่น สอบสวนพยานหลักฐาน เมื่อพิจารณาเห็นว่าพยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อถือได้ ก็ให้แก้ไข เปลี่ยนแปลงรายการในเอกสารการทะเบียนราษฎรให้

มูลกรณีและผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้ เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน นั้น เห็นว่า ตามคำร้องเกี่ยวกับงานทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๓๑) ที่ ๔๙๖ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ นางวันเพ็ญ ใจปวน อยู่บ้านเลขที่ ๒๔ หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าตอน อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ได้ยื่นคำร้อง ขอแก้ไขสัญชาติและเพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน อายุ ๒๒ ปี ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของตน

/โดยนางวันเพ็ญ...

โดยนางวันเพ็ญอ้างว่านางสาวยุพินเป็นญาติ (หลาน) ของตน เนื่องจากเป็นบุตรของนางน้อยซึ่งเป็นน้องสาวของนางวันเพ็ญ และนางสาวยุพินได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพ หรือมหรส เลื่อนประไพ อ้างว่าตนเป็นบุตรของนางน้อย ตายแล้ว แต่ไม่มีหลักฐานใบมรณบัตรมาแสดงประกอบคำร้อง เพื่อพิสูจน์ว่านางสาวยุพินได้สัญชาติไทยตามมารดา โดยนางวันเพ็ญได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพ ซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอแม่เมาะ เพื่อประกอบคำร้องยืนยันว่า นางสาวยุพินได้นำพยานหลักฐานจริงมายื่นประกอบคำร้อง อีกทั้งนางวันเพ็ญยังให้ถ้อยคำรับรองว่าตนเป็นป้าของนางสาวยุพิน และนางน้อยได้พักอาศัยอยู่ที่เมืองยอน ประเทศพม่า จนเสียชีวิต นางสาวยุพินได้อาศัยอยู่กับญาติจนอายุประมาณ ๑๕ ปี จึงกลับมาอยู่กับนางวันเพ็ญ และไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร ทำให้ไม่ได้สัญชาติไทย ซึ่งจากการให้ถ้อยคำของนางวันเพ็ญผู้ยื่นคำร้องดังกล่าว จึงรับฟังได้ว่า คำร้องของนางวันเพ็ญเป็นคำร้องขอเพิ่มชื่อของบุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นคนสัญชาติไทย ซึ่งเกิดในต่างประเทศแล้วเดินทางเข้ามาในประเทศไทยโดยไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าเป็นคนสัญชาติไทย ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามข้อ ๙๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ มิใช่เป็นคำร้องของบุคคลที่อ้างว่าเป็นคนสัญชาติไทยขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) โดยไม่มีหลักฐานเอกสารมาแสดงตามข้อ ๙๗ ของระเบียบดังกล่าว และมีใช่เป็นคำร้องขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติในเอกสารการทะเบียนราษฎรตามข้อ ๑๑๕ (๓) ของระเบียบเดียวกัน ซึ่งในกรณีเช่นนี้นายรณภพจะต้องเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาส่งตัวนางสาวยุพิน ใจปวน ให้ตรวจคนเข้าเมืองแห่งท้องที่ที่นางสาวยุพินเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อขอพิสูจน์สัญชาติ ตามข้อ ๙๕ (๑) ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเมื่อตรวจคนเข้าเมืองดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบแล้วเชื่อว่านางสาวยุพินเป็นบุคคลสัญชาติไทยและได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว นายรณภพจึงจะดำเนินการต่อไปตามข้อ ๙๕ (๒) ของระเบียบดังกล่าว แล้วสรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาอนุญาตตามข้อ ๙๕ (๓) ของระเบียบเดียวกันได้ แต่ถ้านางสาวยุพินพิสูจน์ไม่ได้ว่าตนเป็นคนสัญชาติไทย นางสาวยุพินก็จะเป็นคนต่างด้าว ซึ่งจะต้องถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักรไทยตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ และยังคงถูกลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาทตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน ประกอบกับข้อเท็จจริงตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฟังได้ว่า ประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ นางสาวยุพิน กับนางอ้อย คุณเลิศ ได้จ้างนางวันเพ็ญ ใจปวน ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนางวันเพ็ญ โดยแนะนำให้นางวันเพ็ญนำนางสาวอรุษา ใจปวน บุตรตัวจริง

/ของนางวันเพ็ญ...

ของนางวันเพ็ญ ไปตรวจสายพันธุ์กรรมแทนนางสาวยุพิน และแจ้งชื่อกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลว่า
 ชื่อนางสาวยุพิน แล้วนำรายงานผลการตรวจสายพันธุ์กรรมดังกล่าวมาประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อ
 นางสาวยุพิน โดยนางอ้อยได้เสนอค่าจ้างให้นางวันเพ็ญ ๕,๐๐๐ บาท เมื่อนางวันเพ็ญตกลง นางอ้อย
 ได้พานางวันเพ็ญและนางสาวอรุณาไปตรวจสายพันธุ์กรรมที่ภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์
 ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล รวมทั้งนางอ้อยได้ปรับผลการตรวจสายพันธุ์กรรมดังกล่าวมาให้
 นางวันเพ็ญ และในระหว่างเดือนมิถุนายน - สิงหาคม ๒๕๔๔ มีผู้เกี่ยวข้องไปพบนายรณภพ
 เพื่อจัดทำและพิจารณาผังเครือญาติของนางสาวยุพิน ทำให้นายรณภพทราบว่านางสาวยุพินเป็นบุตร
 ของนางน้อยกับนายแสงอ่อน บุคคลไม่ปรากฏสัญชาติ เกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า และนายรณภพ
 ได้สั่งการนัดหมายลงผังเครือญาติดังกล่าว โดยให้มาพร้อมกันในวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔
 ในวันดังกล่าวนางวันเพ็ญได้มายื่นคำร้องต่อนายทะเบียนอำเภอแม่เฒ่าขอเพิ่มชื่อนางสาวยุพิน
 ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนางวันเพ็ญ ซึ่งนายรณภพได้อ้างว่าได้สอบปากคำพยานและ
 ผู้เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า พยานและผู้เกี่ยวข้องให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า นางสาวยุพินเป็นบุตรของ
 นางน้อยและนายแสงอ่อน เกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า และนายรณภพได้ให้ผู้ยื่นคำร้องและพยาน
 บุคคลรับรองภาพถ่ายประกอบคำร้อง ส่วนนางวันเพ็ญได้ยื่นเอกสารหลักฐานประกอบคำร้อง คือ
 สำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ยื่นคำร้องและพยาน สำเนาภาพถ่าย
 ของนางน้อยและนายแสงอ่อน สำหรับรายงานผลการตรวจสายพันธุ์กรรมที่นางวันเพ็ญนำมา
 ประกอบคำร้องไม่มีการติดรูปถ่ายของผู้เข้ารับการตรวจ ซึ่งจากข้อเท็จจริงดังกล่าว เห็นได้ว่า
 ถ้อยคำของนางวันเพ็ญและพยานบุคคลที่นางวันเพ็ญนำมาให้ถ้อยคำต่อนายรณภพและเอกสาร
 หลักฐานที่นางวันเพ็ญนำมาแสดงประกอบคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ในทะเบียนบ้าน
 (ท.ร. ๑๔) ของนางวันเพ็ญ ใจป่วน ยังไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์หรือยืนยันได้ว่านางน้อยที่เสียชีวิตแล้ว
 ที่นางวันเพ็ญอ้างว่าเป็นมารดาของนางสาวยุพินเป็นคนสัญชาติไทยและนางสาวยุพินซึ่งเกิด
 ที่เมืองยอน ประเทศพม่า เป็นบุตรของนางน้อยจริงที่จะได้สัญชาติไทยตามมารดา ฉะนั้น
 การที่นายรณภพได้ทำบันทึก ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ สรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง
 ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดีซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายอำเภอ
 (เจ้าพนักงานปกครอง ๘) อำเภอแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ โดยสรุปว่า จากการตรวจสอบ
 พยานหลักฐานที่ปรากฏ นางสาวยุพิน ใจป่วน ผู้ขอเพิ่มชื่อเป็นบุตรนางน้อย มีสัญชาติไทย
 ตามมารดา จึงเห็นสมควรอนุมัติเพิ่มชื่อให้แก่นางยุพินในทะเบียนบ้าน ตามพระราชบัญญัติ
 สัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ (๑) ประกอบกับระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วย
 การจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๘๗ และหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓
 ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดี
 ในฐานะนายทะเบียนอำเภอแม่เฒ่าตามกฎหมายและในฐานะนายอำเภอแม่เฒ่าย่อมรู้หรือควร

/จะได้รู้...

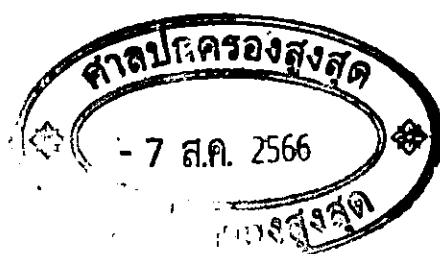
จะรู้ว่าการยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ของนางวันเพ็ญ ใจปวน มีข้อพิรุธส่อไปในทางไม่สุจริตและการดำเนินการของนายรณภพเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ดำเนินการคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน ตามข้อ ๙๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ได้ดำเนินการตามข้อ ๙๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อที่จะไม่ต้องส่งตัวนางสาวยุพินให้ตรวจคนเข้าเมืองเพื่อให้นางสาวยุพินขอพิสูจน์สัญชาติ ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถเพิ่มชื่อนางสาวยุพินในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนางวันเพ็ญได้ อีกทั้งอาจทำให้นางสาวยุพินต้องถูกส่งตัวกลับออกจากประเทศไทยและถูกลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ซึ่งกรณีเช่นนี้ ผู้ฟ้องคดีต้องสั่งไม่อนุมัติหรืออนุญาตให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน ตามข้อ ๑๐๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึกลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ ของนายรณภพแล้วได้อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๔ และในวันเดียวกันนั้น นายรณภพได้กำหนดเลขประจำตัวประชาชนให้นางสาวยุพิน และนางสาวยุพินได้ยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชน มีนายมนตรี มณีจักร ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าตอน เป็นผู้รับรองว่าเป็นคนไทย ซึ่งนายรณภพในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้อนุมัติให้ทำบัตรประชาชนได้ พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีในการอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน ดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบและเป็นผลให้นางสาวยุพิน ใจปวน ได้ไปซึ่งประโยชน์ที่มิควรได้ คือ ได้มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนางวันเพ็ญ ใจปวน และได้รับบัตรประจำตัวประชาชนในฐานะคนไทยโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย ดังนั้น การที่คณะกรรมการไต่สวนรายงานผลการไต่สวนและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

มูลกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน เห็นว่าตามคำร้องเกี่ยวกับทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๓๑) ที่ ๒๗๐ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๔ นายสมาน ใจปวน อยู่บ้านเลขที่ ๒๔ หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าตอน อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้ยื่นคำร้องขอแก้ไขสัญชาติและเพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ อายุ ๔๖ ปี อ้างว่าเป็นญาติ ลงทะเบียนบ้านดังกล่าว เนื่องจากตกสำรวจ โดยนายสมานได้นำหนังสือรายงานผลการตรวจสายพันธุ์กรรมตามหนังสือภาควิชา

/นิติเวชศาสตร์...

นิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ทม ๐๘๐๗.๑๐/นต ๕๔๙ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ ที่นายสมานอ้างว่าเป็นผลการตรวจสายพันธุ์กรรมของนายสมาน กับนายพิชัยมาแสดงประกอบคำร้อง แต่ข้อเท็จจริงตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง ของคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฟังได้ว่า นายสมานได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพ ว่า บิดาของนายสมานเป็นพี่ชายของนางป้อมมารดาของนายพิชัย นายศรีได้พานางป้อมไปอยู่ที่เมืองยอน ประเทศพม่า จนมีนายพิชัย ทำให้ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร จึงไม่ได้สัญชาติไทย และนายพิชัย ได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพว่า ตนเป็นบุตรของนางป้อม คนสัญชาติไทยตายแล้ว แต่ไม่มีหลักฐาน ใบมรณะบัตรประกอบคำร้อง อีกทั้งไม่ปรากฏหลักฐานทางทะเบียนราษฎรว่า นางป้อมมีตัวตนจริงหรือไม่ ได้สัญชาติไทยมาอย่างไร ประกอบกับเมื่อประมาณเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๔ มีผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ได้ไปพบนายรณภพเพื่อจัดทำและพิจารณาผังเครือญาติของนายพิชัย ทำให้ นายรณภพได้รู้ว่านายพิชัยเป็นบุตรนายศรี - นางป้อม (ไม่ปรากฏสัญชาติ) เกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า จากการให้ถ้อยคำของนายสมานซึ่งเป็นผู้ยื่นคำร้องและจากการให้ถ้อยคำของนายพิชัยดังกล่าว จึงรับฟังได้ว่า คำร้องของนายสมานเป็นคำร้องขอเพิ่มชื่อของบุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นคนสัญชาติไทย ซึ่งเกิดในต่างประเทศแล้วเดินทางเข้ามาในประเทศไทยโดยไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าเป็นคนสัญชาติไทย ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามข้อ ๙๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้งนายพิชัยมิใช่คนสัญชาติไทยที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายสมาน ที่มีการลงรายการผิดพลาดหรือกรณีอื่น ๆ ที่นายสมานต้องมายื่นคำร้อง ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติในเอกสารการทะเบียนราษฎรตามข้อ ๑๑๕ (๓) ของระเบียบดังกล่าว ซึ่งในกรณีเช่นนี้นายรณภพต้องเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาส่งตัวนายพิชัย ให้ตรวจคนเข้าเมืองแห่งท้องที่ที่นายพิชัยเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อขอพิสูจน์สัญชาติ ตามข้อ ๙๕ (๑) ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเมื่อตรวจคนเข้าเมืองดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบแล้วเชื่อว่านายพิชัยเป็นบุคคล สัญชาติไทยและได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว นายรณภพจึงจะดำเนินการต่อไปตามข้อ ๙๕ (๒) ของระเบียบดังกล่าว แล้วสรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดี เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาอนุญาตตามข้อ ๙๕ (๓) ของระเบียบเดียวกันได้ แต่ถ้านายพิชัยพิสูจน์ไม่ได้ว่า ตนเป็นคนสัญชาติไทย นายพิชัยก็จะเป็นคนต่างด้าว ซึ่งจะต้องถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกไป นอกราชอาณาจักรไทยตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ และยังคงถูกลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาทตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน ประกอบกับข้อเท็จจริงตามสำนวน การไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังฟังได้ว่า ประมาณต้นเดือน

/เมษายน ๒๕๔๔...

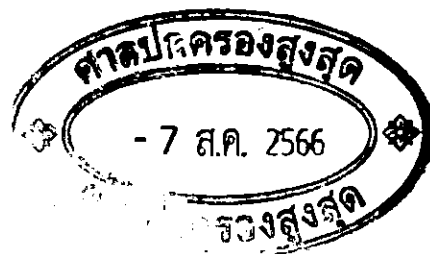
เมษายน ๒๕๔๔ นางอ้อย คุณเลิศ ได้จ้างนายสมาน ใจปวน เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้ยื่นคำร้องขอ
 เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายสมาน โดยแนะนำให้นายสมานนำนายบุญ
 พี่ชายของนายสมานไปตรวจสายพันธุ์กรรมแทนนายพิชัย และแจ้งชื่อต่อเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลว่า
 ชื่อนายพิชัย เมื่อนายสมานตกลง นางอ้อยได้นำนายสมานไปติดต่อขอรับหนังสือขอตรวจสายพันธุ์กรรม
 จากนางสาวอรทัย สกุลงค์ ลูกจ้างสำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะ เมื่อได้รับหนังสือขอตรวจสายพันธุ์กรรม
 จากสำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะแล้ว นางอ้อยได้นำนายสมานกับนายบุญไปตรวจสายพันธุ์กรรมที่ภาควิชา
 นิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล และนางอ้อยได้ไปรับผลการตรวจ
 สายพันธุ์กรรมดังกล่าวมาให้นายสมาน และเมื่อประมาณเดือนเมษายน - พฤษภาคม ๒๕๔๔ มีผู้ที่เกี่ยวข้องกับ
 ในเรื่องนี้ได้ไปพบนายรณภพเพื่อจัดทำและพิจารณาผังเครือญาติของนายพิชัย ทำให้นายรณภพได้รู้ว่า
 นายพิชัยเป็นบุตรนายศรี - นางป้อ (ไม่ปรากฏสัญชาติ) เกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า และนายรณภพ
 ได้สั่งการนัดหมายลงผังเครือญาติดังกล่าวมาให้มาพร้อมกันในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ต่อมา
 ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๔ นายสมานได้มายื่นคำร้องต่อนายทะเบียนอำเภอแม่เมาะ ขอเพิ่มชื่อ
 นายพิชัยในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายสมาน อ้างว่าเป็นญาติพี่น้อง และนายสมานได้ให้ถ้อยคำ
 ต่อนายรณภพ ว่า บิดาของนายสมานเป็นพี่ชายของนางป้อมมารดาของนายพิชัย นายศรีได้พานางป้อ
 หนีไปอยู่ที่เมืองยอน ประเทศพม่า จนมีนายพิชัย ทำให้ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร จึงไม่ได้
 สัญชาติไทย แต่นายรณภพได้สรุปข้อเท็จจริงว่า ตนได้สอบปากคำพยานบุคคลแล้ว ต่างให้ถ้อยคำ
 สอดคล้องกันว่า นายพิชัยเป็นบุตรของนางป้อ ประกอบกับนายพิชัยได้ให้ถ้อยคำว่าตนเกิดที่เมืองยอน
 ประเทศพม่า และนายรณภพได้ให้ผู้ยื่นคำร้องและพยานบุคคลรับรองภาพถ่ายประกอบคำร้อง
 ฉะนั้น การที่นายรณภพได้ทำบันทึก ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ สรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง
 ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดี โดยสรุปว่า จากการตรวจสอบพยานหลักฐานที่ปรากฏ
 นายพิชัย แสนคำ ผู้ขอเพิ่มชื่อเป็นบุตรของนางป้อ - นายศรี แสนคำ มีสัญชาติไทยตามมารดา
 จึงเห็นสมควรอนุมัติเพิ่มชื่อให้แก่ นายพิชัยในทะเบียนบ้าน ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒)
 พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ (๑) ประกอบกับระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร
 พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๗ และหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕
 จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีในฐานะนายทะเบียนอำเภอแม่เมาะ
 ตามกฎหมายและในฐานะนายอำเภอแม่เมาะ หากปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ผู้ฟ้องคดีก็จะรู้หรือควรจะรู้ว่า
 ว่าการยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ของนายสมาน ใจปวน มีข้อพิรุธส่อไปในทางไม่สุจริต
 และการดำเนินการของนายรณภพเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ดำเนินการคำร้องของนายสมานตามข้อ ๙๕
 ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยได้ดำเนินการ
 ตามข้อ ๙๗ ของระเบียบดังกล่าว เพื่อที่จะไม่ต้องส่งตัวนายพิชัยให้ตรวจคนเข้าเมืองเพื่อให้
 นายพิชัยขอพิสูจน์สัญชาติ ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถเพิ่มชื่อนายพิชัยในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔)

/ของนายสมาน...

ของนายสมานได้ อีกทั้งอาจทำให้นายพิชัยต้องถูกส่งตัวกลับออกจากประเทศไทยและถูกลงโทษ ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ซึ่งกรณีเช่นนี้ ผู้ฟ้องคดีต้องสั่งไม่อนุญาติหรืออนุญาตให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน ตามข้อ ๑๐๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึกลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ของนายรณภพแล้วได้อนุมัติให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และในวันเดียวกันนั้น นายรณภพได้กำหนดเลขประจำตัวประชาชนให้นายพิชัย จากนั้น ในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๔ นายพิชัยได้ยื่นคำขอมิบัตรประจำตัวประชาชน มีนายบุญยัง วงศ์ศรี ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าตอน เป็นผู้รับรองว่าเป็นคนไทย ซึ่งนายรณภพในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้อนุมัติให้ทำบัตรประชาชนได้ พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีในการอนุมัติให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน ดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบและมีผลทำให้นายพิชัย แสนคำ ได้ไปซึ่งประโยชน์ที่มิควรได้ คือ ได้มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายสมาน ใจปวน และได้รับบัตรประจำตัวประชาชนในฐานะคนไทยโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย ดังนั้น การที่ คณะอนุกรรมการไต่สวนรายงานผลการไต่สวนและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุญาติให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ มาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

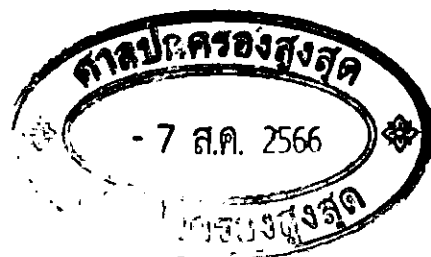
สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายพิชัย แสนคำ เกิดในพื้นที่บ้านน้ำยอน ซึ่งเป็นพื้นที่ในประเทศไทยมิใช่พม่า ตามเอกสารประวัติศาสตร์และหนังสือกองกำลังผาเมือง ที่ กท ๐๔๘๓/ผาเมือง ๓๗๖ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ จึงต้องพิจารณาตามข้อ ๘๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ และไม่ปรากฏหลักฐานทางทะเบียนว่านางป้อ แสนคำ มารดาของนายพิชัยแสนคำ มีตัวตนจริงหรือไม่ เนื่องจากสำนักทะเบียนอำเภอแม่สายถูกไฟไหม้หมด ไม่สามารถหาหลักฐานทางทะเบียนได้ คณะอนุกรรมการไต่สวนไม่ได้สอบปากคำพยานบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับการจัดทำหนังสือรับรองการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) ให้มีความชัดเจน นั้น เห็นว่า เมื่อนายสมาน ใจปวน ผู้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพว่า บิดาของนายสมานเป็นพี่ชายของนางป้อมารดาของนายพิชัย นายศรีได้พานางป้อหนีไปอยู่ที่เมืองยอน ประเทศพม่า

/จนมีนายพิชัย...

จนมีนายพิชัย ทำให้ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร จึงไม่ได้สัญชาติไทย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจอ้างได้ว่านายพิชัยเกิดในประเทศไทยและอยู่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมาตั้งแต่เกิดได้ อีกทั้งกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีต้องส่งตัวนายพิชัยตรวจคนเข้าเมืองแห่งท้องที่ที่นายพิชัยเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อขอพิสูจน์สัญชาติ ตามข้อ ๙๕ (๑) ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ นายสมาน ใจปวน ไม่อาจขอพิสูจน์สัญชาติกับสำนักงานทะเบียนอำเภอแม่เมาะได้โดยตรง ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในเรื่องนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

มูลกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภู เห็นว่า ตามคำร้องเกี่ยวกับทะเบียนราษฎร (ท.ร.๓๑) ที่ ๔๕๗ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๔ นางสาวสุพัตรา ชุมภู อยู่บ้านเลขที่ ๒๓๑ หมู่ที่ ๒ ตำบลท่าตอน อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู อายุ ๒๐ ปีในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของตน โดยอ้างว่านางสาวจาริตราเป็นญาติของตน ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงตามการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า นางสาวสุพัตราได้ไปติดต่อกับนางอ้อย คุณเลิศว่าจะขอเพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ภรรยาของน้องชายของนางสาวสุพัตรา ซึ่งเป็นบุคคลสัญชาติพม่า นางอ้อยได้แจ้งให้ทราบว่าการนี้ไม่มีหลักฐานอะไรต้องไปตรวจสอบสายพันธุ์กรรมที่กรุงเทพมหานคร และต้องเสียค่าดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงการทำบัตรประจำตัวประชาชน เป็นเงิน ๘๐,๐๐๐ บาท ต่อมา นางสาวสุพัตราได้ตกลงและได้นำเงินไปให้นางอ้อย ในเดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ วันเวลาใด ไม่ปรากฏ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลืออีก ๖๐,๐๐๐ บาท ตกลงกันว่า จะจ่ายให้เมื่อดำเนินการเสร็จแล้ว และแนะนำให้นางสาวสุพัตราพานางสาวปิ่นยารวีร์ ชุมภู น้องตัวจริงไปตรวจสอบสายพันธุ์กรรมแทนนางสาวจาริตรา ที่โรงพยาบาลศิริราช และเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๔ มีผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ได้ไปพบนายรณภพเกี่ยวกับการขอเพิ่มชื่อนางสาวจาริตราในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) และได้มีการจัดทำและพิจารณาผังเครือญาติของนางสาวจาริตรา ซึ่งนายรณภพได้รับรู้ว่านางสาวจาริตราเป็นบุตรนางตี - นายปาน (ไม่ปรากฏสัญชาติ) เกิดที่เมืองยอน ประเทศพม่า จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงรับฟังได้ว่า คำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภูเป็นคำร้องขอเพิ่มชื่อของบุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นคนสัญชาติไทยซึ่งเกิดในต่างประเทศแล้วเดินทางเข้ามาในประเทศไทย โดยไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าเป็นคนสัญชาติไทยในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามข้อ ๙๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งในกรณีเช่นนี้นายรณภพต้องเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาส่งตัวนางสาวจาริตรา ชุมภู ให้ตรวจคนเข้าเมืองแห่งท้องที่ที่นางสาวจาริตราเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อขอพิสูจน์สัญชาติ ตามข้อ ๙๕ (๑) ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเมื่อตรวจคนเข้าเมืองดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบแล้วเชื่อว่านางสาวจาริตราเป็นบุคคลสัญชาติไทยและได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว

/นายรณภพ...

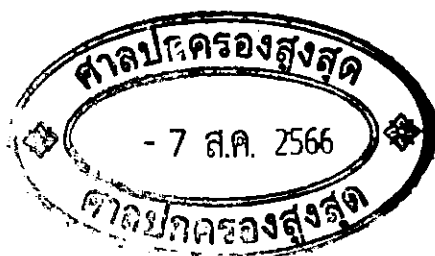
นายรณภพจึงจะดำเนินการต่อไปตามข้อ ๙๕ (๒) ของระเบียบดังกล่าว แล้วสรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาอนุญาตตามข้อ ๙๕ (๓) ของระเบียบเดียวกันได้ แต่ถ้านางสาวจาริตราพิสุจน์ไม่ได้ว่าตนเป็นคนสัญชาติไทย นางสาวจาริตรา ก็จะเป็นคนต่างด้าว ซึ่งจะต้องถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักรไทย ตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ และยังต้องถูกลงโทษ จำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาทตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภู แต่ปรากฏว่านายรณภพได้สั่งการนัดหมายลงในผังเครือญาติ ของนางสาวจาริตรา ชุมภู ว่าให้นำพยานหลักฐานมาพร้อมกันในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ต่อมา ในวันดังกล่าว นางสาวสุพัตราได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวจาริตราเข้าทะเบียนบ้านของนางสาวสุพัตรา และนางสาวสุพัฒน์ผู้ยื่นคำร้องได้ให้ปากคำว่า นางดีเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ นายปานนำนางสาวจาริตรา มาให้นางสาวสุพัตราเลี้ยงแทนที่กรุงเทพมหานคร ทำให้ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร จึงไม่ได้ สัญชาติไทยซึ่งนายรณภพได้ให้นางสาวสุพัตราและพยานบุคคลรับรองภาพถ่ายประกอบคำร้อง คือ สำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชนของนางสาวสุพัตราและพยาน สำเนาภาพถ่ายบุคคล ที่อ้างว่าเป็นบิดาและญาติของนางสาวจาริตรา หนังสือรับรองความเป็นญาติระหว่างนางสาวสุพัตรา และนางสาวจาริตราออกโดยนายวสันต์ ยาวีเศษ กำนันตำบลท่าตอน หนังสือรับรองรายงานผลการตรวจ สายพันธุกรรมออกโดยภาคกีขานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ระหว่างนางสาวสุพัตราและนางสาวจาริตรา แต่ไม่มีรูปถ่ายของผู้รับการตรวจสายพันธุกรรมทั้งสองคน และนางสาวจาริตราได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพเพื่อขอแก้ไขสัญชาติและเพิ่มชื่อในทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๑๔) อ้างว่าเป็นบุตรของนางดี คนสัญชาติไทยตายแล้ว แต่ไม่มีหลักฐานใบมรณะบัตรมาแสดง อีกทั้งไม่ปรากฏหลักฐานทะเบียนราษฎรที่แสดงว่ามารดาของตนมีตัวตนจริงหรือไม่ ฉะนั้น การที่ นายรณภพได้ทำบันทึก ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๔ สรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดี โดยสรุปว่า นางสาวจาริตรา ชุมภู มีสัญชาติไทยตามมารดาจริง เห็นสมควรอนุมัติเพิ่มชื่อนางสาวจาริตราในทะเบียนบ้านดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ (๑) ประกอบกับระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๗ และหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดี ในฐานะนายทะเบียนอำเภอแม่เมาะตามกฎหมายและในฐานะนายอำเภอแม่เมาะย่อมรู้หรือควรจะได้รู้ว่าการยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ของนางสาวสุพัตรา ชุมภู มีข้อพิรุธส่อไปในทางไม่สุจริต และการดำเนินการของนายรณภพเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ดำเนินการคำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภู ตามข้อ ๙๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕

/แต่ได้...

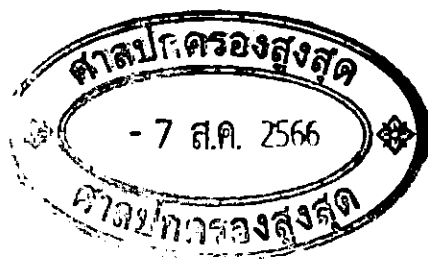
แต่ได้ดำเนินการตามข้อ ๘๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อที่จะไม่ต้องส่งตัวนางสาวจาริตราให้ตรวจคนเข้าเมืองเพื่อให้นางสาวจาริตรา ขอพิสูจน์สัญชาติ ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถเพิ่มชื่อนางสาวจาริตราในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนางสาวสุพัตราได้ อีกทั้งอาจทำให้นางสาวจาริตราต้องถูกส่งตัวกลับออกจากประเทศไทยและ ถูกลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึกลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ของนายรณภพแล้วได้อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภู เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ จากนั้น นายรณภพได้กำหนด เลขประจำตัวประชาชนให้นางสาวจาริตรา ต่อมา ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๔ นางสาวจาริตรา ได้ยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชน มีนายวสันต์ เป็นผู้รับรองบุคคล นายรณภพในฐานะ พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้อนุมัติให้ทำบัตรประชาชนได้ พลัดการณแห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดี ในการอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของ นางสาวสุพัตรา ชุมภู ดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ และมีผลทำให้นางสาวจาริตรา ชุมภู ได้ไปซึ่งประโยชน์ที่มิควรได้ คือ ได้มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนางสาวสุพัตรา ชุมภู และได้รับบัตรประจำตัวประชาชนในฐานะคนไทยโดยไม่มีสิทธิ ตามกฎหมาย ดังนั้น การที่คณะอนุกรรมการไต่สวนรายงานผลการไต่สวนและเสนอความเห็น ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภู เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิด ทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

มูลกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้ เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายบุญยืน ปินตา ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ตามคำร้องเกี่ยวกับทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๓๑) ที่ ๒๙๘ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔ นายบุญยืน ปินตา อยู่บ้านเลขที่ ๖๕ หมู่ที่ ๘ ตำบลแม่ฮ้อย อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ อายุ ๑๕ ปี อ้างว่าเป็นบุตรของตนลงในทะเบียน บ้านเลขที่ดังกล่าว โดยอ้างว่าเนื่องจากตกสำรวจ แต่ปรากฏข้อเท็จจริงตามการไต่สวนข้อเท็จจริง ของคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า นายบุญยืนได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพ เพื่อประกอบคำร้องว่าตนมีภรรยา ชื่อ นางปิ่น ไทยใหญ่ เสียชีวิต แล้ว มีบุตรชื่อ นางสาวน้อง เกิดที่โรงพยาบาลแม่ฮ้อย อำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่ ไม่ได้แจ้งเกิดต่อทางราชการ เนื่องจาก มารดาถือสัญชาติไทยใหญ่ มีเพียงหนังสือรับรองการเกิด ฉะนั้น คำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายบุญยืน ปินตา จึงมิใช่เป็นคำร้องขอเพิ่มชื่อ

/บุคคล...

บุคคลสัญชาติไทยซึ่งไม่มีชื่อและรายการบุคคลอยู่ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) เพราะตกสำรวจตรวจสอบทะเบียนบ้าน พ.ศ. ๒๕๔๙ ตามข้อ ๙๓ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ นอกจากนั้น ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า ก่อนยื่นคำร้อง เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ นายบุญยืน ได้ไปพบเจ้าหน้าที่สำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะ เพื่อขอเพิ่มชื่อให้กับนางสาวน้อง ไทยใหญ่ อ้างว่านางสาวน้องเป็นบุตรของตน แต่นายรณภพไม่ได้สอบปากคำของนางสาวน้องต่างกัน และนายรณภพไม่ได้สั่งให้นายบุญยืนนำตัวนางสาวน้องมาพบเพื่อสอบปากคำเพื่อบันทึกไว้เป็นหลักฐาน แต่เพิ่งจะมาบันทึกปากคำของนายบุญยืนในวันที่ นายบุญยืนมายื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔ ซึ่งถ้านายรณภพได้สอบปากคำของนายบุญยืนและนางสาวน้องแล้ว หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า นางสาวน้องอาศัยอยู่ในประเทศพม่าและเพิ่งเดินทางเข้ามาในประเทศไทย นายรณภพก็ต้องเสนอให้ผู้ฟ้องคดีส่งตัวนางสาวน้องให้ตรวจคนเข้าเมืองแห่งท้องที่ที่นางน้องเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อให้นางสาวน้องพิสูจน์สัญชาติตามข้อ ๙๕ (๑) ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเมื่อตรวจคนเข้าเมืองดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบแล้วเชื่อว่านางสาวน้องเป็นคนสัญชาติไทยและได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว นายรณภพจึงจะดำเนินการต่อไปตามข้อ ๙๕ (๒) ของระเบียบดังกล่าวได้แล้วสรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณาอนุญาตตามข้อ ๙๕ (๓) ของระเบียบเดียวกัน แต่นายรณภพหาได้ดำเนินการดังกล่าวไม่ กลับจัดให้มีการพิสูจน์สัญชาติของนางสาวน้องว่าได้สัญชาติไทยตามบิดา โดยนายรณภพได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/ท.ร.๔๓ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ไปยังภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ขอความร่วมมือตรวจพิสูจน์สายพันธุ์กรรม โดยได้ส่งภาพถ่ายผู้ขอตรวจพิสูจน์สายพันธุ์กรรม สำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชนของ นายบุญยืนไปพร้อมกับหนังสือดังกล่าว และในวันเดียวกันนั้น นายบุญยืนก็ได้พานางสาวพัชรพรรณ ปินตา บุตรสาวของตน ไปตรวจพิสูจน์สายพันธุ์กรรมที่ภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยแจ้งชื่อว่า นางสาวน้อง ไทยใหญ่ ต่อมา ภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ได้ออกรายงานผลการตรวจพิสูจน์สายพันธุ์กรรม ตามหนังสือ ที่ ทม ๐๖๐๕(๑๑)/๒๐๒ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยนายบุญยืนเป็นผู้รับหนังสือดังกล่าวแล้ว นำไปยื่นคำร้องที่สำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะ ตามคำร้องเกี่ยวกับทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๓๑) ที่ ๒๙๘ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔ ขอเพิ่มชื่อนางสาวน้อง ในทะเบียนบ้านของตนโดยอ้างว่าเนื่องจากตกสำรวจ นายทวิศักดิ์ สุวรรณชะตัน เจ้าหน้าที่ปกครองเป็นผู้รับเรื่อง โดยนายบุญยืนได้ให้ถ้อยคำต่อนายรณภพ ประกอบคำร้องว่าตนไม่ได้แจ้งการเกิดของนางสาวน้องต่อทางราชการ เนื่องจากมารดาถือสัญชาติไทยใหญ่ กรณีจึงฟังได้ว่า มารดาของนางสาวน้องหรือนายบุญยืนไม่ได้แจ้งการเกิดของนางสาวน้อง

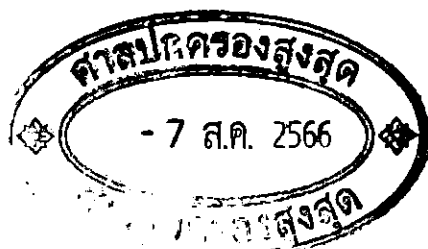
/ที่โรงพยาบาล...

ที่โรงพยาบาลแม่ข่ายต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งแห่งท้องที่ที่เกิดหรือแห่งท้องที่ที่จะพึงแจ้งได้ตาม
 มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๔๙๙ และนางสาวน้องไม่มีสูติบัตร
 ที่นายทะเบียนออกให้ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อีกทั้งนายบุญยืนไม่ได้แจ้งชื่อ
 ตัวของนางสาวน้องว่าเป็นบุตรของตนต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งตามมาตรา ๑๘ แห่ง
 พระราชบัญญัติเดียวกัน และนายรณภพได้สอบปากคำพยานผู้รับรองเพิ่มชื่อว่า นางสาวน้องเป็นบุตร
 ของนายบุญยืนกับนางปิ่น ไม่มีหลักฐานทางทะเบียน พร้อมทั้งให้ผู้ร้องและพยานบุคคลรับรอง
 ภาพถ่ายประกอบคำร้อง แต่ไม่ได้สอบปากคำนางสาวน้องผู้ขอเพิ่มชื่อ นางสาวพัชรวรรณ ปินตา
 บุตรของนายบุญยืน รวมทั้งภรรยาและบุตรของนายบุญยืนคนอื่นที่อยู่ด้วยกันในบ้านของนายบุญยืน
 อีกทั้งไม่ได้สอบปากคำครูประจำชั้นที่นางสาวน้องเรียนอยู่ รวมทั้งเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นเรียน
 เพื่อพิสูจน์หรือยืนยันว่านางสาวน้องได้อาศัยอยู่ในประเทศไทยมาตั้งแต่เกิด เพียงแต่ได้สอบปากคำ
 เพื่อนบ้านและผู้ใหญ่บ้าน รวม ๔ คน ไว้เป็นพยานผู้รับรองการเพิ่มชื่อ ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับกาเกิดของ
 นางสาวน้องและการอยู่อาศัยในประเทศไทยของนางสาวน้อง พยานดังกล่าวจึงเป็นเพียงพยานบอกเล่า
 ที่ไม่มีน้ำหนักพอที่จะทำให้ฟังได้ว่านางสาวน้องเป็นบุตรของนายบุญยืนที่จะทำให้ได้สัญชาติไทย
 ตามบิดา และฟังได้ว่านางสาวน้องอาศัยอยู่ในประเทศไทยมาตั้งแต่เกิด นอกจากนั้น นายบุญยืนอ้าง
 เพียงหนังสือของโรงพยาบาลแม่ข่าย ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๒๘ รับรองกาเกิดของเด็กหญิงน้อง
 เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๒๘ ประกอบคำร้องเท่านั้น โดยที่นายรณภพไม่ได้สอบปากคำนางสาวอรสา
 กาพรัตน์ ผู้ทำคลอดและออกหนังสือรับรองกาเกิดดังกล่าว ซึ่งเป็นประจักษ์พยานกาเกิดของ
 เด็กหญิงน้อง และไม่ได้สอบปากคำผู้อำนวยการโรงพยาบาลแม่ข่ายว่านางสาวอรสา กาพรัตน์ ได้ออก
 หนังสือรับรองกาเกิดของนางสาวน้องจริงหรือไม่ ไว้เป็นหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่านางสาวน้องเป็นบุคคล
 ผู้ได้สัญชาติไทยตามบิดาจริงหรือไม่ นางสาวน้องเกิดที่โรงพยาบาลแม่ข่ายจริงหรือไม่ ประกอบกับ
 นายบุญยืนซึ่งอ้างว่าเป็นบิดาของนางสาวน้องไม่ได้ดำเนินการแจ้งชื่อเด็กหญิงน้องเป็นบุตรสาว
 ของตนต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ภายในหกเดือนนับแต่วันเกิดตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
 การทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๔๙๙ แต่ได้มายื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวน้องในทะเบียนบ้านของตน
 โดยอ้างว่านางสาวน้องเป็นบุตรของตน ภายหลังจากที่นางสาวน้องเกิดมาแล้ว ๑๕ ปี ๗ เดือน โดยที่
 ไม่ปรากฏว่านางสาวน้องได้อยู่ในประเทศไทยและอยู่อาศัยอยู่ในบ้านของนายบุญยืน ทั้งที่บุตร
 คนอื่น ๆ ของนายบุญยืนไม่ปรากฏเหตุว่าได้หลงลืมแจ้งเกิดที่จะเป็นการตักสำรวจแต่อย่างใด
 อีกทั้งหนังสือรายงานผลการตรวจพิสูจน์สายพันธุ์กรรม ที่ ทม ๐๖๐๕(๑๑)/๒๐๒ ลงวันที่
 ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ของภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่นายบุญยืน
 นำมาประกอบคำร้องเป็นสำเนาภาพถ่ายซ้ำสำเนาภาพถ่ายเดิมและมีการเปลี่ยนแปลงภาพถ่าย
 โดยปิดภาพถ่ายบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติใช้ชื่อว่า นางสาวน้อง ไทยใหญ่ แทนนางสาวพัชรวรรณ ปินตา
 ผู้รับการตรวจสายพันธุ์กรรมซึ่งเป็นบุตรสาวตัวจริงของนายบุญยืน และได้ไปรับการตรวจ

/สายพันธุ์กรรม...

สายพันธุ์กรรมในชื่อของนางสาวน้อง ไทยใหญ่ และในบันทึกสรุปปากคำพยานผู้รับรองการเพิ่มชื่อ ได้มีการเพิ่มข้อความเกินกว่าถ้อยคำที่พยานผู้รับรองการเพิ่มชื่อได้ให้ปากคำไว้โดยมีการเพิ่มเติม และตกแต่งข้อเท็จจริงในลักษณะเป็นการชี้ว่าพยานหลักฐานสอดคล้องกับผลการตรวจ สายพันธุ์กรรม กรณีจึงรับฟังได้ว่า ไม่มีพยานหลักฐานของทางราชการที่แสดงว่าบิดาหรือมารดา ของนางสาวน้อง ไทยใหญ่ เป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทย และไม่มีพยานหลักฐานที่เชื่อได้ว่านางสาวน้อง ไทยใหญ่ เกิดในประเทศไทย นางสาวน้อง ไทยใหญ่ จึงไม่ได้สัญชาติไทยโดยการเกิดโดยบิดา เป็นผู้มีสัญชาติไทย หรือเป็นผู้เกิดในราชอาณาจักรไทย ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ฉะนั้น การที่ นายรณภพได้ทำบันทึก ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๔ สรุปพยานหลักฐานข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นเสนอต่อผู้ฟ้องคดี โดยสรุปว่า จากพยานหลักฐานและเอกสารและสอบสวนบุคคล ที่เกี่ยวข้องและผลการตรวจสอบสายพันธุ์กรรม พร้อมทั้งตรวจสอบระบบคอมพิวเตอร์แล้ว ไม่พบชื่อนางสาวน้อง ณ สำนักทะเบียนกลางหรือสำนักทะเบียนอื่นแต่อย่างใด นำเชื่อว่า นางสาวน้องเป็นบุตรของนายบุญยืน มีสัญชาติไทยตามบิดาจริง เห็นควรอนุมัติเพิ่มชื่อนางสาวน้อง ในทะเบียนบ้านดังกล่าวตามพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ (๑) และ มาตรา ๑๑ ประกอบกับระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๗ และหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีในฐานะนายทะเบียนอำเภอแม่เมาะ ตามกฎหมายและในฐานะนายอำเภอแม่เมาะจึงรู้หรือควรที่จะได้รู้ว่าการยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อ นางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายบุญยืน ปินตา ส่อไปในทางไม่สุจริต และการดำเนินการของนายรณภพเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระทำ โดยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้งยังไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์หรือยืนยันได้ว่า นางสาวน้อง ไทยใหญ่ เป็นบุตรของนายบุญยืน ปินตา และได้สัญชาติไทยตามบิดา ซึ่งในกรณี เช่นนี้ ผู้ฟ้องคดีต้องสั่งไม่อนุมัติหรือไม่อนุญาตให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายบุญยืน ปินตา ตามข้อ ๑๐๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึก ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๔ ของนายรณภพแล้วได้อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้อง ของนายบุญยืน ปินตา เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๔ และในวันเดียวกันนั้น นายรณภพได้กำหนด เลขประจำตัวประชาชนให้นางสาวน้อง ไทยใหญ่ จากนั้น ในวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๔ นางสาวน้อง ได้ยื่นขอมีบัตรประจำตัวประชาชน ซึ่งนายรณภพในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้อนุมัติให้นางสาวน้อง ทำบัตรประจำตัวประชาชนได้ พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีในการอนุมัติให้เพิ่มชื่อ

/นางสาวน้อง...

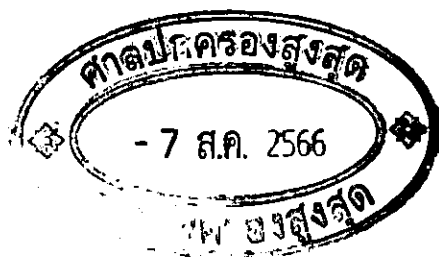
นางสาวน้อง ไทใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายบุญยืน ปินตา ดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบและมีผลทำให้นางสาวน้อง ไทใหญ่ ได้ไปซึ่งประโยชน์ที่มิควรได้ คือ ได้มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายบุญยืน ปินตา และได้รับบัตรประจำตัวประชาชนในฐานะคนไทยโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย ดังนั้น การที่คณะอนุกรรมการไต่สวนรายงานผลการไต่สวนและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมติให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายบุญยืน ปินตา เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนไม่ได้ทำการตรวจสอบว่าผู้ใดมาขอรับการตรวจสายพันธุ์กรรม ระหว่างนายบุญยืน ปินตา กับนางสาวน้อง ไทใหญ่ ไม่มี การสอบปากคำบุคคลที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน เช่น แพทย์หรือพยาบาลผู้รับคำร้องขอตรวจสายพันธุ์กรรม นายทวีศักดิ์ สุวรรณชะตัน เจ้าหน้าที่ปกครอง ผู้รับคำร้องขอเพิ่มชื่อ ตลอดจนนายรณภพ ว่า ได้ส่งหนังสือพร้อมรูปถ่ายผู้ขอรับการตรวจไปด้วยหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อ่านบันทึกการสอบปากคำที่จัดทำโดยนายรณภพ เนื่องจากลายมือของนายรณภพ หวัดมาก จึงไม่สนใจสรุปข้อความในแต่ละคำร้อง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้สอบปากค่านางสาวน้อง ไทใหญ่ เนื่องจากไม่มีระเบียบใดกำหนดให้ต้องพูดไทยได้ คำร้องขอเพิ่มชื่อมีจำนวนมาก เอกสารอาจสูญหายหรือฉีกขาด เนื่องจากเหตุการณ์เกิดมานานกว่า ๑๐ ปี แล้ว และการกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการกล่าวหาที่มีอคติต่อผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีกล่าวหานายรณภพ หรือมทสร เลื่อนประไพ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ฟ้องคดี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ กับพวก ร่วมกันกระทำการโดยมิชอบเพิ่มชื่อและจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลไม่ปรากฏชื่อและสัญชาติ ซึ่งใช้ชื่อว่า นางสาวน้อง ไทใหญ่ ทั้งนี้ มีการทำและใช้เอกสารการตรวจพิสูจน์สายพันธุ์กรรมปลอมประกอบการขอเพิ่มชื่อ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ นั้น เนื่องมาจากอำเภอแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๑๘๑๘/๐๓๕๓ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕ กรณีกล่าวหาว่านายรณภพ หรือมทสร เลื่อนประไพ กับพวก ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลไม่ปรากฏสัญชาติรายนางสาวน้อง ไทใหญ่ มาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ฉะนั้น จึงฟังไม่ได้ว่าการกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการกล่าวหาที่มีอคติต่อผู้ฟ้องคดี และ

/มาตรา ๘ (๔)...

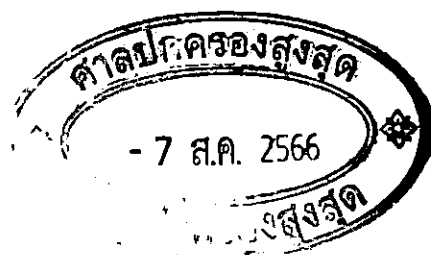
มาตรา ๘ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้นายอำเภอเป็นนายทะเบียนประจำสำนักทะเบียนอำเภอมีหน้าที่รับผิดชอบและควบคุมการปฏิบัติงานการทะเบียนราษฎรในเขตอำเภอยกเว้นในเขตท้องถิ่น และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่าการเพิ่มชื่อและรายการของบุคคลในทะเบียนบ้านหรือทะเบียนบ้านกลาง ให้เป็นไปตามระเบียบที่ผู้อำนวยการทะเบียนกลางกำหนด ประกอบกับระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๓ ถึงข้อ ๑๐๖ กำหนดให้นายทะเบียนมีหน้าที่ตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง และเสนอความเห็นกรณีมีการยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ต่อนายอำเภอ และกำหนดให้นายอำเภอมีอำนาจหน้าที่พิจารณาอนุมัติหรืออนุญาตให้เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นทั้งนายทะเบียนประจำสำนักทะเบียนอำเภอแม่เมาะ และเป็นนายอำเภอแม่เมาะซึ่งมีอำนาจหน้าที่พิจารณาอนุมัติหรืออนุญาตให้เพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ซึ่งแม้ว่าจะได้มีการมอบอำนาจให้นายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ ปฏิบัติราชการแทนนายทะเบียนอำเภอหรือแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอ แต่ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายทะเบียนอำเภอตามกฎหมายและในฐานะนายอำเภอย่อมยังคงมีหน้าที่ต้องพิจารณาว่าพยานเอกสารหรือพยานบุคคลน่าเชื่อถือหรือผู้ขอเพิ่มชื่อและรายการในทะเบียนบ้านมีพฤติการณ์ส่อไปในทางไม่สุจริตหรือไม่ หากพิจารณาแล้วเห็นว่า พยานเอกสารหรือพยานบุคคลไม่น่าเชื่อถือหรือผู้ขอเพิ่มชื่อและรายการในทะเบียนบ้านมีพฤติการณ์ส่อไปในทางไม่สุจริตผู้ฟ้องคดีจะต้องมีคำสั่งไม่อนุมัติหรือไม่อนุญาตแล้วแจ้งให้ผู้ร้องทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ตามข้อ ๑๐๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ฉะนั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายทะเบียนอำเภอแม่เมาะตามกฎหมายและในฐานะนายอำเภอแม่เมาะได้รู้หรือควรที่จะได้รู้ว่าการยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายบุญยืน ปินตา ส่อไปในทางไม่สุจริต และการดำเนินการของนายรณภพเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้งยังไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์หรือยืนยันได้ว่านางสาวน้อง ไทยใหญ่ เป็นบุตรของนายบุญยืน ปินตา และได้สัญชาติไทยตามบิดาซึ่งในกรณีเช่นนี้ ผู้ฟ้องคดีต้องสั่งไม่อนุมัติหรือไม่อนุญาตให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ของนายบุญยืน ปินตา ตามข้อ ๑๐๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึก ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๔ ของนายรณภพแล้วได้อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายบุญยืน ปินตา พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้นางสาวน้อง ไทยใหญ่ ได้ไปซึ่งประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

/ตามมาตรา ๘๒...

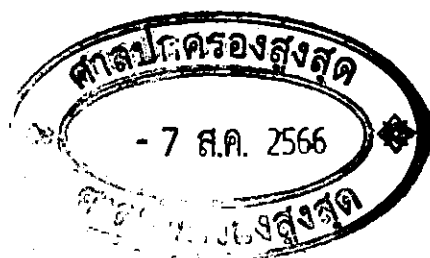
ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้

มูลกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญญาและให้เพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจัมแสง นายหม่อง ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามการไต่สวนของคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า วันเวลาใดไม่ปรากฏ มีผู้เกี่ยวข้องได้ไปพบกับนายรณภพเพื่อจัดทำและพิจารณาผังเครือญาติของนางปอย นายหม่อง กับบุตร ๒ คน คือ นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจัมแสง นายหม่อง นายรณภพได้สั่งการนัดหมายลงผังเครือญาติว่าให้มาพร้อมกันในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ ต่อมา ในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ นายสุ หมายหม่องผ่านอยู่บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่สาว อำเภอแม่ฮ่อม จังหวัดเชียงใหม่ ได้ยื่นคำขอแก้ไขสัญญาจาก “พม่า” เป็น “ไทย” และเพิ่มชื่อนางปอย นายสุรินทร์ และนายจัมแสง ต่อนายทะเบียนอำเภอแม่ฮ่อมเข้าในทะเบียนบ้าน โดยนายสุ หมายหม่องได้ให้ปากคำประกอบคำร้องว่า นางปอยกับบุตรทั้งสองคนดังกล่าวเป็นหลานของตนเอง นางปอยกับบุตรไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร จึงไม่มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ทำให้ไม่ได้สัญชาติไทย นายสุ หมายหม่องและพยานบุคคลได้รับรองภาพถ่ายประกอบคำร้อง อีกทั้งนายสุ หมายหม่องได้ยื่นสำเนาทะเบียนบ้าน สำเนา ท.ร. ๑๓ ทะเบียนประวัติและบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูงของผู้ยื่นคำร้อง ผู้ขอเพิ่มชื่อและพยานบุคคล สำเนาเอกสารแสดงการศึกษาของนายจัมแสง สำเนาภาพถ่ายบุคคลที่อ้างว่าเป็นญาติของนางปอยและบุตร หนังสือรายงานการตรวจสายพันธุ์กรรมระหว่างนายสุ หมายหม่องกับนายจัมแสง ออกโดยภาควิชานิติเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และตามสำนวนไต่สวนข้อเท็จจริง ยังฟังได้ว่า ตามแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๑๔/๒) ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ของสำนักทะเบียนอำเภอแม่ฮ่อม ระบุว่า นางปอย นายหม่อง เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๔๘๘ สัญชาติพม่า มารดาชื่อจิ่ง สัญชาติพม่า บิดาชื่อคำแดง สัญชาติพม่า อยู่ที่ ๔๗๑ หมู่ที่ ๘ ตำบลท่าตอน อำเภอแม่ฮ่อม จังหวัดเชียงใหม่ เข้ามาอยู่เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๓๓ ถือบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูง ซึ่งมีใช้บัตรประจำตัวประชาชนตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ ตามแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๑๔/๒) ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ของสำนักทะเบียนอำเภอแม่ฮ่อม ระบุว่า นายสุรินทร์ นายหม่อง เกิดเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๖ สัญชาติพม่า มารดาชื่อนางปอย สัญชาติพม่า บิดาชื่อนายคำ สัญชาติพม่า ที่อยู่ที่เดียวกันกับนางปอย นายหม่อง และเข้ามาอยู่วันเดียวกันกับนางปอย นายหม่อง และนายสุรินทร์ถือบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูง ตามแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๑๔/๒) ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ของสำนักทะเบียนอำเภอแม่ฮ่อม ระบุว่า นายจัมแสง นายหม่อง เกิดเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๒๔ สัญชาติพม่า มารดาชื่อนางปอย สัญชาติพม่า

/บิดาชื่อ...

บิดาชื่อนายคำ สัญชาติพม่า ที่อยู่ที่เดียวกับนางปอย นายหม่อง และเข้ามาอยู่
 วันเดียวกับกับนางปอย นายหม่อง และนายจ๋ามแสงถือบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูง ฉะนั้น
 นางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง จึงไม่ได้สัญชาติไทย
 ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
 สัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ บุคคลทั้งสามจึงไม่อาจที่จะขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔)
 ตามข้อ ๙๓ ข้อ ๙๔ ข้อ ๙๕ ข้อ ๙๖ หรือข้อ ๙๗ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วย
 การจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ อีกทั้งเมื่อนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง
 และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ไม่ได้เป็นคนสัญชาติไทยที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔)
 บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่สาว อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งได้มีการลงรายการ
 เกี่ยวกับสัญชาติที่ผิดพลาดซึ่งจำต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาตินั้นตามข้อ ๑๑๕ (๓)
 ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ
 นางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ไม่ได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อ
 ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) โดยอ้างว่าเป็นคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย
 ตามข้อ ๑๐๑ ของระเบียบดังกล่าว หรือบุคคลทั้งสามเป็นคนที่ไม่มีสัญชาติไทย แต่ต่อมาได้รับ
 สัญชาติไทยตามกฎหมายขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามข้อ ๑๐๒ ของระเบียบเดียวกัน
 นอกจากนั้น ทะเบียนประวัติบุคคลบนพื้นที่สูงซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกรมการปกครอง
 จัดทำขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี บุคคลที่มีทะเบียนประวัติดังกล่าวเป็นชนกลุ่มน้อยไม่มีสัญชาติไทย
 โดยจะมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านสำหรับบุคคลต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศไทยในลักษณะ
 ชั่วคราว (ท.ร. ๑๓) ซึ่งการที่บุคคลดังกล่าวจะได้รับสัญชาติไทยหรือจะมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน
 (ท.ร. ๑๔) นั้น จะต้องดำเนินการขอลงรายการสัญชาติไทยตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง
 ว่าด้วยการพิจารณาขอลงรายการสถานะบุคคลในทะเบียนราษฎรให้แก่บุคคลบนพื้นที่สูง พ.ศ. ๒๕๔๓
 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป แต่ข้อ ๑๑ วรรคสอง ของระเบียบ
 ดังกล่าวได้กำหนดไว้ว่า สำหรับบุคคลบนพื้นที่สูงที่จะได้รับการลงรายการสัญชาติไทยโดยการเพิ่มชื่อ
 และรายการบุคคลเข้าในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) จะต้องเป็นบุคคลที่ทางราชการได้จัดทำทะเบียน
 ประวัติและบัตรประจำตัวไว้แล้วและจะต้องเป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทยตามกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ
 เมื่อปรากฏหลักฐานตามทะเบียนประวัติบุคคลบนพื้นที่สูงว่า นางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์
 นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง เป็นบุคคลสัญชาติพม่า มีบิดาและมารดาเป็นบุคคล
 สัญชาติพม่า บุคคลทั้งสามจึงไม่อาจขอลงรายการสถานะบุคคลเป็นบุคคลสัญชาติไทยโดยการ
 เพิ่มชื่อและรายการบุคคลเข้าในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามข้อ ๑๑ วรรคสอง ระเบียบสำนัก
 ทะเบียนกลาง ว่าด้วยการพิจารณาขอลงรายการสถานะบุคคลในทะเบียนราษฎรให้แก่บุคคล
 บนพื้นที่สูงพ.ศ. ๒๕๔๓ ได้ ฉะนั้น การที่นายรณภพได้รับคำร้องขอเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง

/นายสุรินทร์...

นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ไว้พิจารณาดำเนินการและได้จัดทำบันทึกสรุปพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นต่อผู้ฟ้องคดีผ่านปลัดอำเภอฝ่ายปกครองและพัฒนา (ปลัดอำเภออาวุโส) ตามระเบียบขั้นตอนของทางราชการ ว่า นางปอย มีสัญชาติไทยตามมารดาจริง และมีบุตร ๒ คน คือ นายสุรินทร์ และนายจ๋ามแสง เห็นควรอนุมัติให้แก้ไขสัญชาติให้นางปอยและบุตรทั้งสอง จาก “สัญชาติพม่า” เป็น “สัญชาติไทย” และจำหน่ายชื่อออกจาก ท.ร. ๑๓ แล้วเพิ่มชื่อลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่สาว อำเภอแม่อาว จังหวัดเชียงใหม่ ตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๑๕ ประกอบกับพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗ (๑) และมาตรา ๑๑ และหนังสือสำนักทะเบียนกลาง ที่ มท ๐๓๒๒/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึกของนายรณภพ ดังกล่าวแล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติให้แก้ไขรายการสัญชาติ และเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ในทะเบียนบ้าน (ท.ร.๑๔) บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่สาว อำเภอแม่อาว จังหวัดเชียงใหม่ และในวันเดียวกันนั้น นายรณภพได้กำหนดเลขบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลทั้งสาม ต่อมา ในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ บุคคลทั้งสามได้ยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชน โดยมี นายศรีนวล หมิ่นนามหน่อ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลท่าตอน เป็นผู้รับรองว่าบุคคลทั้งสามเป็นคนไทย และนายรณภพในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้อนุมัติให้บุคคลทั้งสามทำบัตรประจำตัวประชาชนได้ พุทธการณแห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีในการอนุมัติให้แก้ไขรายการสัญชาติและเพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบและมีผลทำให้นางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ได้ไปซึ่งประโยชน์ที่มิควรได้ คือ ได้มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่สาว อำเภอแม่อาว จังหวัดเชียงใหม่ และได้รับบัตรประจำตัวประชาชนในฐานะคนไทยโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย ดังนั้น การที่ คณะอนุกรรมการไต่สวนรายงานผลการไต่สวนและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติและให้เพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีกับนายรณภพ เพิ่มชื่อและจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่ นางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ๋ามแสง นายหม่อง นั้น

/กรณี...

กรณีดังกล่าวเป็นการแก้ไขรายการสัญชาติในทะเบียนราษฎรโดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีสามารถกระทำได้ เพราะเป็นอำนาจของนายอำเภอ ส่วนประเด็นการปลอมหนังสือรับรองการตรวจสายพันธุกรรม (DNA) คณะอนุกรรมการไต่สวนไม่ได้ทำการสอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง และยืนยันว่าเอกสารการตรวจสายพันธุกรรมที่เสนอมาของผู้ฟ้องคดีเป็นฉบับจริง นั้น เห็นว่ากรณีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติในเอกสารการทะเบียนราษฎร ตามข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เป็นกรณีที่คนสัญชาติไทยขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการในเอกสารการทะเบียนราษฎร โดยมีและไม่มีเอกสารราชการมาแสดง กรณีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการจากสัญชาติอื่นหรือจากไม่มีสัญชาติเป็นสัญชาติไทย เนื่องจากเพราะลงรายการผิดพลาดหรือกรณีอื่น ๆ และกรณีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการจากสัญชาติไทยหรือจากไม่มีสัญชาติหรือจากสัญชาติอื่นเป็นสัญชาติอื่น เนื่องจากเพราะลงรายการผิดพลาดหรือกรณีอื่น ๆ แต่กรณีของนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจำแสง นายหม่อง เป็นคนสัญชาติพม่า มีบิดาและมารดาเป็นคนสัญชาติพม่า และไม่ได้มีชื่อหรือรายการบุคคลอยู่ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่สาว อำเภอแม่ฮ่อม จังหวัดเชียงใหม่ บุคคลทั้งสามจึงไม่อาจร้องขอเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติชาติในเอกสารการทะเบียนราษฎร ตามข้อ ๑๑๕ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ และการสอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง และยืนยันว่าเอกสารการตรวจสายพันธุกรรมที่เสนอมาของผู้ฟ้องคดีเป็นฉบับจริงไม่มีผลทำให้ข้อเท็จจริงที่ว่า นางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจำแสง นายหม่อง เป็นคนสัญชาติพม่า มีบิดาและมารดาเป็นคนสัญชาติพม่าเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้

ดังนั้น เมื่อกระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงและการที่คณะอนุกรรมการไต่สวนรายงานผลการไต่สวนและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีตามที่ถูกกล่าวหาทั้งห้ากรณีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ มาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงในการประชุมครั้งที่ ๒๘๕ - ๓๒/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ และครั้งที่ ๒๘๗ - ๓๔/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ แล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวน จึงมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีมูลกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มีผลบังคับใช้ มีประชาชนในอำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวนมากที่เป็นคนไทย ไม่มีชื่อในทะเบียนบ้าน ไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนและได้ทำบัตรผู้อพยพหนีภัยจากการสู้รบชนกลุ่มน้อย และบัตรบุคคลพื้นที่สูงได้รวมตัวกันเรียกร้องขอให้รัฐบาลแก้ปัญหากรณีบุคคลไม่มีสัญชาติไทย ไม่มีชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) และไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน โดยขอให้มีการพิสูจน์ตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยเป็นอำนาจของนายอำเภอทั้งสิ้น และผู้ฟ้องคดีมาดำรงตำแหน่งนายอำเภอแม่เมาะเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ ได้สานต่อนโยบายดังกล่าวจากนายอำเภอคนเดิมที่ได้ทำไว้ โดยเพิ่มชื่อราษฎรที่มีปัญหาเรื่องสัญชาติอย่างต่อเนื่อง แต่เนื่องจากมีการกล่าวหาว่ามีการทุจริต และกรมการปกครองมีคำสั่งให้นายอำเภอแม่เมาะจำหน่ายชื่อราษฎรที่มีปัญหาเกี่ยวกับสัญชาติออกจากทะเบียนราษฎร จำนวน ๓๖๗ คำร้อง และได้มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่วิทยาลัยการปกครอง ต่อมาประชาชนจำนวน ๑,๒๔๓ คน (ที่ถูก คือ จำนวน ๘๖๖ คน) ได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองและศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งอำเภอแม่เมาะ (ที่ถูก คือ ประกาศอำเภอแม่เมาะ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เรื่อง การจำหน่าย ยกเลิก เพิกถอนรายการบุคคลกรณีการขอแก้ไขสัญชาติเป็นสัญชาติไทยและเพิ่มชื่อลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ) โดยให้มีผลบังคับใช้ทั้ง ๓๖๗ คำร้อง จึงไม่มีคำสั่งอำเภอแม่เมาะให้เพิกถอนการขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านอีก แต่ได้มีการส่งคำร้องบางคำร้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อตรวจสอบการทุจริตของผู้ฟ้องคดีและนายรณภพ หรือนายมหศร เลื่อนประไพ ปลัดอำเภอแม่เมาะนั้น เห็นว่า คดีตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวเป็นคดีที่นางปอย นายหม่อง และนายจัมแสง นายหม่อง กับพวกรวม ๘๖๖ คน ฟ้องคดีต่อศาลปกครองเชียงใหม่ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๐๖/๒๕๔๕ โดยนางปอย นายหม่อง เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑๗ และนายจัมแสง นายหม่อง เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๗๑๘ และผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๖๖ คน ฟ้องว่านายอำเภอแม่เมาะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ออกประกาศดังกล่าวจำหน่าย ยกเลิก เพิกถอนรายการบุคคลกรณีการขอแก้ไขสัญชาติเป็นสัญชาติไทยและเพิ่มชื่อลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ ตามคำร้องจำนวน ๓๖๗ คำร้อง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนประกาศดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองเชียงใหม่มีคำพิพากษาให้เพิกถอนประกาศฉบับนั้นเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี จำนวน ๘๔๐ ราย เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๗๔/๒๕๔๗ นายอำเภอแม่เมาะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๖๖ คนอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองเชียงใหม่ต่อศาลปกครองสูงสุด เป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙๙/๒๕๔๗ และต่อมาได้มีคำพิพากษา

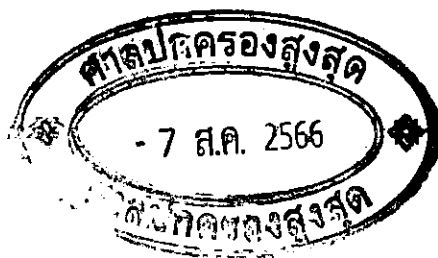

/แก้คำพิพากษา...

แก้คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวทั้งฉบับ และให้มีผลกระทบต่อผู้ถูกกระทบจากประกาศดังกล่าวทุกคน เป็นคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๗/๒๕๔๘ ซึ่งตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ให้เพิกถอนประกาศอำเภอแม่เมาะ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เรื่อง การจำหน่าย ยกเลิก เพิกถอนรายการบุคคลกรณีการขอแก้ไขสัญชาติเป็นสัญชาติไทย และเพิ่มชื่อลงในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะดังกล่าว เนื่องจากก่อนออกประกาศดังกล่าว นายอำเภอแม่เมาะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้ดำเนินการแจ้งข้อเท็จจริงให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากประกาศดังกล่าวได้ทราบ เพื่อจะได้มีโอกาสทราบความเป็นมาของการออกประกาศดังกล่าว และสามารถโต้แย้งคัดค้านได้ โดยที่ศาลปกครองชั้นต้นและศาลปกครองสูงสุดยังไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๖๖ คน และผู้ที่ได้รับผลกระทบจากประกาศดังกล่าวเป็นผู้ซึ่งได้รับสัญชาติไทยตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และมีสิทธิที่จะขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติในเอกสารการทะเบียนราษฎรและเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกอบกับระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ ดังนั้น คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวจึงไม่มีผลผูกพันที่ทำให้การพิจารณาวินิจฉัยความผิดของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ต้องถือปฏิบัติตามแต่อย่างใด ข้ออ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

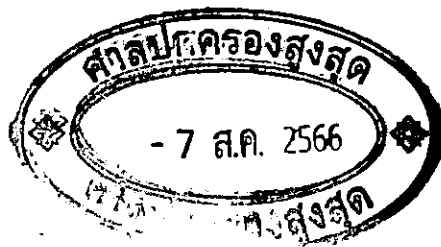
มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่เป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะที่มีการกระทำความผิด มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใต้สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๓ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้ว มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี และมาตรา ๙๓ บัญญัติว่า เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งบังคับใช้ในขณะที่ยังฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควร ลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคสอง และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ บัญญัติว่า การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ตามมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง (๕) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ประเภทอำนวยการระดับสูงให้ปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรม ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง มาตรา ๙๗ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๓ วรรคหนึ่ง หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณี พิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติ เป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งหรือปฏิบัติไปตามนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือน ผู้ใดมีกรณีกระทำความผิดวินัยหรือกรณีที่เหมาะสมควรให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ออกจากราชการ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ส่วนการสอบสวน การพิจารณา และการดำเนินการเพื่อลงโทษหรือให้ออกจากราชการ ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ (๑) ... (๓) กรณีที่ได้มีการรายงานหรือส่งเรื่อง หรือนำเสนอสำนวน หรือส่งให้ อ.ก.พ. สามัญญ์ใด พิจารณาโดยถูกต้องตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้น และ อ.ก.พ. สามัญญ์พิจารณาเรื่องนั้นยังไม่เสร็จ ก็ให้ อ.ก.พ. สามัญญ์พิจารณาตามกฎหมายนั้นต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ

/เมื่อได้วินิจฉัย...

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีมูลกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย และประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๓๑๖ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ และหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๓๗๐ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๔ ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวมาให้อธิบดีกรมการปกครองพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ต้องถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อกรณีความผิดของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งผู้บังคับบัญชาต้องสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งในขณะนั้นผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายอำเภอ (ผู้อำนวยการระดับสูง) ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจพิจารณาโทษผู้ฟ้องคดี คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเห็นว่า กรณีการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น ได้มีมติคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งเวียนตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ว่าการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ จึงสมควรลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยพิจารณา ตามมาตรา ๘๗ วรรคสอง ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ฉะนั้น การที่ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แล้วมีมติให้ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องสั่งหรือปฏิบัติตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ตามมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่ง

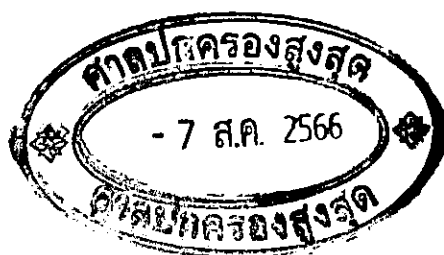
/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ ตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยดังกล่าว จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องคำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๓๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ให้ ก.พ.ค. ตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะก็ได้ แต่ละคณะประกอบด้วย... เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยอุทธรณ์ ข้อ ๔๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในกรณีที่ประธาน ก.พ.ค. เห็นว่าอุทธรณ์เรื่องใดเป็นกรณีทั่วไปที่ไม่มีลักษณะตามข้อ ๔๔ ก็ให้จ่ายสำนวนอุทธรณ์นั้นให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์คณะหนึ่งคณะใดเป็นองค์คณะวินิจฉัย และวรรคสาม กำหนดว่า เมื่อองค์คณะวินิจฉัยได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว ให้เสนอ ก.พ.ค. พิจารณาวินิจฉัยต่อไป และข้อ ๘๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้องค์คณะวินิจฉัยมีคำวินิจฉัยตามข้อ ๕๐ หรือมีคำวินิจฉัยเป็นอย่างอื่น ดังนี้ ก. การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย (๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย และระดับโทษเหมาะสมแล้ว ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

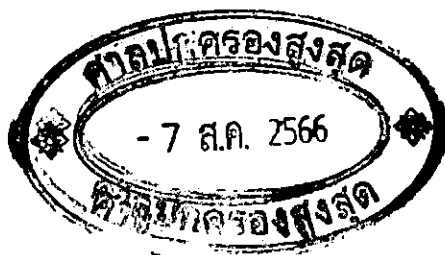
ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ ของผู้ฟ้องคดี ที่อุทธรณ์คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายสำนวนอุทธรณ์ให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๖ เป็นองค์คณะวินิจฉัย ซึ่งเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติชี้มูลความผิดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เกี่ยวกับการอนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน อนุมัติให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภู อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายบุญยืน ปินตา และอนุมัติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติ และให้เพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อง นายสุรินทร์ นายหม่อง และนายจ้ามแสง นายหม่อง ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสุ หม่องผ่าน อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยชอบด้วยกฎหมาย และคำสั่งของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ ตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย โดยชอบด้วยกฎหมาย ฉะนั้น การที่คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๒ ได้ตรวจสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง และได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี คำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งได้แสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแล้ว มีความเห็นว่า คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ สั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ ตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เห็นควรให้ยกอุทธรณ์ และเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะที่ ๒ จึงมีคำวินิจฉัยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๐๑๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในส่วนที่เกี่ยวกับคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีผู้ฟ้องคดีการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนที่คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยระบุในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ มาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ นั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ได้อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวยุพิน ใจปวน ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางวันเพ็ญ ใจปวน อนุมัติให้เพิ่มชื่อนายพิชัย แสนคำ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสมาน ใจปวน อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวจาริตรา ชุมภู ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนางสาวสุพัตรา ชุมภู อนุมัติให้เพิ่มชื่อนางสาวน้อง ไทยใหญ่ ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายบุญยืน ปินตา และอนุมัติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเกี่ยวกับสัญชาติและให้เพิ่มชื่อนางปอย นายหม่อม นายสุรินทร์ นายหม่อม และนายจำมแสง นายหม่อม ในทะเบียนบ้าน (ท.ร. ๑๔) ตามคำร้องของนายสุ หม่อมผ่าน อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการกระทำกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบท แม้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะได้ชี้มูลว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยในฐานความผิดอื่นนอกจากทุจริตรวมไปด้วย ซึ่งไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ต้องถือตามสำนวนสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีนี้ แต่เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าพฤติการณ์การกระทำผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีนอกจากจะเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้วยังอาจกล่าวอ้างได้ว่า

/เป็นการกระทำ...

เป็นการกระทำผิดวินัยในฐานความผิดอื่น ๆ ได้ด้วยเช่นกัน การที่คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ระบุว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และฐานประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ รวมไปด้วยจึงไม่ถูกต้อง แต่ไม่มีผลถึงขนาดทำให้คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ เสียไป และไม่ทำให้ความชอบด้วยกฎหมายของคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในส่วนที่เกี่ยวกับคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ เสียไปแต่อย่างใด ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่จำเป็นต้องเพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในส่วนที่ระบุว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และฐานประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในส่วนการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี ศาลจังหวัดฝางได้มี คำพิพากษายกฟ้องและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๕/๒๕๖๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๓๓/๒๕๖๑ คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๘/๒๕๖๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๔๕/๒๕๖๑ คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๖-๖๗/๒๕๖๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๔๓-๓๔๔/๒๕๖๑ คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗๖/๒๕๖๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๖๔/๒๕๖๑ และคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๒๕/๒๕๖๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๓๔/๒๕๖๑ พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นในส่วนของผู้ฟ้องคดี เนื่องจาก พยานหลักฐานโจทก์ยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมหรือร่วมรู้เห็น หรือร่วมวางแผนกับนายรณภพ หรือมหศร เลื่อนประไพ ในการทำความผิดดังกล่าว และพนักงานอัยการจังหวัดฝางซึ่งเป็นโจทก์ ในคดีอาญามีได้ยื่นฎีกาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด คดีถึงที่สุดแล้วนั้น เห็นว่า ตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ทั้งห้าคดี ศาลฟังได้ว่าแม้การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย แต่โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานใดมาแสดงบ่งชี้ ชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีร่วมทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ โดยมีเจตนามุ่งต่อผลโดยตรงเพื่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยทุจริตด้วย จึงเป็นเรื่องที่พยานหลักฐานโจทก์ไม่เพียงพอแก่การรับฟัง ในการลงโทษผู้ฟ้องคดีให้ต้องรับผิดในทางอาญาเท่านั้น เนื่องเพราะในการดำเนินคดีอาญานั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการกระทำของบุคคลในสังคมมิให้กระทำการใดที่กฎหมายกำหนดว่า เป็นความผิดอาญา อันเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและความสงบสุขของสังคม โดยส่วนรวม ซึ่งมีอัตราโทษรุนแรงจำต้องมีพยานหลักฐานที่ชัดแจ้งจึงจะลงโทษผู้ฟ้องคดีได้

/ส่วนการดำเนินการ...

ส่วนการดำเนินการทางวินัยนั้น เป็นมาตรการในการรักษาวินัยของข้าราชการที่มุ่งป้องปราม ข้าราชการที่กระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนด ซึ่งรวมถึง ธรรมเนียมของทางราชการด้วย โดยใช้วิธีการลงโทษทางวินัย ซึ่งมีผลเป็นการปรามไม่ให้ข้าราชการ กระทำผิดวินัยเพราะเกรงกลัวการลงโทษ ประกอบกับขั้นตอน วิธีการสอบสวน และการรับฟัง พยานหลักฐานเพื่อลงโทษบุคคลใดในทางอาญาแตกต่างจากกระบวนการขั้นตอนในการดำเนินการ ทางวินัย กระบวนการพิจารณาโทษทางวินัย ด้วยเหตุนี้ ศาลจึงไม่จำเป็นต้องถือตามผลของคดีอาญา ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

พิพากษายกฟ้อง

นายไพโรจน์ มินต์น
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวชิระ ขอบแตง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอภิรัฐ ปานเทพอินทร์

